

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

My deadliest poison.
My only cure.

BRUTAL KING

a bratva academy romance

JAGGER COLE

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BRUTAL KING

KARANLIK BİR BRATVA AKADEMİ ROMANTİZMİ

JAGGER COLE

Brutal King
Jagger Cole © 2021
Tüm hakları saklıdır.
Kapak Plan 9 Kitap Tasarım tarafından
Düzenleme: MJ Edits | Düzeltme: Jessie Stafford, Teshia Elborne

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylarla benzerlikler veya yaşayan ya da ölmüş kişiler, olaylar ya da kuruluşlar sadece tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın izinsiz çoğaltılması, iletilmesi veya dağıtılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Brutal King Çalma
Listesi
Özel Bir Hediye
Tetikleyici Uyarı

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Sonsöz

Çok Yakında

Vahşi Varis Önizlemesi

Bratva'nın Borcunu Ödemek Jagger

Cole'un da Önizlemesi

Son Notlar

Yazar Hakkında

BRUTAL KING

O benim en ölümcül zehirim. Ve tek tedavim.

İmparatorluğumu korumak için, ailesinin ailem yok etmeye çalıştı.

Acımasız mavi gözlü, korkunç ve büyüleyici bir adam. Varlığıyla ciğerlerimdeki havayı emen bir adam. Geçmişi olmayan, yara izleri, acı ve karanlıkla örtülü bir adam.

Ama bu benimle ilgili değil. Bu kız kardeşimin geleceğini güvence altına almakla ilgili. Bu kendimi benden nefret eden bir adama bağlamak anlamına gelse bile.

Ancak "ölüm bizi ayırana dek" herkesin bildiğinden daha çabuk gelecektir.

Görüyorsunuz, bu hikayenin bir son kullanma tarihi var. Benim de bir son kullanma tarihim var.

Altı ay içinde ölmüş olacağım.

Aşkın bir savaş olduğunu
söylerler.

Ve kaybedecek bir şeyim yok.

Bu bağımsız, ekstra öfkeli Bratva akademi romantizmi, kindle'ınızı buharda bırakmayı garanti ediyor. Oxford Hills Akademisi'nin engerek yuvasına adım atın ve Bratva krallarının ve oligarklarının Vahşi Varisleri ile tanışın.

Kesinlikle aldatma yok, uçurum yok ve sonsuza dek mutlu bir son.

OYUN LİSTESİ

Hurt - Johnny Cash
I Saw You Close Your Eyes - Local Natives
Where Is My Mind? - Pixies
To The Ground - Death Cab for Cutie
Good Luck - Broken Bells
Genç Öl - Sylvan Esso
Sweet Dreams (Are Made Of This) - Marilyn Manson
Devil Like Me - Rainbow Kitten Surprise
İsimsiz - Interpol
Çantaları - Clairo
Creep - Radiohead
R U Mine? - Arctic Monkeys
Tam İhtiyacım Olan Şey - Dikkatli Olanlar
İsa Mesih - Yepyeni
Sweetest Kill - Broken Social Scene
Daddy Issues - The Neighborhood
Duet for Ghosts - Ed Harcourt
I Will Follow You into the Dark - Death Cab For Cutie

Bu ve diğ er kitap  alma listelerini bulmak için Spotify'da
"Jagger Cole" araması yapın!

ÖZEL BİR HEDİYE

Jagger Cole hayranlarına özel haber bülteni, yeni çıkan kitaplardan, çekilişlerden ve daha fazlasından haberdar olacağınız ilk yerdir! Kaydolun
Bay Büyük'ün ücretsiz bir kopyasını almak için bugün - başka hiçbir yerde bulunmayan ekstra sıcak bir milyarder romantizmi!

TETİKLEYİCİ UYARI

Bu kitap, geçmiş travma ve istismara ilişkin çok açık tasvirler içermektedir. Bu sahneler daha canlı, derinlemesine bir hikaye yaratmak için yazılmış olsa da, bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. Lütfen bunu göz önünde bulundurarak okuyunuz.

PROLOGUE

Kendi kalbimi sökmek istiyorum.

Ciğerlerim iflas edene ve boğazım alevler içinde kalana kadar çığlık atmak istiyorum. Ama bırakın ses çıkarmayı, nefes bile alamıyorum. Daha sıkı kıvrılıyorum, kum ve kirin içinde dizlerimin üzerine çöküyorum. Ellerimi saçlarımı yolmak için kaldırdığımda şişe ve silah yere yuvarlanıyor.

Top gibi kıvrılıyorum, tıslıyorum, yerde hırılıyorum. Ve sonra, onu duyuyorum.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, başım zonklarken nefes nefese kalıyorum. Silahı çekiyorum, sıkıca kavradığımda parmak eklemlerim bembeyaz oluyor ve dudaklarımda bir hırıltıyla dönüyorum.

Cam ayağın altında kırılır. Belki de kırılmaz. Döşeme tahtaları gıcırdıyor ama gıcırdamıyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, acı tenimde patlarken nefes nefese kalıyorum. Yıldırımlar görüş alanımda yayılıyor ve beynimde sivri izler bırakıyor.

Bu gerçek değil. Belki de gerçektir. Ya da belki kontrolü kaybediyorum ve neyin gerçek olup neyin olmadığına dair tüm duygularımı yitiriyorum.

İnliyorum, tekrar dönüyorum ve elimde silahla kapıya doğru fırlıyorum. Ama sonra gözlerim kapının pervazına bir bıçakla kazınmış kelimelere odaklanıyor. Soluk olmayan kelimeler. Taze çizikler.

Budet rasplata.

Bir hesaplaşma olacak.

Aynı kelimeler onun pencere pervazındaydı.

Kalbim güm güm atıyor. Hırlayıp yavaşça dönerken omurgamdan aşağı soğuk bir his damlıyor. Silahımı kaldırırken kaslarım geriliyor, karanlığa bakarken beni körelten kimyasallarla savaşıyorum.

Yalnız değilim.

O burada ve ben aniden bundan emin oldum. Onu avlayan hayalet burada.

Yeterince dikkatli değildim. Dikkatimin dağılmasına yeterince izin verdim. Ve şimdi, beni buraya kadar takip etti. Artık burayı biliyor.

Ve ikimiz de buradan sadece birimizin gideceğini biliyoruz.

Yerdeki cam kırıkları beni tekrar döndürüyor. Sessizce tıslıyorum, gözlerim kısık ve silahımı kaldırmış bir şekilde kapıdan geçip yıkık malikanenin karanlığına dalıyorum.

Sendeleyerek, sallantılı adımlarla yürüyorum. Acı bunaltıcı, sanki burada olmak bile derimi asit ya da napalmla ıslatıyormuş gibi. Görüşüm bulanıklaşıyor ve düz göremez hale gelene kadar aksaklıklar devam ediyor.

Köşelerde dönüyorum, zemindeki her gıcırta hırlıyorum. Gölgede yankılanan her kahkahaya.

Benimle alay ediyor. Benimle alay ediyor.

Bir odanın kapısını kırıp diğerine geçerken homurdanıyorum.

"Neredesin sen?!" Gölgelere doğru bağıyorum, ter sırtımdan akıyor.

"Neredesin lan sen?!"

Konağın içinde körlemesine koşmaya başlarken cehennemdeki şeytan gibi kükrüyorum. Önce bir odaya, sonra diğerine çarpıyorum. Bir yemek odasına, koridorlara, daha fazla odaya doğru çılgınca dönüyorum.

Sendeleyerek bir kütüphaneye girdim ve aniden, o oradaydı. Tam önümde, 20 adım ötemde.

Dünya bulanıklaştıkça kalbim güm güm atıyor. Eski kitaplarla dolu karanlık, nemli odada göz göze geldiğimizde görüşüm bozuluyor. Şeytanlarımın bana dudak büktüğünü görüyorum. Kabuslarımı görüyorum, benimle alay ediyorlar.

Bu son hesaplaşma olacak. Bu gece buradan sadece birimiz ayrılacak.

Sözsüzce, odanın diğer ucundan birbirimize bakıyoruz. Ben ölüm maskesi gibi sırıtıyorum, o da aynı şekilde bana bakıyor.

Benim silahım kalkıyor, onunki de.

Dudaklarım soğuk, acımasız bir gülümseme yayarken gözlerimiz kilitleniyor.

Başka bir cehennemde görüşürüz.

Tetik çekiliyor ve silah elimde patlıyor.

Ağladığınızı görmelerine asla izin vermeyin. Kanadığını görmelerine asla izin verme.

Annemin yıllar boyunca bana "bahşettiği" tavsiyelerin çoğu kategorik olarak "zehirli" olarak etiketlenebilir. Sinsi, zehirli, ölümcül ve sonumun onun gibi bıkkın ve kırgın olmasını garantileyen tavsiyeler.

Bağlam dışı olsa da mı? Şey, bugün, sadece yardımcı olabilir.

Beyaz çakıl taşları üzerinde yumuşak bir lastik çıtırtısıyla limuzin, saygın akademinin ana öğrenci hizmetleri binasının önünde durdu. Herhangi bir "saygın", "prestijli", "kutsal" özel hazırlık okulu değil. Dünyanın seçkinlerinin kendilerini "elit" olarak tanımlayanlarıyla dolu, tüm bu kibirli kelimelerin en büyüğu.

Çok seçici, çok saygıdeğer, çok pahalı Oxford Hills Akademisi. Diğer adıyla yeni ve geçici evim.

Elim limuzinin kapısının koluna uzandı. Ama kendimi tutuyorum. Dünyanın en zengin, en güçlü ve en seçkinlerinin varislerinin ve çocuklarının bir engerek yuvası gibi çalkalandığı bu yer tamamen imajla ilgili.

Burada, İngiltere'nin pastoral tepelerinde, bir zamanlar katedral olan ve Hogwarts'a benzeyen bir kampüste mi? Burada, OHA'da, öğrenciler başkanların ve başbakanların oğulları ve kızlarıdır. Gerçek kralların, kraliçelerin ve teknoloji milyarderlerinin.

Ya da benim durumumda, boktan bir Rus mafya babası.

Bu yüzden elimi kaldırmıyorum ve şoför dışarı çıkıp benim için açana kadar bekliyorum. Çünkü burada beklenen bu. Manchester'dan kampüse gitmek için bu lanet limuzini kiralamak için bile elimde kalan kıt kanaat paraya göz dikmemin tek nedeni bu.

Dediğim gibi, her şey imajla ilgili. Ama bu "uyum sağlamak" ya da "havalı görünmek" ile ilgili değil. Bunların hepsi planın bir parçası ve bu birinci adım.

Hayır, birinci adım, son paramı FSS'deki (Rusya'nın FBI'ı) doğru yetkililere rüşvet vererek rahmetli babamın bazı mal varlıklarının dondurulmasını sağlamaktı. Oxford Hills'e iki yıl önce -babam Bratva güç savaşında öldürülmeden önce- yazdığım kabul mektubum hâlâ geçerliydi. Sadece okul harcı için uygunsuz bir meblağa ihtiyacım vardı.

Daha önce, o canavarla yıllardır aynı evde yaşamamış olmama rağmen

OHA'ya katılmak babam için hiçbir şey ifade etmezdi. Kanepe-yastık değişimi. Yatının aylık temizlik bütçesi.

şimdi, kelimenin tam anlamıyla rezervlerimin sonuncusu... varilin en dibinden gelen kazıntılar. Ama dediğim gibi, hepsi planın bir parçası.

Hepsi Mara için.

Dört yıl önce, ikiz kız kardeşim babamın korumalarından oluşan bir ekiple birlikte koşuya çıktı. Evden iki blok öteye gidemedi babamın birkaç düşmanı -belki de sonunda onu öldürenler, bilmiyorum ya da umurumda değil- bir minibüsle gelip ateş etmeye başladılar. Beş muhafızdan dördü öldü ve Mara kafasının arkasından bir kurşun sıyrığı aldı.

O zamandan beri komada.

İşte bu yüzden buradayım: Meşruiyetimi kanıtlamak ve babam nihayet cezasını bulduğunda bizden alınan imparatorluğu ve serveti geri almak için ilk adım.

Kağıt üzerinde buraya gelen diğer küçük züppelerden pek de farklı görünmediğimi biliyorum. Yazları Karadeniz ya da Akdeniz'deki yatlarda, kışları ise Zürih'te geçirerek büyüdüm. Dört kıtada on şehirde malikanelerimiz ve şehir evlerimiz vardı. Hizmetçilerim, uşaklarım, özel aşçılarım, alışveriş hesaplarım ve şoförlerim vardı.

Ama bu dış görünüş. Kaplama. Altındaki çürümeyi örten ince boya.

Aynı zamanda psikopat, alkolik bir annem vardı; zalimce iğnelemeler, zehirli bir küçümseme ve soğuk bir empati yoksunluğu. Babamın yaptığı iş nedeniyle sürekli şiddet tehdidi altındaydım. Tüm işleri evlerimizin zemininde ve arabalarımızın altında patlayıcı aramak olan personelimiz vardı.

Ama en kötüsü, Semyon Belsky gibi bir babam vardı ve bu kimseye yaşatmayacağım bir cehennemdi. O hariç yani.

İki yıl önce olanların olacağını hep biliyordum. Bunu ummuştum. Gerçek anlamda. Dindar bile değilim ama yine de evrenin onu sonsuza dek alıp götürmesi için dua ederdim. Sonra aldı, ama onunla birlikte para da gitti, Mara ve benim "Belsky" soyadına sahip olmanın bizi soktuğu bir mil derinliğindeki çukurdan çıkabileceğimiz bir gelecek umudu da.

İşte bu yüzden buradayım. Oxford Hills bana meşruiyet kazandıracak. Meşruiyet de beni Bratva Yüksek Konseyi'nin önüne çıkaracak ve benden çalınan imparatorluğu geri alabileceğim.

Benim için değil. Mara için. Çünkü bir gün uyanacak. Uyanmak zorunda. Evren bu kadar sadistçe berbat olamaz.

Sessiz bir klik sesiyle şoför kapıyı açtı. OHA'nın yeşil, altın ve siyah tartan üniformasını giydiğim siyah ayakkabılarım yumuşak beyaz çakıllara çarparak dışarı çıkıyorum. Gözlerim muhteşem eski kahverengi gotik binaları, mükemmel bakımlı çitleri ve gül bahçelerini tarıyor. Kampüs boyunca uzanan küçük patikalar. Uzakta öğrencilerin yaşadığı sevimli küçük kulübeler.

İşte bu kadar. Dalma zamanı.

Eşyalarım -çoğunlukla giysilerim- çoktan kargolandı ve bir başka öğrenciyle paylaşacağım kulübeme getirildi. İçeride, beni karşılarken en plastik gülümsemesini takınacağından emin olduğum Dekan'la buluşacağım - ikimiz de ölen babamın psikopat, cani bir haydut olduğu bilgisini ısrarla görmezden geliyoruz.

Ve sonra, engerek inine hoş geldiniz. Giren herkes umudunu yitirsin.

Ancak bu züppeler ve bu "elitler" beni korkutmuyor ya da sindirmiyor. Belki eskiden o dünyanın içindeydim. Ama artık değilim. Olmayacağım da. Ben sadece işimi yapıp çıkmak için buradayım. Beni korkutmuyorlar.

Şoföre teşekkür ediyorum, eteğimi düzeltiyorum, altın armalı siyah blazer ceketimin altında omuzlarımı kıvırıyorum ve ana binanın yüzüne bakıyorum. Ama sonra, sadece bir saniyeliğine, kendime olan güvenim sarsılıyor. Her ne kadar aklımdan çıkarmaya çalışsam da, bir engel daha aklıma geliyor; buraya adımımı attığımda yüzleşmem gereken son bir korku.

Oxford Hills'in üç karanlık iblis kralı.

Gördüğünüz gibi, burada Bratva kan parasıyla okul harcı ödenen tek kişi ben değilim. Burada, bu kutsal salonları kirleten ve aynı dünyadan gelen üç kişi daha var: Ilya Volkov, Misha Tsavakov ve Lukas Komarov - burada Kurt, Aslan ve Ejderha olarak bilinirler.

Ve orada beni beklediklerini biliyorum.

Yürümeye başlarken titriyorum. Ana binanın yanındaki yaldızlı, ferforje kemerin altından geçerken ayaklarım beyaz taşın üzerinde çıtırdıyor.

İki yıl önce, babamın Ilya'nın amcası ve Lukas'ın babası-evlatlık babası- ile başlattığı savaşta öldürüldü. İmparatorluğumu ve Mara'nın geleceğini elimizden alan şey buydu. Ve sanırım Belsky soyadlı birinin Oxford Hills'in üç savaş lordunun gözünde pek de olumlu bir imajı yok.

Ama krallığın anahtarlarını ya da en azından arkasındaki serveti bu şekilde elde edebilirim. Çünkü Mara'nın uyandığında buna ihtiyacı olacak.

Bunu yapabilirim. Bunu atlatabilirim.

Derin bir nefes alıyorum, köşeyi dönüyorum ve aniden önümde kocaman bir şekil belirince nefesim kesiliyor.

Havayı içime çekiyorum, yukarı bakarken dengemi kaybediyorum ve donup kalıyorum. Terzi elinden çıkmış gibi görünen OHA üniformasını zorlayan geniş bir göğüs, güçlü kollar ve omuzlar görüyorum. Sıkıca kenetlenmiş güçlü bir çene görüyorum. Çıplak dişler, bükülmüş dudaklar, muhteşem bir burun ve kum sarısı saçlar görüyorum.

Ama bakışlarım beni hançerleyen soğuk, acımasız mavi gözlere takıldığında, o nefesi almaya çalışmaktan vazgeçiyorum. Çünkü etrafımdaki hava aniden emiliyor. Bir bombanın ölümcül yakıcılığından sonraki boşluk gibi.

Başımı kaldırıyorum ve kendimi Lukas Komarov'un, yani ejderhanın karşısında bulduğumda titriyorum.

Boğazım yutkunma hareketi yapıyor. Ama bunu başaramayacak kadar kuru. Bu yüzden bir saniyeliğine garip bir kurbağa bakışı yapıyorum.

Seni ağlarken görmelerine asla izin verme. Kanadığını görmelerine asla izin verme.

Hızla atan kalbimi elimden geldiğince yavaşlatıyorum. Kendimi merkeze alıyorum. Ve yavaşça nefes alıyorum.

Burada neyle karşılaşacağımı biliyordum. Burada olduğumu öğrendiklerinde beni bekleyeceklerini ya da en azından yolumu keseceklerini biliyordum. Ama bu sadece başka bir engel. Mara için benim olanı talep etmeden önce aşmam ve geçmem gereken son bir engel.

Yine de, o unutulmaz mavi bakışların altında yılmamak için cesaretimin her zerresini harcıyorum, tıpkı omurganızdan aşağı süzülen kırılmış buz gibi.

Yüzü kararıyor ve aniden bana yaklaştığında kaskatı kesiliyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Titriyorum. Sesinin kaba, ağırbaşlı, dumanlı tınısı karşısında gerçekten titriyorum, taş üzerinde sürüklenen demir gibi. Bir bıçağın deriye sürtünmesi gibi.

Ejderha pulları gibi, canavar sizi ateşin içine çekmek için yükselirken değişiyor.

Seni ağlarken görmelerine asla izin verme. Kanadığını görmelerine asla izin verme.

Bunu yapabilirim. Bunu yapmak zorundayım.

Kız kardeşim için. "Dedim ki, ne-"

"Eğitim alıyorum," diye tersliyorum, kendini beğenmiş, mükemmel yontulmuş, ięrenę derecede yakışıklı yüzüne ince bir gülümsemeyle bakıyorum.

Sizi koklamak için yaklaşan ejderhanın burnuna tekme atmak gibi bir şey. Lukas'ın gözleri kısıılır. Yüzü kararıyor. Ve kafamdaki ejderha gibi bana yaklaşıyor, beni bir iki santim geriye yaslanmaya zorluyor.

Gözleri iki soğuk mavi havuz gibi üzerimde geziniyor. Beni yargılıyor. Beni ürpertiyor. İçimi boşaltıyor.

"Buraya ait değilsin," diye hırılıyor. Bağırmıyor. Sesi ancak yumuşak bir iç mekan sesinin üzerinde. Ama yine de gök gürültülü bulutların ağırlığını taşıyor. Erimiş lavın ve kıyametin.

"Gitmelisin," diye homurdanıyor.

Yutkunuyorum, dudaklarımı büzüyorum ve hiçbir şey söylemiyorum.

Lukas'ın sesi "şimdi," diye homurdanıyor. "şimdi gitmelisin. O limuzine geri dön, içine gir ve burası arkanda kaybolana kadar sür."

Titreme dürtüsüne direniyorum. Bocalamak için. Korku göstermek ya da tek bir adım bile geri atmak. Üzerimde beliren ejderha korkunę, muhteşem, soğuk ve acımasız olsa bile.

Mara için.

Bir nefes alıyorum ve kendimi toparlıyorum. Savaş ya da kaç içgüdülerim beni koşturmadan ya da tek bir adım geri attırmadan önce, kendimi dengeliyorum ve bakışlarımı onunkilere dikiyorum.

Siktir et onu. Çok çalıştım. Hayatımda hiçbir şey elde edemeyecek kadar çok korku ve pislik atlattım. Ve buraya girebilmek için çok fazla torpil yaptım.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Ağzını açıp beni yutmasını ve kemiklerimi tükürmesini bekliyorum. Ya da bağırmasını. Ya da beni tutmasını falan.

Ama onun yerine bana bakmaya devam ediyor. Ejderhanın öfkesi ve ince bir merak karışımı. Yine de o soğuk mavi gözler hiç kırpmıyor. Benimkileri buz gibi tutuyor, önce benim kırpmam için cesaretlendiriyor.

"Buraya geldiğine pişman olacaksın," diye gürlüyor sesi.

Ve sonra, beni ikiye bölmeden ya da yüzüme bir ateş püskürmeden, soğuk ve güzel ejderha sessizce dönüp uzaklaşıyor.

O gözden kaybolana kadar vücudumdaki her bir kası gerdiğimi fark etmiyorum. Ciğerlerim tekrar dolmadan önce titrek bir hava akımı soluyorum.

Buraya geldiğine pişman olacaksın.

Hiçbir şey "yapmayacağım". Zaten yapıyorum. Ama sen gerekeni yapıyorsun. Ve tekrar söylüyorum, bu benimle ilgili değil. Bu Mara ile ilgili.

Aslında bunların hiçbiri benimle ilgili değil. Çünkü altı ay içinde ölmüş olacağım.

Bir ay sonra:

Kabustan boğazımı tırmalayan sessiz bir çığlıkla uyandım. Yatak odamın karanlığında kaskatı kesiliyorum. Gözlerim geceyi delip gerçek olana odaklanırken, nabzım tenimdeki ter parlaklığının altında zonkluyor.

Kâbusun anlık görüntüleri, görüşümdeki aksaklıklar gibi seğiriyor. Uçurumdaki siyah bir eve açılan siyah bir kapının titreşimleri. Okyanus, acı. Ben çığlık atarken gülen yüzler.

Yavaşça yatakta doğruluyorum, bir elimle çenemi ovmak için uzanırken çenemi sıkıyorum. Dönüp yatağın yanındaki masanın üzerinde duran telefonuma bakıyorum. Hâlâ gecenin bir yarısı. Ama ağrı kötü. En kötüsü değil, ona yakın bile değil. Harika değil ama yine de idare edilebilir.

Öyle ya da böyle her zaman idare edilebilir.

Bu noktada, bu işte profesyonelim. Acıyı engellemede; acıyı gömmede, uyuşturmada ya da kesip atmada.

Bacaklarımı arşıftan sıyırıp yataktan kalkıyorum. Eşofman altımı giyip uzun kollu bir tişörtü çıplak omzuma atıyorum. Ev uyuyor, ama asla bilemezsiniz. Ayrıca, bugünlerde burada en iyi iki arkadaşımın daha fazla insan uyuyor.

Kapının yanındaki paketten bir sigara alıyorum ve yakmadan dudaklarımın arasına sıkıştırıyorum. Ses çıkarmadan, üçüncü kattaki odamdan ikinci kata inen merdivenleri yalınayak iniyorum. Önce Misha'nın, sonra da Ilya'nın kapılarının önünden geçip kıvrımlı merdivenlerden Oxford Hills'teki evimiz dediğimiz İngiliz malikânesinin birinci katına tek bir çıtırtı bile duymadan iniyorum.

Oturma odasına adım attığımda bir horlama mırıltısı beni durduruyor. Gözlerimi kısıyorum, dişlerim ay ışığında parlıyor.

Kahretsin, hala kanepede ve yerde partiden kalan insanlar var - karşılıklı kanepelerde iki çift ve yerde ya da koltuklarda birkaç yalnız. Onları şimdi dışarı atabilirim. Ama başım hala zonkluyor ve anlamlı kelimeler bulamıyorum. Yıllar bana böyle olduğumda sesimin bile zar zor çıktığını öğretti.

Ayrıca, Ilya ya da Misha hâlâ burada olduklarını fark ettiklerinde hepsini kapı dışarı etmekten keyif alacaklardır. Onları bu zevkten mahrum etmek istemem.

Onun yerine uzun kollu gömleğimi giydim. Dönüp bir hayalet gibi ön kapıdan çıkmadan önce gömleğin kolunu bileğime kadar çekiyorum.

Bu geceki partiye rağmen, Lordluk Malikânesi son zamanlarda sakinleşti. İki suç ortağım, Oxford Hills'in diğer iki iblis kralı, Ilya Tenley'le ve Misha da Charlotte'la birlikte olduğu için biraz duruldular.

İki arkadaşım her zaman bu evin öfkeli yaşam tarzının itici unsuru olmuştur. Yani onlar ateşi körüklemeden, ateş söndü.

Açıkçası her iki şekilde de iyiyim. Karanlık ve sessizlik beni rahatlatır. Ama aynı zamanda kendimi yok etmenin kaosuyla da gelişirim. Bazen tek istediğim sessizlik oluyor. Diğer zamanlarda ise şiddet ve kimyasallarla yok edilmesi gereken şeytanlara kucak açıyorum.

Bu gece, henüz hangisine ihtiyacım olduğundan emin değilim.

Dışarıda sigarayı yakıp içime çekiyorum. Bırakmalıyım. Ama bu gece değil. Kampüsün karanlığında yalın ayak yavaşça yürürken sigaranın ucu nefesimle birlikte parlıyor. Sonbaharın sonları ama soğuğa aldırmıyorum. Gerçek soğuğu bilirim. Tıpkı gerçek açlığı ve gerçek, ruhu yok eden acı ve ıstırabı bildiğim gibi.

Ayaklarımın altındaki hafif soğuk çimenler bana yetiyor.

Ay ışığının aydınlattığı kampüste, burada üçümüz dışında kalan diğer öğrencilerin çoğunun yaşadığı kulübelere, özellikle de bir kulübeye doğru yürüyorum.

Buraya neden geldiğimi bilmiyorum. Giderek sıklaşıyor; bu günlerde haftada üç, dört gece. Ama bunu yapmaya devam ediyorum, tıpkı kanatlarını yakacağı kesin olan alevden uzak duramayan bir pervane gibi.

Sigaramı söndürüyorum ve kulübenin sağ tarafındaki sarmaşık kaplı kafesi tırmanarak ikinci kata çıkıyorum. Şu anda bunu gözlerim kapalı bile yapabilirim. Muhtemelen kendimle bile övünmem gereken bir şey değil.

Pencerede, cama yaklaşıp içeri bakarken gözlerim kısılıyor.

Uyuyor. Saat sabahın iki buçuğu. Tabii ki uyuyor. Sarı saçları yüzünde, mavi gözleri kapalı; bir rüyayla titreşiyor.

Umarım, benimkiler kapalıyken gördüğüm türden rüyalara yakın değildir.

Hiçbir şey söylemiyorum. Hiçbir şey yapmıyorum. Sadece uyumasını izliyorum. Çok güzel, zehir gibi. Ona çekiliyorum ama yine de yanına yaklaşmamam gerektiğini biliyorum. Ailesinin bana ve Ilya'ya yapmaya çalıştığı şey için ondan nefret etmem gerektiğini biliyorum.

Ama o ilk gün, buraya adım attığında, beklemediğim bir şey oldu. Ona yakın olduğumda, bir şekilde kafamdaki şeytanlar sustu. Yine de onların kafesini de sallıyor. Bir sarkaç gibi ileri geri sallanıyor. Bir itme ve çekme, bir barış ve kaos savaşı, kafamın içinde ileri geri öfkeleniyor ve sakinleşiyor.

Saniyeler dakikalara dönüşür. Dakikalar önce on, sonra yirmi oluyor. Sonunda uykusunda kıpırdanmaya başlayınca gitme vaktinin geldiğini anlıyorum.

Aşağı inmeye başlıyorum, birden bulutlar aydan uzaklaşıyor. Işık pencere pervazının dışındaki bir şeyi yakalıyor ve donup kalıyorum.

İki kelime, sanki bir çiviyle tahtaya kazınmış gibi.

Budet rasplata.

Bu Rus. Bir hesaplaşma olacak.

Sanki gözlerimle onu yakıp yok edecekmişim gibi ona dik dik bakıyorum. Arada sırada neyin gerçek neyin kafamda olduğundan emin olamadığım anlar oluyor. Ama bu kısmın ilk kısım olduğunu biliyorum. Gerçek, o yüzden kalıyor, benimle alay ediyor.

Bu beni korkutmuyor. Hiçbir şey korkutmuyor. Ama beni şok da etmiyor. Çünkü bu kelimeleri son bir ay içinde ilk kez görmüyorum; pencere pervazında, Ortaçağ Edebiyatı dersinde tercih ettiği masanın alt tarafına kazınmış ya da gül bahçelerinde yürümeyi sevdiği patıkadaki toprağa bulaşmış.

Belki de bu yüzden geceleri buraya geliyorum. Onu kontrol etmek için. Gerçi neden umursadığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Babası Semyon Belsky'ydi. Adam tam bir pislikti; sarhoş, arkadan bıçaklayan, her gün düşman edinen soytarı bir liderdi. Bu düşmanlardan birinin onu burada, OHA'da bulduğu çok açık.

Asıl soru şu: Neden umurumda olsun ki?

Yere iniyorum, dönüyorum ve sessiz, ay ışığının aydınlattığı kampüste sessizce geri kayıyorum. Acı şimdi öfkeyle geri geliyor. Lordship'e geri döndüğümde, kaslarımı tırmalıyor ve derimin altında sürünüyordu.

Misha'nın odasına gidip içeri giriyorum. Yatağındaki esmeri görmezden gelerek onu hafifçe sarsarak uyandırıyorum. Kıpırdıyor,

gözleri açıldığında irkildi.

"Aman Tanrım."

Kaşlarını çatıyor, ay ışığında bana bakıyor. Charlotte'a dönüyor ve örtüyü onun üzerine daha fazla çekiyor. Sonra tekrar dönüp bakışlarını tehlikeli bir şekilde bana dikeyor.

"Eğer sen olmasaydın, ölmüş olurdun," diye fısıldıyor

buz gibi. Başımı sallıyorum.

Bana kaşlarını çatı. "Kilit takıyorum."

"Tamam."

Misha iç geçiriyor, dudaklarından sessizce hava üflüyor. "Ne oluyor lan?"

"İhtiyacım var."

Kaşlarını çatıp telefonuna bakarken yüzü geriliyor. "Saat sabahın iki buçuğu."

Hiçbir şey söylemiyorum. İçimde dalgalanan acıyla çenem titriyor.

İnliyor. "Hadi ama Lukas, bunu yapmaktan nefret ediyorum-" "Lütfen," diye mırıldanıyorum.

Bana bakıyor.

"Lukas..."

"Bu gece ihtiyacım var. Gerçekten."

Tekrar iç geçirdi ve Charlotte'a bakmak için döndü. Sonra bana dönüp başını sallıyor.

"Tamam. Hadi."

Ayağa kalktı ve eşofmanlarını giydi. Gömleksiz kalıyor, o ve ben yatak odasından çıkarken vücudundaki mürekkep labirenti dalgalanıyor. Misha'nın mürekkebin altında benim gibi yaraları var. Ama benimkiler gibi değil.

Kimsede benimki gibi yara izi yok.

Oturma odasında, uyuyan misafirleri görünce kaşlarını çatıyor. Ama dudaklarının nasıl kıvrıldığını görebiliyorum. Bundan hoşlanacağını biliyordum.

"Defolun gidin," diye çıkışıyor ve atılan içkileri insanların kafasına dökerek onları uyandırıyor.

Partinin kalan son yedi misafiri Misha'nın deli-kral bakışları altında çabalarken kısa ama sessiz bir telaş yaşanıyor. Birbirlerine takılıp ön kapıdan çıkmadan önce özürler mırıldanıyorlar.

Onlar gidince dönüp bana başını sallıyor. Ben de başımı sallıyorum, acı derimin altında hançer gibi zonkluyor ve onu bodruma kadar takip ederken içimi parçalıyor. Bunun altında, Oxford Hills'in 2. Dünya Savaşı sırasında askerlerin toplandığı bir yer olduğu ve Lordship Manor'un bir subay karargâhı olduğu zamanlardan kalma eski serpinti sığınağı yatıyor. Soğuk Savaş sırasında bu yeraltı karargâhı genişletildi ve güçlendirildi.

Şimdi, üçümüz için gizli bir sığınak.

Misha Tarzan'ın kopyasını çıkarıyor ve arkasındaki şifreyi giriyor. Kitaplık kenara çekiliyor ve metal merdivenden inerek eski serpinti sığınağına giriyoruz.

Yeraltındaki büyük odanın bir tarafına kurulmuş boks ringine doğru yürüyoruz. Misha eldivenleri çekiştirmeye başladı. Dolaplardan kelepçeleri alıyorum ve arkamdan bileklerime kelepçelemeye başlıyorum.

"Bu terapi değil Lukas. Bu berbat bir şey," diye homurdanıyor Misha sessizce.

İplerin altından ringe doğru eğilirken ince bir şekilde gülümsüyorum. "Ve sen de yardım ettiğin için harika bir arkadaşsın."

"Bunu yapmaktan nefret ediyorum."

"Biliyorum." Yakıcı acının altında ezilmemeye çalışarak gözlerinin içine bakıyorum. "Teşekkür ederim."

Eldivenlerini sıkıyor ve bana bakarak duruşunu alıyor ve yumruklarını kaldırarak bana doğru ilerlemeye başlıyor.

"Kendini tutma."

"Asla yapmam."

Darbeler sert ve hızlı geliyor. Her birine destek oluyorum, onları durduramıyorum ama eski dostlar gibi karşılıyorum.

Her vuruş acıyı bedenimden atıyor. Her cezalandırıcı darbe acıyı merkezileştiriyor, bölümlere ayırıyor; oda dönene ve yer bana iyi geceler öpücüğü verene kadar onu kanalize ediyor, kafesliyor.

LIZBET

BEŞ YAŞIMDAYKEN, babamın eski kaptanlarından biri olan ve beni her gördüğünde bana küçük origami hayvanlar hediye eden Peytor hapse girdi. Altı yıl sonra, babamın onun için evde düzenlediği tahliye partisinde ona nasıl hayatta kaldığını sordum.

Annemin çenemi kapatıp odama gitmem için bana tısladığını hatırlıyorum. Osuruklarımın güldüğünü ve "biri seni kendine benzetmeden önce sen onu kendine benzet" diye iğrenç bir şaka yaptığını hatırlıyorum.

Ama Peytor -artık biraz daha yaşlı ve bitkin görünüyordu- sadece gülümsedi ve bana origami bir kaplan vermek için eğildi.

"Rutin, prenses," diye homurdandı yarım bir gülümsemeyle. "Her günü aynı yap ve özgür olana kadar her gün birbirine karışsın."

Oxford Hills Akademisi bir Rus kampı sayılmaz. Zarif İngiliz evleri, katedral binaları, muhteşem peyzajı, prestijli sınıflarıyla değil,

ilham verici, alanının lideri profesörler ve beyaz eldivenli garsonlar tarafından servis yapılan bir yemek salonuna başkanlık eden iki yıldızlı bir Michelin şefi.

Ama benim için hala bir hapisane. İhtiyacım olanı elde etmek için yerine getirmem gereken bir ceza. Bu yüzden Peytor'un tavsiyesine uyuyorum. Bir rutinim var ve bugün de farklı değil.

Yatağımın başucundaki bluetooth hoparlörlerden usulca Interpol çalarken uyanıyorum. Geriniyorum. Günlük hap ajandamdaki yedi hapı alıyorum - ilk iki mavi olanı birlikte, sonra turuncu olanı. Sonra on beş dakika ara vermem gerekiyor. Yere oturuyorum ve durumumla ilgili uzmanlıklarını paylaşan on doktordan biri tarafından reçete edilen günlük sakinleştirici egzersizlerle kendimi merkeze almaya çalışıyorum.

Nabzım sabitleştiğinde ayağa kalkıp iki beyaz hap alıyorum, sonra kırmızı olanı, en sonunda da devasa, öğürtücü, tadı bok gibi olan yeşil jel kapağı.

Ondan sonra, kanımı pompalamak için hafif şınav ve mekik çekiyorum ama çok pompalamıyorum. Bu şeyin yaklaşan bir bitiş tarihi olmasaydı ve yüz yaşına kadar yaşayacak olsaydım bile, sahip olduğum şeyle asla herhangi bir türde rekabetçi bir atlet olmazdım. Rollercoaster'lara hayır. Hatta bir doktor bana korku filmlerinden uzak durmamı söyledi.

Güvenli bir şekilde egzersiz yaptıktan sonra üniformamı giyiyorum, saçlarımı tarıyorum, geriye doğru çekiyorum ve topuz yapıyorum. Yemekle birlikte yutulması gereken sabah sekizinci hapımı alıyorum ve ev arkadaşşıma günaydın demek için aşağı iniyorum.

Mutfağa girdiğimde espresso makinesinin damlatmayı bitiren yumuşak sesi beni karşılıyor.

"Bu double, ikimiz için de birer tane. Oh ve yulaf sütünü köpürttüm."

Julianna dönüp bana sırtınca mutlulukla inliyorum. "Seninle şu anda evlenebilirim."

Kıs kıs gülüyor. "Yapabilir misin? Lütfen? Annem gözyaşları içinde, 'McCreed soyadının toplumsal beklentilerini' karşılayamadığım konusunda enseme soluyor. Ona bir kızla evleneceğimi söylersem gerçekten anevrizma geçirebilir."

Dışarıdan bakıldığında Julianna McCreed ve ben OHA'da arkadaş olmasını bekleyeceğiniz son iki kişiyiz. Ben artık ölmüş, şiddet yanlısı olarak ün salmış bir Bratva kralının sosyal yayıncı kızıyım. Julianna ise önde gelen bir dükün - gerçek bir dükün- altın kızı ve aynı zamanda Parlamento'da milletvekili. Bu da onu teknik olarak Leydi McCreed yapıyor.

İnsanların dönem ortasında oda arkadaşı olması pek alışıldık bir durum değil. Ama ben gelmeden hemen önce Julianna'nın son oda arkadaşı OHA'yı İsviçre'de çok pahalı bir uyuşturucu rehabilitasyon merkezi ile takas etti. Bizi bir araya getirdiler, muhtemelen nükleer bir olay bekliyorlardı. Ama bunun yerine, hızlı arkadaş olduk.

Bazıları bunun zıt kutuplar olduğumuz için olduğunu düşünüyor. Ama gerçekte, herkesin tahmin edebileceğinden çok daha fazla birbirimize benziyoruz. Julianna ayrıca camdan bir kulede prenses olmanın ne demek olduğunu çok iyi anlıyor.

"Soyadımın kirli geçmişini anlatmayı unutma. Bonus puan."

"Aynı evi paylaşıyor olmamız onu şimdiden erken mezara götürüyor. Hatırlat da bunun için sana bir teşekkür kartı göndereyim."

Yüzümü buruşturdum. "Eyvah, bu çok karanlık."

"Soğuk, kömürleşmiş siyah kalbi kadar karanlık," diye omuz silkiyor Julianna. Dönüyor ve iki porselen fincanı espresso damlasının altından çıkarıyor. Köpürtülmüş yulaf sütünü her birine dikkatlice döküyor ve dönüp benimkini uzatıyor.

"Şerefe."

"Şerefe," diye gülümsüyorum. "Neyin şerefine?"

"Nişanımız dışında mı demek istiyorsun?"

"Belli ki."

Sırıttıyor. "Bilmiyorum. Pazartesiye

kadar mı?" "Bana uyar."

Kupalarımızı tokuşturduktan sonra lattelerimizi yudumladık. Julianna buraya gelirken planın bir parçası olmasını beklediğim bir şey değildi. Bir arkadaşım olmasını beklemiyordum. Birincisi, çünkü hiç arkadaşım olmadı. Babaları ve benim babam birlikte iş yaptıkları için arkadaş olmam beklenen benim yaşımda kızlar vardı. Ya da diğer özel okullarda yine arkadaş olmam beklenen yaşlıtlarım vardı.

Gerçi Semyon öldürüldüğünde hepsi yok oldu. Zaten hiçbirleriyle yakın değildim.

Öyle ki daha sonra tek bir tanesi bile para cezasına çarptırılmadı. Deli Kral öldürüldüğünde, Deli Kral'ın kızı lekeli bir mal haline geldi. Kaçınılması gereken bir cüzzamlı.

Ama burada bir arkadaşım olmasını da hiç beklemiyordum çünkü hiç istemedim. Son kullanma tarihim varken olmaz.

Julianna kupasını bırakıp bana sırtıttığında göğsüm sıkışıyor. Ona hiç söylemeden gittiğimde canının yanacağını bilmem canımı yakıyor. Ama olan oldu. Bratva Yüksek Konseyi ile yapacağım toplantı her şey demek. Durumumu ve prognozumu bilmelerini göze alamam.

Dönüp ekmek sepetinden bir İngiliz çöreğinin yarısını alıyorum. Sabahın son hapını boğazımın arkasına atıp bir yudum latte ile bastırmadan önce onu mideye indiriyorum.

Julianna yüzünü buruşturuyor. "Tanrım, alerjilerin hâlâ seni rahatsız ediyor mu?"

Arkamı dönerken başımı sallıyorum. "Kampüsün etrafına ekilmiş bir şey olmalı," diye yalan söylüyorum.

Okul kitaplarını çantalara yerleştirmek ve kahvaltıyı bitirmekle meşgulüz. Sonra da sabah derslerine gitmek için kapıdan çıkıyoruz.

Sonbaharın ortasına geldiğimiz için dışarısı daha serin. Ama ben havadaki hafif serinliği ve yürürken nefeslerimizde hissettiğimiz kırağı kırıntısını seviyorum. Evler grubumuzdan çıkan yol, küçük bir taş evini çevreleyen bir gül bahçesinin içinden geçiyor.

Zambak yastıklarıyla dolu duvarlı bir gölet. Aziz Francis'in bir heykeli çitlerin arasına yerleştirilmiştir.

Her zamanki sabah kalabalığı ve gruplar akademik salonların dışındaki ana avlunun etrafında dolaşıyor. Grupların kümelenme şekli neredeyse bir gençlik komedisinden fırlamış gibi.

Rugby, futbol ve yüzme takımlarının yıldız sporcularından oluşan bir spor kalabalığı var. Tiyatro kulübü fıskiye'nin kıvrımı etrafında kümelenmiş, Shakespeare İngilizcesi ile konuşuyor. Ve tabii ki, OHA'daki züppeliğin "kaymak tabakası" olan seçkinler, ana salona çıkan merdivenlerde oturup diğer herkese burun kıvrıyor.

Ama sonra, avluyu kara bir bulut kaplıyor. Her bir grup yaptığı işi bırakıp korku ve dehşet karışımı bir bakışla bir sonraki gruba bakıyor.

Soğuk bir titreme omurgamda geziniyor ve beni ürpertiyor. Elimde değil. Son bir ayı her adıma dik dik bakarak geçiren onları gördüğümde titremekten kendimi alamıyorum. Bundan nefret ediyorum. Kendimi zayıf ya da tehdit altında hissettirmesinden nefret ediyorum.

Eli Tenley Chambers'ın elini tutan Ilya ve kolu Charlotte Bergdendem'in omzunda olan Misha, avlunun bir tarafındaki banklara yerleşirken bana dik dik bakıyorlar. Ben de ters ters bakınca Misha ince bir gülümsemeyle orta parmağını kaldırıyor.

Gözlerimi devirip arkamı dönüyorum. Siktir et onları. Bıçaklı bakışlarla başa çıkabilirim. İki yıldır Belsky ismini bilen herkesin bakışlarıyla uğraşıyorum. Tek ihtiyacım olan Yüksek Konsey'le bir toplantı yapmak ve böylece sabahlarını zehir eden benden kurtulabilirler.

"Boş ver onları. Onlar sadece kasılmayı severler," diye omuz silkiyor Julianna.

Bağ kurmamızın başka bir yolu daha var. Julianna ve Tenley samimi göründükleri için aramız şu anda nötr olsa da, oda arkadaşım daha önce de kendini üç vahşi varisin bakışlarının yanlış ucunda bulmuştu.

"Ya da partileri azaldığı için PMS yaşıyorlar, bu yüzden kendilerini hayal etmekten hoşlandıkları rock yıldızları gibi hissetmiyorlar."

Julianna'ya dönüp sırtıyıyorum. "Teşekkür ederim. Ben iyiyim. Ama tamamen haklısın."

"Onları küçük divalar olarak hayal edin ve bu çok daha eğlenceli olur."

İkisi de avluda yürümek için dönerken kıkırdıyorum. Ama İlya, Misha ve Lukas'ın etrafını saran kara bulut sadece bir görüntüden ibaret değildi. Tehlikeli olduklarını ve hafife alınmamaları gerektiğini biliyordum. Buraya gelmeden önce yaptığım araştırmanın bir parçasıydı bu.

Ama onları hafife almışım. Ya da burada sahip oldukları gücü hafife aldım. Kampüse gerçekten ayak basana kadar bu lanet okulda yarı tanrılar gibi olduklarını görmedim. Kaosun, Savaşın, ve, ve

Veba. Son aylarda kalplerini biraz evcilleştiren kadınlar tarafından bastırılmış ya da susturulmuş olsalar bile.

İkisi yaptı. Eminim ki bu ikisi hala burada, avluda sırtıma bakıyorlardır. Ama üçüncüsü ve en azından benim için en ölümcül olanı hala dışarıda. Sinsice dolaşıyor. Pusuda bekliyor. Sonsuza kadar, öyle görünüyor ki, omzumun hemen üzerinde. Ve arkamı döndüğümde asla orada olmuyor.

Buradaki ilk dakikamda onunla ilk ve tek karşılaşmamdan bu yana Lukas benim için bir hayalet oldu. Ama bir şekilde onun varlığını hissetmeye devam ediyorum, karanlık bir gölge gibi. Beni takip eden, görünmeyen bir bulut.

Üçünün benden neden hoşlanmadığını anlamıyor değilim. Özellikle de Ilya. Babam bir keresinde amcasını öldürtmeye çalışmıştı. Ve babamla Lukas'ın babası Victor Komarov arasında geçmişte düşmanlıklar olduğunu biliyorum.

Ancak Ilya ve Misha ekşi bakışlar dışında çoğunlukla benden uzak durdular. Elbette, yemek salonunun karşısından bana ters ters baktılar. Koridorlarda benimle alay ettiler. Ama hepsi bu kadar.

Ancak Lukas başka bir hikaye.

Onu hiç görmedim. Yani o ilk karşılaşmamızdan beri hiç görmedim. Sanki benden kasıtlı olarak kaçıyormuş gibi. Yine de onu her zaman hissediyorum; sürekli. Tam arkamda pusuya yatmış bir ejderha, beni yutmak ya da yakıp kül etmek için çenesini açmış. Ve yine de arkamı döndüğümde orada hiçbir şey yok.

Ama her sabah olduğu gibi bu sabah da Lukas yok. En azından benim görebildiğim kadarıyla. Bu yüzden kolumu Julianna'nın koluna doluyorum, başımı dik ve omuzlarımı geride tutuyorum ve akademik salona doğru yürüyorum.

Kanadığını görmelerine asla izin verme.

Zehirli ya da değil, bu kelimeler sayesinde bu kadar uzun süre hayatta kaldım. Ve önümüzdeki birkaç ay da bu şekilde hayatta kalacağım.

Mara için.

DÜNYA ADİL BİR YER DEĞİLDİR. Sadece değil. Ama kimse öyle olması gerektiğini ya da öyle olacağını söylemedi. Koşullar ne olursa olsun kura şansıyla doğarız. Bazıları, Oxford Hills'teki diğer öğrenciler gibi, şanslı doğmuştur. Gümüş kaşıklarla, vakıf fonlarıyla ve altın paraşütlerle doğdular. Dünyanın %99.9'unun sahip olmadığı aile gücüne ve erişime sahipler.

Bir de bu yelpazenin tam zıt ucunda doğan ben varım. Yanis, ikiz kardeşim ve ben, hayata kısa çöpler çektik. Acının içine doğduk, hatırlamadığım bir anneye ve zar zor hatırladığımdan daha az hatırlamayı dilediğim bir babaya.

Benim için şans daha sonra, Viktor ve Fiona beni cehennemde bulup ışığa çıkardıklarında geldi. Bana ikinci bir yaşam şansı ve buradaki diğer öğrencilerin içine doğdukları türden bir yaşamın anahtarlarını verdiklerinde.

Yanis o kadar şanslı değildi. Kardeşim, Viktor'un adamlarının siyah kapıyı kırarak içeri girmesinden altı ay önce çılgılık atarak öldü.

o siyah ev ve beni dışarı çıkardı.

Ama dediğim gibi, hiç kimse hayatın adil olacağını söylemedi. Üstümdeki bina da bunun bir kanıtı. Burada, ayrıcalıklı ve seçkinlerle dolu bir okulda bile tabakalaşma var.

İster dünya liderlerinin varisleri isterse trilyoner sanayi kaptanları olsunlar, kampüsteki hemen hemen tüm diğer öğrenciler şirin küçük kulübelerde yaşıyor. Kampüsün karşısındaki Lachlan House'da yaşayan kız futbol takımı oyuncuları bunun tek istisnası. Ancak bu sadece geçmişe, OHA'nın ilk kez karma hale geldiği ve ilk genç kız sınıfının erkeklerden uzakta, orada yaşadığı zamana ait bir takıntı.

Ancak Lachlan Evi bile Ilya, Misha ve benim ikamet ettiğimiz Lordluk Malikanesi'nin yanında sönük kalıyor. Yaşadığımız yer lüks bir yer. Hatta daha önce ünlü bir mimarlık dergisi için fotoğrafı bile çekildi. Üst düzey tasarım mobilyalar, zenginliğin tüm lüksleri, bir havuz, jakuzi... aklınıza ne gelirse.

Lordship, bir zamanlar katedralin yanında yer alan gerçek bir Lord malikanesiydi. Sonunda, her şey Oxford Hills Akademisi'nin arazisi haline geldi. Biz gelmeden önce bu malikânede bizzat okulun mütevelli heyeti başkanı yaşıyormuş.

Artık bizim.

İpler çekildi, cepler dolduruldu ya da bazı durumlarda korku istismar edildi. Her ne olduysa, üçümüz birinci sınıf olarak geldiğimizde burası evimiz oldu. Ama bu sadece

okulun üç kralı olduğumuzu iddia etmek için. Bunun nedeni sadece Soğuk Savaş sırasında tahkim edilmiş olan ve üzerinde bir boks ringi, pahalı arabalar ve benim motosikletimle dolu bir garaj ve hatta Mad Men'den bir sahne dekoru gibi 1960'lardan kalma bir salon ve yaşam alanı bulunan eski serpinti sığınağı değildi.

Aynı zamanda bu sığınaktan OHA'nın kapalı kampüsünün korunan ve güçlendirilmiş duvarlarının bir mil ötesine uzanan araba büyüklüğündeki tünel yüzünden. Tünel, Ilya'nın amcası Yuri Volkov'a ait bir paravan şirketin arazisi üzerindeki küçük bir ahırın altından çıkıyor.

Birimizin Bratva aile işlerine katılmak için kayıtlara geçmeden kampüsten ayrılması gerektiğinde uygun oluyor. Ya da benim durumumda, yakındaki Manchester'da kendi gece terapime kaçmak için.

Binici eldivenlerimi çekiştirip bileklerime doğru sıkıyorum. Mat siyah kaskıma uzanırken göz ucuyla merdivenlerden inen bir figür görüyorum. Ilya'nın bana başını salladığını görmek için döndüğümde bisikleti çalıştırmayı erteliyorum.

"Manchester mı?"

Başımı sallıyorum. O da başını sallıyor, parmaklarının arasında yavaşça bir sigara yuvarlıyor. O da Misha da bunu yaptığımı biliyor. İkisi de ayrıntıları sormuyor ama eminim kendi teorileri vardır.

"Bugünlerde nasılsın?" Omuz

silkiyorum. "İyiyim."

"Lukas."

"Ilya, ben iyiyim."

Filtreyi dudaklarının arasından geçirirken bana bakıyor.

"Misha senin... bilirsin işte. Normalden çok daha fazla."

Dudaklarım inceldi. "Bunu konuşmuştuk."

"Hayır, biliyorum. Genel olarak yardımcı olduğunu biliyorum. Seni yargılamıyorum dostum. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Viktor ve Fiona beni ABD'ye ilk getirdiklerinde bir psikiyatrist ordusu gördüm. Sanırım onların zorladığı gibi geçmişimdeki dehşet verici olaylara "girdiğimizde" üçte birini bir daha beni görmemeleri için korkuttum. Seanslarımızda gerçekten ayrıntılara girmeye başladığımda ikisi kustu - bağlanmakla ilgili. Bıçak hakkında. İğneler hakkında. Başka zevkleri olan adamlar hakkında.

Ancak birkaç ay sonra Viktor geçmişimi her gün tekrarlamamanın beni öldürdüğünü gördü. Bu beni ilerletmiyor, karanlığa geri sürüklüyordu. Beni o kara evde tutan bir zincirdi.

Viktor, Bratva'yı bulmadan önce kendi cehennemini yaşıyordu. O ve en iyi arkadaşı Lev, Rusya'da St. Petersburg sokaklarında hayatta kalmak için her gün savaşıyorlardı. Yani biliyordu. İçimdeki acıyı görebiliyordu, her ne kadar ikisinin de karanlığımın gerçek derinliğini asla bilmemeleri konusunda kararlı olsam da.

Ancak psikologlar ve uzmanlar tepelere koşmadan önce, en azından birkaç cevap aldım. Hissettiğim fiziksel acı çoğunlukla psikosomatik. Bir kısmı, cildimin bazı kısımlarını kaplayan yara izleri labirentinden kaynaklanan kalıcı sinir hasarı. Ama büyük bir kısmı da kafamın hala sürekli savaş ya da kaç modunda olmasından kaynaklanıyor.

Bazı doktorlar buna TSSB dedi, diğerkleri ise "kronik hayalet ağrı" olarak adlandırdı, bir nevi ampütelerdeki hayalet uzuv bozukluğu gibi. Sadece benim hissettiğim, olmayan bir bacak değil. Derimin altında ve üzerinde hissettiğim bir bıçak.

Ben iyi miyim?

Sikerler. Hiçbir zaman iyi olmadım, hiçbir zaman da iyi olmayacağım. Ama hayatta kalabilirsem, bu bir kazançtır. Ve bu da hayatta kalmamın yollarından biri.

Gülümsüyorum. Sahte ama uygulanıyor ve o kadar iyi ki en iyi ve tek iki arkadaşım bile genellikle satın alıyor.

"Ben iyiyim, İlya. Sadece arabayla gezeceğim. Bir şeyler içebilirim." Omuz silktim. "Bu kadar. Çılgınca bir şey değil."

Tek kaşını kaldırıp beni süzüyor. "İhtiyacın olan her şey için burada olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

Ben motoru gürültüyle çalıştırırken başıyla

onaylıyor. "Dikkatli sür kardeşim."

Kaskı takarken başımı sallıyorum. Ben motoru çalıştırıp karanlık tünelden kükreyerek aşağı inmeden önce yeraltını gök gürültüsüyle doldururken Ilya kanepeye doğru geri çekiliyor ve sigarasını yakıyor.

Terapi bekliyor.

"OY, BATMAN."

The Black Duck'ın içi muhtemelen yüz yıllık tütün dumanı kokan, bira lekeli, ahşap panelli, kirli bir yer. Sokağa bakan tek pencere, sarı renginden dolayı artık neredeyse hiç şeffaf değil.

Ağır ahşap barın arkasındaki içki şişeleri buğulu ve lekeli. Uzak duvarın karşısındaki dart tahtası son oyunu oynamak için av tüfeği kullanılmış gibi görünüyor ve ışığın çoğu duvarlardaki üç titrek neon tabeladan geliyor: biri Guinness, biri Carlsberg ve diğeri Manchester United için.

Burası tam bir bok çukuru. Ve ben seviyorum.

Kır saçlı sahibi ve tek barmeni olan Harlow beni sert bir şekilde selamladığında ona ince bir gülümsemeyle bakıyorum. Harlow "Batman" lakabını geçen yıl ben buraya daha sık gelmeye başladığımda buldu ve bu lakap kalıcı oldu. En azından onda.

Belki de bunu yüzüme söyleyecek kadar cesur olan tek kişi o olduğu içindir. Ya da benim yaptıklarımı

Kendi karanlığımı kahraman olarak bastırmak için gölgeler. Ben buna katartik diyorum. Ben buna terapi diyorum.

"Bu gece içiyor musun, çalışıyor musun?" Ben barın karşısındaki tabureye kayarken homurdanıyor.

"Biri hakkında bilgiye ihtiyacım var."

Harlow bunu benim için birkaç kez yaptı. Tüm hayatını Manchester'ın Hulme bölgesinde, şehrin daha sefil, daha renkli sakinleri arasında geçirdi. Ve hayatı boyunca karanlık ve suçluların sarhoş olmasına yardım ederek, yeraltı dünyası hakkında büyük bir bilgi ağı biriktirdi.

"Oy, hadi alalım."

"Google araması değil. Derin bir şey, senin için bile."

Harlow'un gülümsemesi yaklaşıp başını sallayınca kaybolur. Büyük, gür gri kaşları derin bir şekilde çatılır.

"Ne

zaman?"

"Dün."

Sormaktan kaçındım çünkü göndereceği bayraklardan endişelendim. Semyon ölmüş ve imparatorluğu harap olmuş olabilir. Ama hâlâ orada burada dolaşan sadık adamları var.

Ama ben deliriyorum. Lizbet Belsky'nin neden aniden OHA'da ortaya çıktığını bilmem gerek. Onun amacının ne olduğunu bilmem gerek.

Ayrıca neden ondan uzak duramadığımı da bilmem gerekiyor. Neden bazen o yakınımdayken kafamdaki uğultu biraz azalıyor. Ve diğer zamanlarda, yangına benzin döküyormuş gibi oluyor. Harlow'un bulabileceği hiçbir şeyin bu son kısımlara yardımcı olmayacağından eminim. Ama birincisini araştırabilir.

"Pekala, hadi yapalım," diye sessizce homurdanıyor.

Kâğıt parçasını barın öbür ucuna atıyorum. Harlow onu etli bir eliyle alıp bakıyor. Sertleşirken ağzı inceliyor.

"Hayır." Kağıdı barın üzerine bırakıyor ve başını sallıyor.

Kaşlarımı çattım. "Her zamanki fiyat tabii ki-"

"Hayır." Harlow tekrar başını sallar ve kâğıdı tek parmağıyla barın diğer tarafına iter.

"Bu şehirdeki küçük haçlı seferlerinde sana yardım edeceğim, dostum. Yine de Bratva işlerine burnumu sokmam."

Çenem hayal kırıklığı içinde gıcırıyor. "Bu değil-"

"Lizbet Belsky'nin kim olduğunu ben bile biliyorum, evlat." Bana ihtiyatla bakıyor. "Ya da babasının kim olduğunu."

"Öyleydi."

"Ben de hayaletlerle uğraşmam. En azından böyle olanlarla."

Ağzım açık kaldı. "İyi. İki katı."

Harlow gözlerimin içine baktı. "Cevabım hayır. Al."

Pis bir viski şişesi ve iki kirli bardak getirip barın üzerine koydu. Birini bana dolduruyor ve diğeriini doldurmadan önce bana doğru itiyor.

"Bir içki al."

"Susamadım."

"Evet, öyleyim ve bayanlara yalnız içmeyeceğime dair söz verdim."

Bana ters ters bakıyor. "İç, batman."

Bardağımı onunkine vurup bir yudum alırken omuz silkiyorum.

Üç içkiden sonra, yeni bir bilgi olmadan, Manchester'ın karanlık, kirli sokaklarına adım atıyorum. Hulme-turistlerin gitmediği yer. Burada yaşayan insanların gitmediği yer.

Ama benim için burası bir oyun alanı.

Gece gökyüzüne bakıyorum. Josie'nin evi yakın. Sadece onu kontrol etmek için bile olsa gitmeliyim. Son zamanlarda bu şehirde kadınlara karşı şiddet olayları arttı. Birçok çalışan kız ölü ya da ölüme yakın bulundu. Ve tüm işaretler ve hesaplar tek bir saldırganı gösteriyor.

Ama bu gece bunun için uygun değil. Bu gece başka bir şeye ihtiyacım var. Daha fiziksel olarak cezalandırıcı bir şey.

Uzaktan gelen ani bir kadın çılgılığı beni sarsmıyor. Beni canlandırıyor. Dönüp sesin geldiği yere bakıyorum. Batıya doğru bir blok koşuyorum ve bir sokağın köşesinden bakıyorum.

İki tane var, o yüzden aradığının bu olmadığını biliyorum. Ama bu iş görür. Yüzümdeki siyah-beyaz kafatasını indirirken ince bir gülümsemeyle bakıyorum.

Bu hoşuma gidecek bir terapi.

İkisi kıs kıs güler ve alkolün de etkisiyle fısıldaşarak bir kadını duvara doğru itiyorlar. Bir bıçağın parıltısını görüyorum ve altındaki kumaş parçasının sesini duyuyorum.

"Lütfen!" Kadın hıçkırıyor. "Lütfen bana zarar verme! Lütfen Tanrım, lütfen..."

Ama bu gece burada Tanrı yok.

Sadece ben varım.

İlk adam kafasının arkasına sapladığım cürufun ağırlığı altında parçalanıyor. İkincisi dönüyor ve bıçağı parlıyor. Düşündüğüm kadar sarhoş değilmiş. Ama yine de ondan kaçtım. Bileğini tutup duvara çarpıyorum, parmak eklemleri kırılıp silah düşene kadar tekrar tekrar.

Kılıç gittiğinde, kendine güveni de onunla birlikte gider. Benim kafatası maskem onda kalan tüm cesareti alır.

"Lütfen!" Korkudan boğuluyor, gözleri kocaman. "Lütfen, bana zarar verme!"

Gülümsüyorum, dişlerim gerçek bir neşe içinde parlıyor.

"O da aynı şeyi söyledi," diye başımı sallayarak hâlâ orada donmuş ve iri gözlerle duran kül rengi yüzlü, dehşet içindeki kadına bakıyorum.

Adam titriyor.

"Sadece... sadece biraz eğlence," diye kekeliyor. "Hepsi bu kadar! Sadece biraz-"

"Bu da öyle."

Tekrar kadına dönüyorum.

"Gitmelisiniz."

"Kim-"

"Git dedim," diye hırladım.

Dönüyor ve çantasını ve yırtık bluzunu tutarak ara sokaktan dışarı fırlıyor. Adama dönüyorum, ondan yayılan korkuyu içime çekiyorum.

"Lütfen," diye inliyor. "Lütfen, merhamet edin-

" "Taze çıktı."

Onu kanlar içinde ama canlı bir şekilde, ön koluna kazınmış "R" ile başlayıp "APIST" ile biten altı harfli yepyeni bir kelimeyle BIRAKIYORUM.

İçimdeki şeytanlar havlamayı kesti. En azından şimdilik huzurluyum. Tabii OHA'daki, hayatımın hiçbir yerinde olmaması gereken kız hariç. Ama bunun için bir terapi bulamıyorum. Lizbet'le kavga edemiyorum, içemiyorum, yakamıyorum ya da onu aklımdan çıkaramıyorum.

Ama dediğim gibi; dünya adil olmayan bir yer. Tek yapabildiğim kükremeyi ve acıyı gün be gün kontrol altında tutmaya çalışmak.

"BAYAN BELSKY, BİR DAKIKA?"

Profesör Cottingsworth, zil sesiyle birlikte tüm sınıf ayağa kalkarken bana doğru başını sallıyor.

Arkamda, Ainsley Hendershire adında -Julianna ve benim nefret etmekte birleştiğimiz- iğrenç, kötü kalpli küçük bir sürtük burnunu sokuyor.

"Söyle bana Belsky," diye alay ediyor ona döndüğümde. Yanında diğer iki küçük elit klişe yardakçısı Cora Laurent ve Mimi Balancia var.

Onlarla yüzleşirken dudaklarımı büzüyorum. "Evet?"

"Şey, geçen gün bunu tartışıyorduk ve hangisi olduğuna tam olarak karar veremedik."

İç çekiyorum. "Küçük esprin her neyse, artık ona gelsene?"

Sırıttıyor. "Burada olmak için hangi fakülteye rüşvet verdiğinizi ve hangilerine para verdiğinizi merak ediyorduk.

oral seks?"

Durdurmak için çok uğraşmama rağmen yüzümün kızardığını hissedebiliyorum.

"Yani, Cottingsworth altmış yaşında falan, ama bahse girerim hala bir şeyler yapabilirsin-"

"Eğer herhangi bir ipucuna ihtiyacım olursa, senin gibi bir uzmana soracağımdan emin olabilirsin," diyerek ince bir gülümseme takındım.

Mimi ve Cora soluk soluğa kalıyor, sanki burada çizgiyi aşan benmişim gibi dehşete düşmüş görünüyorlar. Ainsley yaklaşırken kaşlarını çatıyor.

"Kendine dikkat et, Belsky. Korkmuyorsun-"

Yüksek sesle ve aniden havlıyorum. Ainsley ve ekibi çığlık atıp benden bir metre geriye sıçıyor. Kendini toparlamaya çalışırken gözlerini bana diyor.

"Zengin değilsin. Popüler değilsin. Tek arkadaşın Julianna McCreed gibi bir sürtük. Ve suçlu bir aileden geliyorsun," diye alay ediyor. "Buraya nasıl girdiğin hakkında hiçbir fikrim yok ama yemin ederim babam bu fikirden dehşete düştü ve bu işin aslını öğrenmek için elinden geleni yapıyor."

Ona orta parmağımı kaldırırken

gülümsüyorum. "Bayan Belsky!"

Arkamda Profesör Cottingsworth'un keskin sesini duyduğumda kaşlarımı çatıyorum. Ainsley ve yordakçıları sırtıyor.

"Daha iyi olsun için " Ainsley
mırıldanıyor. O fırçalar yanımdan

geçerken omzumdan "gluck-gluck" diye ses çıkarıyor.

Mimi ve Cora kıs kıs gülerken.

Gittiklerinde dudaklarımdan hava üflüyorum. Bu saçmalık beni gerçekten rahatsız etmiyor, sadece uğraşması can sıkıcı.

"Suçlu bir aileden geliyorsun."

Ilya, Misha ve Lukas da öyle, ama OHA'daki herkes -züppe elitler bile- onlara rock yıldızları gibi davranıyor. Hiç kimse, en azından Ainsley gibi biri, üçüyle de bana küçümsediği şekilde konuşmaya cesaret edemez.

Ama kaşlarımı çatıyorum. Siktir et. Bırak gitsin. Bırak senden kaçsın. Başa çıkılması zor bir bela ama başa çıkabilirim.

Eskiden altı aileden oluşan Bratva Yüksek Konseyi'ndeki beş aileden sadece biri, ailelerin önünde davamı savunmak için ulaşabileceğim biri gibi görünüyordu: Diduch Bratva'nın başkanı Olek Domitrovich. Bir kez karşılaşmıştık, ben küçük bir kızken. Ama yüzüme tükürme ihtimali en düşük kişi gibi görünüyordu. Beş aile arasında babama karşı en tarafsız olan oydu. Ayrıca sessiz kalmayı da kabul etti.

Her an, toplantının ayarlandığına dair bir telefon alabilirim. Sonra planımın ikinci bölümüne geçeceğim: oyları güvence altına almak, imparatorluğu geri almak ve Mara için para ayarlamaya başlamak.

Burada önemli olan tek şey bu. Babam sarhoş, küfürbaz, iğrenç bir pislikti ve tek bir konuda mükemmel görünüyordu: hayatımla ilgili iyi olan her şeyi yok etmek. Çocukluğumu elimden aldı. Suikast korkusu olmadan yaşama özgürlüğümü elimden aldı. Kız kardeşimi aldı.

dikkatsiz davranışları onu komaya soktu.

Semyon bir canavardı. Ama zengin bir canavardı. Ve ben gittiğimde, o paranın kız kardeşime gittiğinden emin olacağım, böylece sonunda yaşayacak bir hayatı olacak.

"Bayan Belsky..."

İrkiliyorum ve Profesör Cottingsworth'e doğru dönüyorum. "Özür dilerim, Profesör-"

Başını sallıyor. "Kötü kız zorbalığına karşı kör değilim, Bayan Belsky. Sadece karşılık vermemeye çalışın. Dedikleri gibi, göze göz."

Başımı salladım. "Denerim." Boğazımı temizliyorum. "Bana ihtiyacın olan bir şey var mıydı?"

"Sadece ders sırasında sizi zilden sonra Müdür Lange'in ofisine yönlendirmemi isteyen bir e-posta aldım."

Şimdi ne olacak?

Ama elimden geldiğince gülümsüyorum. "Teşekkür ederim, Profesör." Gitmek için dönüyorum.

"Göze göz, Bayan Belsky!" Arkamdan sesleniyor.

Koridora adım atarken ben de kendiminkini yuvarlıyorum.

Ana ofisin köşesini döndüğümde aniden nefesim kesilerek duruyorum.

Artık bir gölge değil. Artık omzumun hemen üzerinde gizlenen bir varlık yok. Artık arkamı döndüğümde kaybolan ensemdeki karıncalanma hissi yok.

Şimdi, Lukas gerçek bir insan gibi orada duruyor. Somut. Fiziksel. Boyu 1.80, omuzları geniş, zayıf ama kaslı. Okul üniformasını, yenilmiş bir soylunun tacını ve pelerinini giyen fetihçi bir Viking vahşisi gibi, küçümseme ve zafer karışımıyla giyiyor. Ve yine de, ona mükemmel bir şekilde uyacak şekilde uyarlanmış gibi görünüyor.

Yukarı bakıyor ve bakışları daralıyor, o delici mavi gözleriyle içimde bir delik açıyor.

"Sana burayı terk etmeni söylemiştim."

Sesi ağır ve kalın, sürekli sabah sesi gibi; on sekiz yaşının ötesinde sertleşmiş. Ve tıpkı onu son gördüğümde olduğu gibi, bu soğuk, tehlikeli şekilde ne kadar klasik bir şekilde muhteşem olduğu beni neredeyse çarpıyor.

Çekici, baştan çıkarıcı bir zehir şişesi.

Bir ejderha, saldırmadan hemen önce vahşi ve büyüleyici bakışlarıyla sizi hipnotize ediyor.

Korkumu bastırmak için kendimi zorlarken yutkunuyorum.

Kendime hatırlatıyorum, sadece başka bir barikat. Aşılması ya da görmezden gelinmesi gereken bir engel daha. Gözler ödülde.

"Şey," diye omuz silkerken ince ince gülümsüyorum. "Burası özgür bir ülke."

Bu ezik cevap onu daha da sinirlendiriyor gibi görünüyor. Ağzı daha da incelir ve gözleri daha da kısılr.

"Burada ne yapıyorsun Lizbet?"

Ben de ters ters bakıyorum: "Müdür Lange ile bir konu hakkında görüşmeye geldim. Bu senin için uygun mu?"

Lukas hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana bakıp duruyor.

"Peki ya sen, hmm?" Alay ediyorum. "Nesin sen, koridor nöbetçisi mi?"

"Ben de Müdür Lange'i görmeye geldim."

"Şimdi mi?" Bir gıcırtı olarak çıkıyor ve beni utandırıyor. "Evet, şimdi."

Gözleri içimi yakıyor. Bana nefretle karışık bir merakla alaycı bir şekilde bakması, onu yüzüne fırlatmak istememe neden oluyor. Bütün okul bu üçünden korkuyor. Ne yani, dövmeleeri var diye mi? Aileleeri Bratva olduğu için mi?

Benimki de öyle.

"Belki de balo kralı ve kraliçesi olmamızı istiyorlardır?" Alaycı bir şekilde söylüyorum.

"Yemekhanenin çatısından atlamayı tercih ederim," diye mırıldanıyor. "Ben de öyle yapmanı tercih ederim," diye tatlı tatlı gülümsüyorum.

Lukas'ın gözleeri tehlikeli bir şekilde kısılr. Ama aniden Müdür Lange'in odasının kapısı açılır.

"Ahh, çok güzel!" Gümüş rengi saçları ve ten rengi tüvit takım elbisesi olan yaşlı adam genişçe gülümsüyor. "İkiniz de buradasınız. Mükemmel. Neden ikiniz de içeri gelmiyorsunuz?"

Kaşlarım çatıldı. Ne haltlar dönüyor burada? Ama Lukas'a gizlice bakmak için döndüğümde, o da aynı derecede şaşkın görünüyor. Yine de ikimiz de müdürü ofisine kadar takip ediyoruz. Kapıyı kapatıyor ve masasının önündeki iki sandalyeye oturmamızı işaret ediyor. Sonra kendi uzun arkalıklı sandalyesine oturmak için adım atıyor ve ellerini masanın üzerine koyuyor.

"Normalde talepler için bir inceleme sürecimiz var, çünkü bizim pozisyonumuz büyük bir acil durum olmadığı sürece öğrencileri kampüste tutmak. Ancak, ikinize de ailevi meseleler nedeniyle kampüsten ayrılmanız için yeşil ışık yakıldı."

Kaşlarımı çattım. "Affedersiniz?"

Müdür Lange, Lukas'a garip bir şekilde gülümsemek için dönerken parmak uçlarına dokunuyor.

"Sizin, ah, babanız, Bay -"

"Evet, hepimiz babamın kim olduğunu biliyoruz," diye homurdanıyor Lukas.

"Şimdi, kimsenin babanın kim olduğunu bilmediği izlenimine kapılmıştım-"

"Bu kadar yeter, Bayan Belsky," diyor Müdür Lange sert bir şekilde, yanımda oturan soğuk, tehlikeli derecede güzel çocuğun evlatlık olduğuna dair iğneleyici yorumumu keserek. Buraya gelmeden önce araştırmamı yapmıştım. Özellikle de

Bana en çok sorun çıkaracağını bildiğim üç kişi.

Lukas bakışlarıyla beni ikiye böldü. Ama hiçbir şey söylemiyor.

"Bay Komarov, bir aile toplantısına katılmanız talep edildi ve okuldan ayrılmanız için izin verildi. Babanızın sizin için ayarlamalar yaptığına inanıyorum-"

"Kendi düzenlemelerimi yapabilirim," diye homurdanıyor sessizce. "Teşekkür ederim, Müdür Lange."

Müdür gülümsüyor, aslında Lukas'tan etkilenmiş görünüyor. Gözlerimi devirmek istiyorum. Elbette, Bratva kralının oğlu "aile işleri" için kalkıp gitme yetkisine sahip. Tıpkı lanet bir malikânede yaşayıp yarı tanrı gibi ortalıkta dolaştığı gibi.

Müdür Lange bana döndü.

"Ve Bayan Belsky, sizin..." kaşlarını çatı. "Sizin... şey sadece 'aile' diyor, bir aile toplantısı için sizi mi çağırıyorlar?"

Kaşlarım çatıldı. Ne oldu?

"Ama talep Bay D'den mi geliyor?"

Korku ve heyecan içimde dalgalanırken kaskatı kesiliyorum. Bay D, Olek Domitrovich gibi. Birdenbire, yanımda oturan çarpıcı derecede ateşli ve çarpıcı derecede korkunç adamın baş döndürücü, tüketen varlığından zerre kadar rahatsız olmadım.

İşte bu kadar. Bu benim Bratva Yüksek Konseyi'ne çağrılmam, beklediğim gibi. Kendimi Belsky Bratva'nın bir sonraki varisi olarak gösterebileceğim, serveti alıp

Mara için, ve sonra tüm imparatorluğun lanet olası yere yanmasına izin ver.

Bu kısır toplantıyı atlatmak için ihtiyacım olan tek şey bu. Belki zarar görmeden değil ama nefes alarak. Nefes aldığım sürece iyi olacağım. Mara iyi olacak.

Bir an için irkildim. Göğsümün daraldığını ve bununla birlikte gelen nefes darlığını hissedebiliyorum.

Sikeyim. Siktir, siktir, siktir, hayır.

Gözlerimi kapatıyorum ve derin, yavaş bir nefes almaya zorluyorum. Tekrar yapıyorum, kendimi merkezliyorum; çizgide yürüyorum ve kendimi her iki tarafa da düşmekten koruyorum.

Yavaşça kalbimin sıkıştığını hissediyorum. Adrenalin yükselişinin eriyip gittiğini hissediyorum. Yan tarafa bakıyorum ve Lukas'ın merakla bana baktığını görünce yüzüm yanıyor. Ama Müdür Lange'in söylediklerine geri dönerken onu görmezden geliyorum.

"Bay D, bugün saat dörtte sizi almak için bir araba göndereceğini söyledi, buradaki ana ofisin dışında."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim, Müdür Bey."

"Bratva" kelimesinin ikimizin kampüsten ayrılmasıyla ilgili her iki konuşmada da birkaç kez geçtiğini kesinlikle söyleyen gergin bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Umarım ikiniz de kampüsten uzakta geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarırsınız ve hepimiz dönüşünüzü dört gözle bekliyoruz."

Bırakmam gerektiğini biliyorum. Bırakmalıyım. Ama Müdür'ün odasından çıktıktan sonra Lukas'ın sinirli bir şekilde benden uzaklaşmasında beni sinirlendiren bir şey var.

"Hey, sadece kayıt için!" Sirtına vuruyorum. Durdu, kulağı bana doğru dönerken gerildi. Dişlerimi sıkıp arkasına bakıyorum.

"Neden benden kaçmaya ya da bana karşı bu kadar hıyar olmaya bu kadar kararlısın bilmiyorum. Ama buraya seninle uğraşmaya gelmedim, tamam mı? Hiçbirinizle! Ben bile-"

"Burada çok uzun süre kalmayacağım bile" cümlesini bitirmiyorum. Bunu sadece ve sadece ben bilirim.

Lukas yavaşça bana doğru dönerken çenesi gıcırıyor. Mavi gözleri içime işliyor, beni derinden yaralıyor ve titrememek için kendimi zor tutmama neden oluyor.

"Neden burada olduğun umurumda bile değil," diye homurdanıyor. "Buraya geldiğin gün sana söylediğim gibi gitmeni istiyorum."

"Üzerinde çalışıyorum," diye tersliyorum.

O parayı alır almaz OHA'dan ayrılacağım kesin.

"Daha hızlı çalış."

Hışımınla uzaklaşmak için dönüyor.

"Biliyor musun?" Sesim aramızdaki mesafeyi keserek onu tekrar durduruyor.

"Babamın kim olduğundan ne kadar nefret etsen de mi?"
Tıslıyorum. "İnan bana, ben ondan daha çok nefret ediyorum!"

Lukas bana doğru dönerken hırlıyor, kısılmış gözlerindeki fırtınayla nefesimi kesiyor.

"Yapma," diye

homurdanıyor.

"Neyi yapma."

"Boktan baban nefes almayı bıraktığında Amex siyah kartın bitti diye senin için üzülmemi bekleme."

Gözlerim kısıldı. "Bilmiyorsun-"

"Git başka biriyle zavallı küçük zengin kızı oyna prenses. Ve babandan kimin daha çok nefret ettiğine dair varsayımında yanıldığını inan."

Daha genç olduğum yıllardaki öfke ve dehşetin geri geldiğini hissediyorum. Geçmişin pençelerinin bana uzandığını hissedebiliyorum.

Onun yaptığı gibi.

Başımı yavaşça sallarken öfke ve korkudan titriyorum.

"Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok-"

"Ve benim hakkımda da hiçbir fikrin yok," diye soğuk bir şekilde karşılık verdi. "Baban ailemi yok etmeye çalışan bir canavardı."

"Kulübe katıl!" Kükrerim.

Patlamam onu bir an için durdurmuş gibi görünüyor. Kaşlarını çatıyor, gözleri beni süzüyor.

"Neyse," diye mırıldanıyorum, şimdi daha sessiz. "Külotunu çözebilirsin. Sen küçük tatilinden döndüğünde ben de gitmiş olacağım."

"Güzel."

"Harika," diye bağırdım. Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve tenimdeki kalıcı sıcaklığı ve başımın arkasını delen gözlerin yakıcı hissini görmezden gelmek için elimden gelen her şeyi yaparak hışımla uzaklaşıyorum.

Uçakta bok gibi uyuyorum.

Her zaman bok gibi uyurum, özellikle de uçaklarda. Uçaklar farklı türde kâbuslar getirir. Okyanusun üzerindeki uçurumda siyah kapısı olan siyah evle ilgili olanlar değil. "Seyahat işleri" ile ilgili olanlar. Yanis ve ben bir yerlere götürüldüğümüzde.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Parmaklarım özel jetin kolçağına gömülüyor. Ama bunu aklımdan çıkaracak bir sıkışma yok. Ne ilaç, ne içki, ne acı, ne de ıstırap. Hepsini denedim. İki kez.

Ama en azından Londra'ya kısa bir uçuş var.

Yavaşça düşüncelerimi geçmişten uzaklaştırıyorum. Bunun yerine, son birkaç haftadır sık sık yaptıkları gibi, Lizbet'e geliyorlar.

Gözlerim kısıldı.

Ona karşı duyduğum öfke kafa karışıklığıyla örtülü. Ona karşı neden böyle bir düşmanlık hissettiğimi tam olarak anlayamıyorum.

Benim var. Ve nedense, Misha'nın ya da hatta Ilya'nın ona beslediğinden daha derin bir düşmanlık bu.

Elbette, ikisi de Semyon Belsky'nin kızına burun kıvırıyor. İkisi de ona ters ters bakıyor ve yaklaştığında öfkelerini hissetmesini sağlıyorlar.

Ama bende daha derin görünüyor. Sanki ondan nefret etme ihtiyacı hissediyorum. Onu uzağa itmek ve lanet olası bir uçurumdan aşağı atmak için.

Bunun bir kısmı, evet, babasının bana ve Yuri'ye yaptıkları ya da yapmak üzere oldukları. Ama daha fazlası var. Bu benim kanımda olan bir şey, ondan nefret eden ama yine de onu isteyen bir şey. Mesafemi korumak isteyen ama yine de ondan uzak duramayan bir parçam.

Belki de bu yüzden günlerimi onu görmekten kaçınarak, gecelerimi ise karanlıkta sinsice onu izleyerek geçiriyorum.

Neyse ki nabzım normale döndü ve Londra'ya indiğimizde soğuk terlemelerim geçti.

"İşte benim oğlum."

Merdivenlerden inerken sırtıyorum ve babama sarılıyorum. O da bana şiddetle sarılıyor, beni sıkıca kucaklıyor.

Baba, üvey baba, Viktor, Vik, Bay Komarov. Her neyse. O benim babam ve ölene kadar ona babam diyeceğim. Tıpkı onun ya da Fiona'nın benden istediği her şeyi tartışmasız yapacağım gibi.

Onlara hayatımı borçluyum.

Viktor ve Fiona "Free Them" vakfı adında bir organizasyon yürütmektedir. Görünürde kâr amacı gütmeyen bu kuruluş, çocuk kaçakçılığının peşine düşmek ve kaçırılanları kurtarmak için uluslararası ve yerel kolluk kuvvetleriyle birlikte çalışıyor.

Ancak vakfın, arkasında hem Komarov hem de Volkov Bratvas'ın geniş kaynaklarıyla gölgelerde faaliyet gösteren daha karanlık bir tarafı var. Bu taraf, bu dehşetten sorumlu canavarları avlayan ve onları varoluştan silen taraftır.

Dört buçuk yıl önce beni bulan örgütün bir parçasıydı. O siyah kapıyı kırıp beni cehennemden çıkaran Viktor'un adamlarıydı.

Neyse ki, örgütün serbest bıraktığı çocukların çoğu, kendilerine gerçek bir dehşet yaşatılmadan kurtarılıyor.

Ama daha sonrasına kadar kurtulamayanlar da var. Yıllar ve yıllar boyunca şeytanın gözlerinin içine bakmış olanlar - özgürlükleri kazanılmadan önce çok uzun süre karanlıkta ve cehennemde kalmış olanlar.

Ben de onlardan biriyim. Bu yüzden kırıldım, hiçbir şeye ihtiyaç duymadan yaşamaya mahkûm edilmiş yarım yamalak bir oyuncak gibi. Viktor ve Fiona varlıklı olmanın ötesinde; devlet liderlerinden daha güçlüler, dünyanın en zengin teknoloji milyarderlerinden bazılarında daha fazla paraya sahipler. Onlarla birlikte bu hayatta hiçbir şey istemeyeceğim ve bana sahip olmadığım her türlü konfor, fırsat ve sevginin bir zerresi verildi.

Ama hala kırgınım. Her zaman kırgın olacağım. Bir bakıma, ikisi de bunu biliyor. Ama bu onları denemekten alıkoymuyor.

Benimle, her fırsatta.

Babam bana sıkıca sarılıyor, sırtımı sıvazlıyor. Geri çekilirken sırtıyor.

"Dönem nasıl gidiyor? Son birkaç aydır arayı kapatmaya fırsat bulamadık gibi geliyor."

"Oh, güzel," Her zamanki gülümsemem ince bir çizgiden ibaret. Viktor ve Fiona'nın yanındayken en azından köşeleri hafifçe kıvrılıyor.

"İlya bir kız arkadaş buldu. Misha bir prensesle evli." Omuz silktim. "Aynı tas aynı hamam."

Bekleyen Range Rover'a binerken babam kıkırdıyor. Lizbet'ten bahsetmedim. Ya da OHA kampüsünde onunla birlikte gelen... varlıktan, her neyse ya da her kimse ondan.

Viktor ve Fiona'yı seviyorum. Ama asla bilemeyecekleri koca bir parçam var. Geçmişimin bütün parçalarını ve ruhumun bütün çürümüş, berbat, kararmış kısımlarını asla göremeyecekler.

Buna gerek yok. Geçmiş orada kalabilir, ölü, yanmış ve gömülü.

"Seni neden Londra'ya uçurduğumu merak ediyorsun." Sırıttıyorum.

Sessizliğimi iyi biliyor.

Viktor döner. "Senin de bunun bir parçası olmanı istedim. Çünkü bir gün sen de benim yerimde olacaksın."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Ama o sadece gözlerimin içine baktı.

"Yapacaksın, Lukas. Sasha'nın kendi yolu olacak. Ya da benim yolumdan gitmek istemezsen bu yolu seçecek."

Sasha benim küçük kardeşim, Viktor ve Fiona'nın biyolojik oğlu. Babam imparatorluğun benim olacağını söylerken biraz zorlandığımı biliyor. Ben onun kanından değilim; Sasha öyle. Yine de Viktor hiçbir fark görmüyor ve bu yüzden onu seviyorum.

Sorgulayan bakışlarımı elinin tersiyle itti. "Bu gece, son kırk yılda bir kez olan bir şey oluyor."

"Oh?"

"Büyük ailelerin Bratva Yüksek Konseyi hep birlikte toplanıyor."

Kaşlarım havaya kalktı. Kahretsin, bu büyük bir olay. "Neredeyse hepsi," diye homurdanıyor.

"Semyon Belsky dışında, çünkü o pislik öldü" demek istediğini biliyorum.

"Ne için toplantı?"

"Çoğunlukla tatsızlık," diye iç geçiriyor. "Aramızdaki gevşek ateşkesi bozabilecek bir şey." Beni başından savıyor. "Her neyse, şimdilik bunu unutalım ve bu boka girmemiz gerekene kadar senin hakkında konuşalım, olur mu?"

YARIM SAAT SONRA, Westminster, Londra'da büyük, eski ve paralı bir binaya yanaştık. Dışarı çıktığımda.

Big Ben'in ışıklı saat yüzüne ve ışıklandırılmış Westminster Sarayı'na bakıp sırtıyorum.

İşte buradayız, gölgesinden zar zor kurtulduk ve bu binada buluşan kadın ve erkeklerden daha güçlü bir kabal var.

Yoğun güvenlik bizi iyi korunan, lüks bir iç mekana götürüyor. Gerçi korumalardan fazlası var. Beş büyük Bratva ailesinin liderleri bu gece burada buluşuyor. Her biri kendi güvenliğini getirmiş olacak, komşu çatılarda keskin nişancılar, binanın etrafında gezinen dronlar. Bu toplantı dünyanın dört bir yanında dört ayrı yerde daha düzenlenmiş olacak.

Bu kadar güvenlik varken burada ya da sokaklarda tam bir savaş olmamasının tek nedeni bir tür ateşkes. Yüksek Konsey aileleri arasında, aralarındaki düşmanlıkların hiçbir şeyi çözmeyeceği; en azından kimse kimsenin ayağına basmadığı sürece karşılıklı bir arada yaşamamanın herkes için iyi olacağı konusunda varılan anlaşma.

Dedikleri gibi, yükselen dalga tüm

gemileri kaldırır. "Lukas."

İlya'nın amcası Yuri sırtarak bana yaklaşınca dönüp gülümsüyorum. Elini sıcak bir şekilde sıkıyorum.

"Viktor seni buraya getireceğini söyledi. Burada olmana sevindim. Belki de kırk yıl sonraki konseyde sen olursun?"

Buna nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum ama sırtıyor ve sırtımı sıvazlıyor. O kenara çekildiğinde, yardımcısı Lev Nychkov gülümsüyor ve elimi sıkmak için öne çıkıyor. Arkasında Nikolai'yi -Yuri'nin damadı ve Lev'in kardeşi- ve Yuri'nin ikinci adamı Maksim'i görüyorum.

Lev ve Nikolai, dört buçuk yıl önce beni karanlık bir odada sandalyeye bağlı, kanlar içinde, yetersiz beslenmiş ve ölmek üzereyken bulan ekibin bir parçasıydı.

Lev sessizce, "Seni iyi görmek güzel," diye homurdandı.

"Tanrı aşkına, söyle ona. Havaalanından buraya gelene kadar dilimi ısırdım," diye iç geçiriyor Viktor.

Lev sırtıyor. "Zoey hamile."

Kalbim çarpıyor ve her zamanki ince gülümsemem biraz daha kıvrılıyor. Elini daha sıkı tutuyorum, onun adına gerçekten mutlu oluyorum.

"Bu harika bir haber."

"Umarım bebek bakıcılığına hazırsındır."

İçimden bir ses "Dünyada birkaç milyar daha iyi aday düşünebilirim" gibi bir şey söylüyor. Dışarıdan ise sadece ince bir gülümseme duyuyorum.

"Şaka yapıyorum evlat," diye kıkırdıyor Lev, Yuri boğazını temizlemeden önce diğerleriyle birlikte.

"Yukarı çıkmalıyız. Sanırım diğer herkes çoktan geldi."

Şık bir asansörün tepesinde, koyu renkli ahşap, sıcak ışıklandırma ve pahalı sanat eserlerinden oluşan bir salona adım atıyoruz. Sonunda, siyah takım elbiseli iki koruma iç odaya açılan bir dizi çift kapıyı açıyor - minimal ama zevkli bir tasarıma sahip karanlık, yumuşak bir şekilde aydınlatılmış bir toplantı odası.

Uzaktaki duvarın tamamı pencerelidir ve kurşun geçirmez, tek yönlü camdan da olsa doğrudan Westminster Sarayı'na bakmaktadır. Tavandan sarkan cam biblo aydınlatmalar, kapıya bakan yarım daire şeklindeki devasa ahşap masanın üzerinde yer alıyor ve masanın etrafında altı sandalye bulunuyor.

Bu sandalyelerden üçü çoktan doldu, diğer birkaçı da her Bratva ailesinin başının arkasında oturuyor.

"Bu taraftan," diye homurdanıyor Viktor sessizce ve beni sol tarafa doğru yönlendiriyor.

İlk sandalyeye o oturdu, Yuri hemen yanında, ben de hemen arkasında. Lev, Maksim ve Nikolay da iki başın arkasında oturuyor.

Odaya bakıyorum ve hayretler içinde kalıyorum. Sadece hayatın beni bir şekilde bulunduğum yerden buraya getirmiş olmasına değil. Aynı zamanda bu yönetim kurulu odasında toplanan güce de. Birinci Dünya Devletlerinin çoğuna rakip olabilecek imparatorlukların gevşek bir ateşkesini yöneten bir grup adam. Yüz milyarlarca dolarlık kolektif servetten bahsetmiyorum bile.

İşte babam Viktor Komarov, Kashenko Bratva'nın dünya çapındaki lideri. Resmi olarak, Ivan Kashenko **istifa** ettiğine göre. Yarım çemberde sıradaki Yuri,

Volkov Bratva'nın başı ve bu konseydeki tartışmasız en güçlü aile.

Bakışlarım masanın etrafında devam ediyor. Yuri'nin yanında Diduch Bratva'nın başkanı Olek Domitrovich, sonra bir boşluk ve bir zamanlar Semyon Belsky'ye ait olan boş bir sandalye var, cehennemde çürüsün.

Kalishnik Bratva'dan Marko Kalishnik ondan sonra geliyor. Onun yanında da Reznikov Bratva'dan Antin Reznikov oturuyor. Ama onun yanında ve hemen arkasında, benim Viktor'la olduğum gibi, tanımadığım bir yüz var; benim yaşlarımda daha genç bir adam.

Donup kalıyorum. Onu tanıyorum. Ama... hayır. Hayır, tanımıyorum. Onu tanıyamıyorum. Belki de çıkarabilirim. Kaşlarım çatılıyor. Bunun olmasından nefret ediyorum ama zaman zaman oluyor. Sanki kafamdaki kablolar daha önceki zamanlarımdan kalma gibi ve bazen neyin gerçek olup neyin olmadığı o kadar da net değil.

"Konstantin, Antin'in oğlu," diye homurdanıyor Viktor kulağıma, bakışlarımın nerede olduğunu görerek.

Adam -Konstantin- bana bakıyor, gözleri beni süzüyormuş gibi kısılıyor. Ama aynı zamanda beni tanıyormuş gibi.

Kaşlarımı çatıyorum. Ya da bu benim kafamda. Pek çok şey gibi. Sol elimin avuç içini sağ elimin parmaklarıyla sıkıştırıp otuzdan geriye doğru sayıyorum. Bu, yaşayanların dünyasına ilk getirildiğimde psikiyatristler ordusunun saçmalıkları olmadığına karar verdiğim birkaç "hayatta kalma numarasından" biri.

Merkez. Neyin gerçek olduğunu hatırlayın. Gerçek olana odaklanın.

"Beyefendi," Yuri ellerini birbirine kenetler ve öne doğru oturur.

Bu konseyin amacı işleri en azından bir dereceye kadar demokratik tutmaktır. Ateşkes de buradaki tüm aileleri eşit olarak bu masaya oturtuyor. Ama Volkov'un gücü çok geniş; kesinlikle buradaki herkesten daha fazla. Dürüst olmak gerekirse, Yuri'nin makul, psikotik olmayan bir insan olması, tam gücü ele geçirmemiş olması. Ancak bu masadaki en güçlü adam olduğu için, sanırım gayri resmi olarak onu bu akşamın MC'si yapıyor.

"Biz... ah,"

Muhafızlardan biri gölgelerin arasından çıkıp kulağına bir şeyler fısıldar. Yuri başını sallar ve masaya geri döner.

"Beyler, başlamaya hazırız. O burada." Viktor'a döndüğümde kaşlarım çatıldı.

"Kim-"

Tam o sırada, toplantı odasının kapıları açılır. Ve Lizbet Belsky içeri girdi.

PLAN BU. Benim planım.

Birinci adım, babamın parasının bir kısmını kurtarmak için doğru kişilere ödeme yapmaktı. Beni OHA'ya sokmaya yetecek kadar. Bu insanların dünyasında oynamak için meşruiyete ihtiyacım vardı ve bu benim için bunu sağlıyordu. Ayrıca, Semyon'un son vasiyetinde, mirasın sadece Oxford Hills'e kayıtlı olmamız ve örnek notlar almamız ya da onlarla birlikte mezun olmamız durumunda kızlarından birine verileceğini belirten bir hüküm vardı.

Yani, bu birinci adımdı. Ve bu kolay kısmıydı. Şimdi, bir canavarlar inine adım atıyorum: Bratva Yüksek Konseyi.

Babamdan nefret ederdim. Ölmüş olsa bile ondan hâlâ nefret ediyorum. Beni takip edecek ve sonsuza dek peşimi bırakmayacak isminden nefret ediyorum. Ama imparatorluğuma sahip olacağım. Babam benden her şeyimi aldı. Her şeyimi. Geri alıyorum. Ama bu benim için değil. Uzun vadede değil. Kız kardeşim için.

"Bayan Belsky, sizi bekliyorlar," diyor kapının yanındaki görevli, kulaklığına dokunurken bana başıyla selam veriyor. Kapıya doğru uzanıyor ama ben başımı sallıyorum.

"Bir saniye."

Başını salladı. Derin bir nefes alıyorum.

Her şey bu toplantıya bağlı, planlarımın geri kalanı şu anda beş adamın elinde - bazıları babamdan nefret ediyor, bazıları ondan nefret ediyor ama onunla iyi iş yapıyor. Ve hepsi de beni neredeyse hiç tanımıyor.

Derinlere indim ve bu kapıların diğer tarafındaki adamlar hakkında elimden geldiğince çok araştırma yaptım. Ama hazırlık beni sadece bir yere kadar götürebilir. İçerideki her biriyle hangi düğmelere basacağımı bilmek yardımcı olacaktır. Ama sonuçta kaderim -ya da Mara'nın, gerçekten- artık onların elinde.

Hadi yapalım şunu, diye mırıldanıyorum kendi kendime. Son bir nefes alıyorum, ciğerlerimi toplayabildiğim her bir güven, güç ve tavır damlasıyla dolduruyorum ve kapıları ardına kadar itiyorum.

Anında kekeleyorum. Kendime güvenim sarsılıyor ve sallanıyor. Bunu yapma iradem bile tam karşımda oturan ejderhanın pençeli ayakları altında paramparça oluyor.

Lukas'ın gözleri beni görünce parlıyor. Kaşları derin bir şekilde çatılırken ağzı bir çizgi halinde inceliyor. Onun buradaki varlığı odayı dolduran kara bir bulut gibi. Berrak suya damlatılan mürekkebin kanayıp her şeyi boyaması gibi.

Lanet olsun. Bu hiç iyi değil. Hem de hiç iyi değil. İkiyle ikiyi bir araya getiremediğim için kendime bağırarak istiyorum: Bratva Yüksek Konseyi toplanıyor, Yüksek Konsey'deki adamlardan birinin oğlu aynı anda okuldan ayrılma izni alıyor

ve düşündüm ki... ne, Lukas devam ediyordu
Tatil mi?

İnledim. Bu plan için iyi değil. Plan, babamın tahtı üzerinde hak iddia etmek. Ancak bu konsey bunu engelleme yeteneğine sahip. Ancak Bratva Yüksek Konseyi yasalarına göre, bunun yerine Belsky imparatorluğunun kalıntılarını kendi aralarında tasfiye etmek için oy kullanabilirler.

Bu bir duruşma. Ve jüri bana karşı yığıldı, sert bir şekilde.

"Bayan Belsky."

Konuşan adam Yuri Volkov. Yığılmış bir jüriden bahsetmişken. Bu adam babamın da el altından öldürmeye çalıştığı bir adam. Ve dediğim gibi, araştırmamı yaptım. O delici, muhteşem mavi gözlerin ve büyüleyici gülümsemenin Yuri için silah olduğunu biliyorum. Dünyanın en güçlü Bratva'sının iblis kralının gücünü maskeliyorlar. Ve bu imparatorluğu kesinlikle benden almak isteyen adamlardan biri.

"Bay Volkov," diye tatlı tatlı gülümsüyorum, rol yapıyorum, çünkü yapmak zorundayım. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Yarım daire şeklindeki masanın bana bakan düz kenarı boyunca uzanan tekli sandalyeye başıyla işaret ediyor.

"Oturun."

Lukas'ın gözlerinin içimi yaktığını hissedebiliyorum. Teslim olmamak ve bakmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum, çünkü bakarsam taşa ya da ateşe dönüşecekmişim gibi hissediyorum. İçimden inliyorum.

Müdürün odasında ona ne kadar şakacı ve zeki bir tavır takındığımı düşündüm.

"Belki de balo kralı ve kraliçesi olmamızı istiyorlardır?"

"Kimsenin babanın kim olduğunu bilmediğini sanıyordum."

Kendi kibrimden utandıkça kendime olan güvenim azalıyor. Ama devam etmem gerekiyor. Sandalyedeki yerime otururken gözlerimi ileriye odaklıyorum.

Yuri boğazını temizleyerek tüm odaya seslenir.

"Hepimizin bildiği gibi, bu konsey ateşkes konusunda karşılıklı mutabakatımız sırasında kuruldu. BM modelinden sonra, kendi kendimizi denetlemenin ve ateşkese tüm taraflarca uyulmasını sağlamanın bir yolu olarak kuruldu. Bununla birlikte, bir imparatorluğun dağılması, cezai kovuşturma, ölüm ya da başka bir durumda ne yapılacağına karar vermek de bu konseyin omuzlarındaydı, çünkü bu ateşkesteki tüm aileleri etkileyecekti."

Sandalyesinde arkasına yaslanır ve yontulmuş çenesini okşar.

"Bu akşam burada merhum Semyon Belsky'nin mülklerini ve Belsky imparatorluğundan geriye kalanları konuşmak için toplandık. Lizbet, Semyon'un tek varisi olduğunu iddia etmek istiyor..." boğazını temizliyor. "Şu anda tek yetenekli varisi. Her ne kadar düşmanlıklar söz konusu olsa da, ateşkes nedeniyle Kashenko ve Volkov, daha önce olduğu gibi, basitçe almayacaklar..."

"Babamın seni öldürmeye çalıştığını mı?"

Oda bir anda kaskatı kesiliyor. Tüm gözler bana çevriliyor ama ben güçlü duruyorum ve Yuri'ye bakarken omuzlarımı dik ve geride tutuyorum. Zorluyorum, bunu biliyorum. Ama bunun bir oda dolusu erkeğe taşaklı olduğumu gösterdiğini de biliyorum. Bu onlara büyük çocuklarla oynayabileceğimi gösteriyor ve bunun buradaki testin bir parçası olduğunu biliyorum.

Yuri ince bir şekilde gülümser. "Evet, öyle. Yani, bu bir oylama. Ya Belsky imparatorluğunu buradaki beş aile arasında eşit olarak dağıtacağız ya da anahtarları Lizbet'e teslim edeceğiz. Buradaki her ailenin eşit ağırlıkta bir oyu var, çoğunluk kazanır."

Lukas babasının kulağına fısıldamak için döndüğünde kalbim sıkışarak izliyorum. Babası kaşlarını çatıyor, çenesi gerilirken başını sallıyor. Yuri dönüp Viktor'a bakıyor.

"Önce yapılması gereken bir tartışma var mı?" Viktor başını sallar. "Yok. Ben hazırım."

Yuri sessizce, "Önce senin oyun Viktor," diyor.

Lukas'ın babası bana soğuk soğuk bakıyor. "Kashenko ailesi, Semyon'un imparatorluğunu bu konseyin üyeleri arasında paylaştırmak için oy kullanıyor."

Kahretsin. Ondan beklenmedik olmasa da kötü haber. Gözlerim Lukas'a dönüyor, bana alevler içinde kalmamı istiyormuş gibi bakıyor ve eğer çabucak gerçekleşmezse bunun olmasına yardımcı olabilir.

"Bayan Belsky," diyor Viktor, sesi öncekinden biraz daha az soğuk. "Oyumun rahmetli babanızla aramızdaki geçmiş anlaşmazlıklarla hiçbir ilgisi olmadığını bilmenizi isterim."

Tam da bu konseyin babanızın da oyuyla kabul ettiği protokol."

Viktor sandalyesine geri oturduğunda Yuri başını sallar.

"Yani dağıtım için bir oy." diye iç geçirdi. "Ben de dağıtıma oy veriyorum. Tekrar söylüyorum, bu her türlü..." gözleri kısıldı. "Babanla aramızdaki her türlü geçmişi, Lizbet. Bunu içtenlikle söylüyorum. Bu sadece bir iş, zgnm."

"Sorun değil," diye tıslıyorum sessizce.

Hay aksi. Yuri'ye yarı yarıya oy vermiştim. Evet, babamdan nefret ederdi. Ama aynı zamanda bir iş adamı. Belsky Bratva'nın başında başka biri varken devam etmesinin yararını göreceğini umuyordum.

Öyle bir şansımız yok.

Yuri, Diduch Bratva'nın başkanı ve benim "Bay D "m olan yaşlı Olek Domitrovich'e dönüyor - bu konseydeki tek dayanağım ve olumlu oyum. Bunu düşünmek bile istemiyorum ama her şeyin ona bağlı olduğunu biliyorum. Hayır oyu verirse, kaybederim.

"Olek?"

Olek Domitrovich bana kayıtsızca bakıyor. Ama dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme görebiliyorum.

"Bayan Belsky'nin babasının mal varlığını elinde tutması için oy veriyorum."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor - kendimi bilinçli olarak sakinleştirmem ve hızlı bir nefes egzersizi yapmam gerekecek kadar sert. Yapabilirim

Onu dürüstçe öp Olek. Eğer yetmiş dört yaşında olmasaydı, sanırım.

Masadaki bir sonraki koltuk boş. Babamın puro içtiğini, eline ne geçerse içtiğini ve benim gibi birini yargıladığını hayal ederek gözlerimi kısıyorum. Paramı elimden almak için oy kullanırdı. Sırf böyle bir pislik olduğu için.

Kalishnik Bratva'dan Marko Kalishnik oy kullanmanın yanında. Gözleri beni tararken kaşlarını çatıyor, çenesini sıvazlıyor.

"Sizin yaşınızda bir kızın bir imparatorluğu yönetmesi konusunda çekincelerim var Bayan Belksy."

Babamla birbirlerini hiç sevmediklerini biliyorum. Yani bu cephaneyi şimdi kullanabilirim.

"Babam sarhoş bir soytarıydı ve ışıkları açık tutuyor gibiydi."

Marko kahkahalarla homurdanıyor, sert yüzü anında bir sırıtışa dönüşüyor.

Görev başarılı. Torpidolar hedeflerini vurdu.

Kıkırdıyor ve avuçlarını bana doğru açıyor. "O zaman buyurun Bayan Belsky. Kalishnik Lizbet'in imparatorlukta kalması lehinde oy kullanıyor."

Bana eğlenerek bakıyor.

"Bununla ne yapacağınızı görmek için sabırsızlanıyorum, Bayan Belsky."

Çözün. Parayı alın. Yakıp kül edin.

Tüm gözler Reznikov Bratva'dan Antin Reznikov'a dönüyor. Yanında benim yaşımda daha genç bir adam var - oğlu Konstantin, araştırmamdan biliyorum. Onun da babası gibi karanlık, güce aç bir adam olduğunu duymuştum.

Belli ki onu ilk kez yüz yüze görüyorum. Genç adam bana karanlık bir şekilde bakıyor ve o anda bakışları altında tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

Ama dikkatimi tekrar babasına veriyorum. İşte bu kadar. Burada ne olacağına karar verecek son oylama. Araştırmalarım göre Antin de yarı yarıya.

Tanrım, kumardan nefret ediyorum.

"Antin," diyor Yuri ters bir şekilde. Reznikov Bratva'nın liderine dik dik bakmasından, aralarında pek de dostluk olmadığı anlaşılıyor.

"Antin, senin oyun bu eşitliği

bozacak-" "Benim oyum yok."

Kalbim sıkışıyor. Yuri masanın üzerinden

kaşlarını çatıyor. "Korkarım yapmalısın-"

"Onun yerine başka bir önerim var."

Yuri'nin çenesi sıkıştı. Benim içim de öyle. Antin Reznikov hakkında tek bildiğim kavgacı ve güce aç biri olduğu. Ama o ve babam birlikte başarılı işler yaptılar, bu yüzden onun oyunu almayı umuyordum.

"Neden dağıtıyorsun?" Omuz silkiyor, sanki bir numarası varmış gibi sırtıyor.

"Çünkü," diye homurdanıyor Viktor masanın karşısında. "Çünkü sen de dahil olmak üzere bu konseyin isteği bu Antin. Ve Semyon'un da," diye ekliyor, bana bakarak. Ama arkama baktığımda, Lukas'ın içimde bir delik açtığını fark edince titriyorum.

"Ah evet, evet," diye düşünüyor Antin. "Peki ya eski yöntemler?"

Lukas'ın kara gözleri bana takılıyor, kara bıçaklar gibi beni iliklerime kadar kesiyor. Ama Antin konuştuğunda bakışlarımı kaçırıyorum.

"Özür dilerim, eski yöntemler mi?"

Bana hınzırca sırtıyor. "Evlilik yoluyla, Bayan Belsky."

Yüzüm soluyor ve bana bakışından ürperiyorum.

"Bence o senin için biraz genç, Antin," diye homurdanıyor Yuri. "Ve eğer yanılmıyorsam, mevcut karınızın bu konuda söyleyecek bir şeyleri olabilir-"

"Ben değil," diye kıkırdıyor Antin homurdanarak. Yanındaki kara gözlü ve kara sırtışlı genç adama döner.

Midem bulanıyor. Olamaz.

"Oğlum. Konstantin."

Hiç şansın yok. Mümkün değil. Bariz nedenlerin yanı sıra, Konstantin'in içeri girdiğimden beri bana bakışında düpedüz korkutucu bir şey var. Lukas da beni korkutuyor. Ama Lukas bana sanki beni bir ateş sütununa çevirmek istiyormuş gibi bakıyor.

Bu adam bana, beni uykuymda öldürdükten sonra derimi giymek istiyormuş gibi bakıyor.

İnce bir sesle "Pas" diyorum.

Antin bana ters ters baktı. "Bu bir rica değildi."

Soğuk bir şekilde gülüyorum. "Bunu anladım. Cevap hala aynı."

Dudakları yüzünü buruşturarak geri çekilirken yüzü kararıyor.

"Buraya gelip konseyin iradesini kendi suratımıza fırlatacak kadar taşaklı olduğunuzu mu sanıyorsunuz-"

"Vasiyet bu mu?"

Oraya götürmek cesurca bir hareket. Ama insanları iyi okurum, bu benim avantajım. Viktor ve Yuri'ye baktığımda, bu konuda çekinceleri olduğunu söyleyebilirim.

"Reznikov ailesi her şeyi alsın diye onunla evlenmemi ister misiniz?"

"Eski yöntem bu!" Antin tersler.

"Evet, bu da yeni yol," diye homurdanıyor Yuri. "Hepimiz oy verdik! Antin, bu çok saçma. Oy vermelisin-"

"Hayır!" diye karşılık verir diğer kral. "Hayır, bu mesele çözülene kadar çekimserim, çünkü mevcut oylamamızın sonucunu doğrudan etkiliyor!"

Vitkor Rusça mırıldanıyor.

"Bu da neydi?!" Antin

bağırıyor. "İzin verin

konuşayım!"

"Lütfen, beyler!" Olek kaşlarını çatarak elini kaldırıyor. "Lütfen, kavga etmeyelim." Gözlerini Yuri'ye çevirir. "Antin haklı. İlk oylamanın meşruiyeti meselesini çözmeden ilerleyemeyiz. nce Belsky İmparatorluğu'nun Reznikovlar'a geçip geçmeyeceğini oylayacağız, onların oğlu ile Semyon'un varisi arasındaki evlilik yoluyla.

Kendimi hasta hissederek geri çekildim. "Affedersiniz?" şok içinde bakıyorum. "Beni biriyle evlendiremeyeceğin için zgnm."

"Doğru, Bayan Belsky. Elbette yapamayız. Ancak korkarım ki babanızın imparatorluğuna ne olacağını belirleyebiliriz. Eski usullere göre, evliyken mevcut imparatorluğun yüzde ellisini elinizde tutardınız."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Yarisını. Yarisını alırdım.

"Evlilik sürdüğü sürece tabii ki."

Sikeyim.

"Boşanırsan ya da genç yaşta rsen," diye kıkırdıyor, sanki şaka yapıyormuş gibi. Ama değil. Genç insanlar her zaman r, diye bağırmak istiyorum. Ama sessiz kalıyorum; Mara'nın geleceğine dair planlarımın etrafımda buharlaştığını hissederek mutsuz oluyorum.

"Bu durumlarda, holdingler tümüyle Reznikov ailesine geçecektir."

"Bu barbarca ve eski moda," diye tıslıyor Yuri. "Bu konuda oylama yapmayacağız."

Olek başını sallar. "Aynı fikirdeyim. Eski yöntemler bir sebepten ötürü değiştirildi. Bay Komarov?"

"Hayatta olmaz," diye homurdanıyor Viktor.

Olek Antin'e döner. "Üzgünüm Antin, ama korkarım bu oylamayı meclise sunmak için bir saniyeye ihtiyacın var-"

"Onda."

Marko Kalishnik'in sesiyle yüreğim burkuldu. Öne doğru otururken kaşlarını çatı.

"Ben eski yöntemlere inanıyorum. En azından bu oylamaya mizah katmak istiyorum."

Ona bakıyorum.

"Hayır, bunu yapamazsınız," diye boğuluyorum. "Burası benim imparatorluğum-"

"Ve yarısı senin olacak," diye ince ince gülümsüyor Antin. "Nefes aldığın sürece."

Sözcükler, eminim amaçlandıkları gibi beni de ürpertiyor. Orada donmuş bir şekilde oturmuş, dünyanın yıkılışını izliyordum.

Hayır, hayır, hayır. Bunun bu şekilde olmaması gerekiyordu. Hem de hiç.

"İyi," diye mırıldanıyor Yuri küçümseyerek. "İyi. Bir ay içinde tekrar oylama yapacağız-"

"Aslında..." Olek kaşlarını çatarak boğazını temizliyor. "Şimdi oylama yapalım." Kaşları çatılmış bir halde bana baktı. "Üzgünüm Lizbet. Ben eski yöntemlerden yana değilim. Ama sanırım bunu senin için mümkün olan en iyi sonuç olarak görüyorum. Babanın imparatorluğunu tek başına yönetemezsin-"

"Buna ben karar veririm," diye tıslıyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Ve eğer başarısız olursan, bu hepimizi etkiler." Omuz silkiyor. "Yükselen bir dalga tüm gemileri kaldırır. Ama kuraklık da aynı şekilde tek taraflı olarak hepsini batırır."

Ve aniden, tüm planımın alevler içinde kaldığını fark ettim.

"Korkuyorum," diye devam ediyor Olek. "Antin ve Marko'nun tarafında olmak zorundayım." Benimle konuşurken yüzü acı dolu görünüyor. "Açıkçası Konstantin'e aşık olmanıza gerek yok. Ama yasal olarak evlenirseniz, mesele çözülmüş olur. Babanın hatırı sayılır mal varlığının yarısı sende kalır. Reznikov ailesi de diğer yarısını alır."

Ben hayatta olduğum sürece.

Bunun böyle olmaması gerekiyordu. Bu şekilde yapamam. "Yani, oylama için..."

"Evet, evliliğe ve eski yöntemlere," diye homurdanıyor Antin.

"Destekliyorum," diye ekliyor Marko. Bana dönüyor ve kaşlarını çatıyor. "Özür dilerim Bayan Belsky. Ben de Olek ile aynı düşünce ve endişeleri taşıyorum."

Olek başını sallar. "Yani üç evet var ve sanırım çoğunluğu oluşturuyor."

Lukas'ın babasına mırıldandığını görmek için dönerken başım dönüyor. Yavaşça arkasını dönüyor ve gözleri tehlikeli bir şekilde bana dikiliyor.

Viktor boğazını temizler. Masaya dönmeden önce kaşlarını çatarak oğluna bakar.

"Dikkate alınması gereken başka bir önlem daha var."

"Lanet olsun, Komarov!" Antin kükrer. "Seni korkak-"

"Lanet diline dikkat et!"

Lukas'ın patlayıcı tepkisi tüm odayı sarsmış gibi görünüyor. Babası göğsüne yeniden eğitici bir el koyduğunda hırlayarak sandalyesinden yarı kalktı.

"Lukas, otur," diyor Viktor sert ama nazik bir şekilde.

"Evet Viktor," diye kıkırdar Antin. "Evcil hayvanını dizginle-"

"Bir kelime daha edersen kafanı bu odada uçururum, sonuçları ne olursa olsun gelirsin."

Viktor'un sesi son derece sakın ama bir o kadar da

asitli. "Ve tereddüt etmeyeceğim."

Antin, ardından gelen sessizlikte ona ters ters bakar. Ama hiçbir şey söylemiyor.

Viktor oğluna döner. Lukas'ın nefesinin altında mırıldandığı bir şeye başını sallar.

"Çocuğun kendi adına konuşmasına izin vermeli miyiz?" Olek öneriyor. "Ne de olsa o bir erkek. Ve siz onu muhtemelen bir gün dolduracağı ayakkabıları görmesi için buraya getirdiniz-"

"Onun oy hakkı yok!" Antin hırlıyor.

"Tabii ki hayır Antin," diye iç geçirdi Olek. "Ama konuşmasına izin verebiliriz. Burada olmamızın bütün amacı bu, değil mi?" Viktor'a bakmak için döner. "Ancak oylama eski yöntemlerin lehine sonuçlandı-"

"Bu yöndeki oylamayı kabul ediyoruz. Konstantin dışında başka bir seçeneğimiz daha var."

Aniden tıkladı.

Tanrım, hayır.

"Ben," Lukas growls Sessizce. Onun
muhteşem Korkunç, soğuk ve güzel bakışları
içimi kavurmak için dönüyor.

"Onun yerine benimle evlenebilir."

Babam bana bakarken, "Antin Belsky holdingini alırsa ne olacağını biliyorsun," diye tıslıyorum.

Ama tabii ki biliyor. Yuri de öyle, bu yüzden masanın karşısındaki siyah saçlı küçük pislik Antin'den çekiniyorlar. O bu konseyin en zayıf parçası, zayıf olduğu için değil, konseyin var olmamasını istediği için.

Çünkü Antin, ne pahasına olursa olsun güç ve parayı her şeyden çok arzuluyor. Semyon Belsky çok fazla para bırakmadı -tabii ki dünyanın çoğu standardına göre çok fazla para. Sadece bu odanın standartlarına göre değil. Ve büyük bir kısmı çeşitli devlet kurumlarında kilitli.

Ama çok fazla var. Ve bu miktar Reznikov ailesini huzursuz olmasa da eşit bir ortaktan hesaba katılması gereken bir güce dönüştürebilir. Diğer küçük aileleri bir araya getirip kendi iktidarını kurabilir.

Bakışlarımı Lizbet'e çeviriyorum. Her zaman olduğu gibi konu o olduğunda, kafamda nefretle meraklı ihtiyaç arasında bir savaş yaşıyorum.

Babası olduğu için ondan nefret etmeliyim. Ama bu aileyle ilgili. Benim ailemle.

Beni kurtaranlar ve bir gün Karadağ'da bir çukurda ölmem gerekirken bana bir imparatorluk verecek olanlar.

Bedeli ne olursa olsun. Mücadele ne olursa olsun. Sadakatim artık burada yatıyor.

"Çocuğun kendi adına konuşmasına izin vermeli miyiz?" Olek Domitrovich nazıkçe söylüyor. Bana gülümsüyor. "Ne de olsa o bir erkek. Ve siz onu muhtemelen bir gün dolduracağı ayakkabıları görmesi için buraya getirdiniz-"

"Onun oy hakkı yok!" Antin hırlıyor.

"Tabii ki hayır Antin," diye iç geçirdi Olek. "Ama konuşmasına izin verebiliriz. Burada olmamızın bütün amacı bu, değil mi?" Viktor'a bakmak için döner. "Ancak oylama eski yöntemlerin lehine sonuçlandı-"

"Bu yöndeki oylamayı kabul ediyoruz. Konstantin dışında başka bir seçeneğimiz daha var."

Bana geri döndü. Ve yavaşça, çenesini hafifçe sallıyor.

"Ben."

Sesim her zamankinden daha ağır, daha kalın çıkıyor. Bakışlarımı yavaşça masanın etrafındaki şaşkın adamlardan alıp Lizbet'in iri mavi gözlerine çeviriyorum.

"Onun yerine benimle evlenebilir."

Oda bir anlığına sessizliğe büründü. Tek duyabildiğim kendi nabzım. Hissedebildiğim tek şey derimin altındaki donuk, her zaman var olan ağrı. Tek gördüğüm bana dehşetle bakan iri mavi gözleri.

Ama öyle olsun. Artık neden OHA'ya geldiğini ve neden benim dünyama düştüğünü biliyorum. Buraya gelip Yüksek Konsey'le sert oynamak ve bok kafalı ölü babasının imparatorluğunun kontrolünü geri almak istiyordu. Antin ve oyları onun için bunu mahvetti. Ama şimdi mesele yarısını kimin alacağı. Ve eğer bu Komarov ve Reznikov arasındaysa, ödülü ailemin almasını sağlamak için kanımı akıtacağımdan emin olabilirsiniz.

Ya da, duruma göre, kafamdaki şeytanları hem susturan hem de öfkeliendiren Semyon'un kızıyla evlenmek.

"Bayan Belsky," diye iç geçirdi Olek. "Oylama yaptık. Ama şimdi Reznikov ya da Komarov arasında bir seçim yapmak zorundasınız."

Kusacakmış gibi görünüyor. Ama bu yatağı, bu konseyin kendisine bir imparatorluk verme ihtimali olduğunu düşünerek buraya girdiğinde yaptı. Şimdi öyle ya da böyle bu yatakta uyuyacak.

"Tekrar hatırlatmak isterim ki faizlerinizin yüzde ellisini elinizde tutacaksınız-"

"Zamana ihtiyacım var," diye mırıldanıyor. "Bunun için..." Lizbet yutkunur. "Seçeneklerimi değerlendirmek için."

Antin yemin ediyor. "Bu saçmalık-"

"İki haftanız var," diye homurdanıyor Yuri sessizce. "Bu konuda anlaşabilir miyiz?"

"Hayır," diye tersler Antin. "Bu çok saçma-"

Masadaki diğer tüm oylardan gelen "evet" korusu onu bastırır.

Yuri omuz silkerek Antin'e bakar. "O halde önerge konsey tarafından kabul edildi." Lizbet'e dönmeden önce bana bakıyor, bakışları sert ama meraklı.

"Bayan Belsky, iki hafta içinde bu ailelerden birini seçeceksiniz-"

Bitirmesine izin vermiyor. Ayağa kalkıyor, dönüyor ve hışımla odadan çıkıyor.

DAHA SONRA, alt kattaki lobide Volkov ve Komarov kendi aralarında sessizce konuşuyorlar. Dudaklarımın arasına bir sigara sıkıştırırken elimi babamın omzuna koyuyorum.

"Dışarıda olacağım."

Sigaraya bakıyor ama başını sallarken bir şey söylemiyor. Tıpkı AA'da ya da TSSB destek gruplarında sigara içenlerin üzerine gitmediğiniz gibi. Yapmazsınız işte.

Ben daha çıkamadan asansör açıldı. Çatık kaşlı Antin Reznikov dışarı çıkıyor, ardından oğlu Konstantin geliyor. Hepimizin yanından sözsüzce geçip dışarı çıkmalarını izliyorum.

Kapılar. Ancak dışarı çıktıklarında Antin aniden dönerek Konstantin'in ağzına sertçe kelepçe takar.

Oğlu bir şeyler homurdanır. Antin kükrer ve dönüp bekleyen limuzine binmeden önce ona bir kez daha vurur. Konstantin ağzını siler ve tükürür. Babasının arabasının arka lambalarına bakarak alay eder ve sonra dönerek uzaklaşır.

Yikes

Geceye adım atıyorum ve çakmağı çakıyorum, yavaşça çekerken sigaranın ucunu tutuşturuyorum. Üç muhafız beni takip ediyor, ama el sallayarak onları uzaklaştırıyorum.

"Bay Komarov, korkarım ısrar etmek zorundayım-"

Ona soğuk soğuk bakıyorum. Hiçbir şey söylemiyorum, ama bakışım şu anda konuşmak istesem ne söyleyeceğimi ifade ediyor: şu anda akli başında birinin uğraşacağı birine benziyor muyum?

Kaşlarını çatıyor ama başını sallıyor. "Hemen buraya döneceğiz." "Teşekkürler."

Gecenin kucağında biraz daha derinlere doğru ilerlemek için dönüyorum, sigarayı hafifçe emiyorum. Hoşlandığım bir alışkanlık bile değil. Ama Manchester sokaklarında gezinmek ya da Misha tarafından suratıma yumruk yemek gibi, yardımcı oluyor. Bazen acıyı azaltmanın bir yolu var; gerektiğinde odaklanmama izin veriyor.

Ve şu anda odaklanmam gerekiyor, çünkü Semyon Belsky'nin kızıyla evlenmeye gönüllü olarak ne halt ettiğimden tam olarak emin değilim. Yangını söndüren kız

İçimde, aynı anda diğer üçünü yakarken.

Benim muammam. Açıklanamayan saplantım. Bu kedinin ölümüne neden olabilecek merakım.

Parlamento Meydanı'na doğru köşeyi dönerken bir nefes çekiyorum. Birden karanlığın içinden bir şekil bana doğru savruluyor. Dönerek yumruğu yere düşmeden yakalıyorum. Elim yumuşak, kadınsı bir bileğin etrafında sıkılıyor ve gözlerim öfkeli mavi gözlere ve sarışın yeleye doğru daralıyor.

"Seni orospu çocuğu!" Lizbet bana tısladı.

"Pardon?"

Bileğini çekerek benden kurtardı. Yüzüme doğru hırlarken ellerini yumruk yapıyor.

"Ne oluyor, Lukas?! Yani ben sana ne yaptım?!"

Ona ters ters bakıyorum. Hiçbir şey yapmadı. Bana hiçbir şey yapmadı. Ama yine de her şeyi yaptı. Damarlarında, bana verilen yeni hayatı neredeyse elimden alacak olan o piçin kanı dolaşıyor.

"Bu noktaya gelmek için ne kadar çok çalıştığım hakkında bir fikrin var mı?! Benim olanı geri almak için-"

"Kırık, boktan, arkadan bıçaklayan bir pislikten kırık bir taht mı?!" Tersledim. "Bunun için mi çalışıyordun?"

"Evet!" Kükrüyor. "Babamı hor görmekten ve ondan nefret etmekten başka bir şey yaptığımı mı sanıyorsun? Eğer öyleyse, sen lanet olası

Yanlış. Ona istediğiniz laneti okuyun, ben de destekleyeceğim. Ama burası benim imparatorluğum-"

"Ve bunun yarısı-"

"Bu benim için işe yaramayacak."

Soğuk bir şekilde gülüyorum. "Umursamam mı gerekiyor?" Dudaklarını büzüyor.

"Seninle ya da Konstantin'le evli olduğum sürece yarısı."

"Bunlar Bratva'nın eski yöntemleri. Onları ben yapmadım-"

"Ama siz onları destekleyeceksiniz."

"Ailemin ihtiyacı olan her şeyi destekleyeceğim," diye sessizce tıslıyorum.

"Babam ve arkadaşının amcası hakkında beslediğin kin yüzünden geleceğimi ve mirasımı mahvedecek misin?!"

Omuz silkiyorum. "Evet."

Lizbet derin derin inler ve başını sallar. "Senin hakkında haklılar," diye alay eder.

"şimdi mi?"

Sesimdeki ciddiyetsizlik ve sertlik onun birazcık solmasına neden oluyor. Dudakları sıkıca büzüldü.

"Beni ilgilendiren konuda 'onlar' ne kadar haklı?" Karanlık bir şekilde homurdanıyorum.

Yutkunuyor, hâlâ bana bakıyor ama yüzünde biraz korku var.

"Hiçbir şey," diye tersliyor.

Aniden yaklaşıyorum ve üzerine çullanıp onu arkasındaki ferforje çite sıkıştırdığımda nefesini tutuyor.

"Benim hakkımda ne diyorlar, zavallı küçük zengin kız?"
Sessizce tıslıyorum.

Lizbet bana bakıyor, yüzü asık ve güzel bir meydan okumayla dolu.

"Senin bir psikopat olduğunu," diyor sertçe. "Geceleri sinsice dolaşan bir canavar olduğunu..."

Başını sallıyor.

"Neye bakıyorsun?"

Tıslıyorum. "Bir şeylere zarar vermeye."

İnce ince gülümsüyorum.

"Anlıyorum. Bunun benim psikopatlığım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Çünkü inanın bana, bu rolü o kadar derinden oynayabilirim ki çılgılık atarsınız.

"Bunun bir önemi var mı?"

"Pek sayılmaz." Omuz silkiyorum. "Seçim senin. Ama ben anlaşmayı tatlıya bağlayabilirim."

Soğuk soğuk gülüyor. "Seninle evli olmayı tatlandırmak mı? Lanet dünyada yeterince şeker yok."

"Yüzde elli beşi sizde kalacak, ellisi değil."

"Bu benim için işe yaramıyor."

"Daha fazla pazarlık yapmayacağım."

Dudakları büzülürken gözleri kısılıyor. "Miktar değil..." diyerek ağzını kapatıyor ve öfkeyle başını sallamak için dönüyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek

istiyorsun?" "Hiçbir şey."

Kolundan tutup yüzüme bakması için geri çektiğimde nefesi kesiliyor. Ama ben sertleşiyorum, başım dönüyor. Çünkü aniden aramızda titreyen bir şeyin nabzı atıyor. Bu beni seğirtiyor ve her zamanki acımın zonklaması bir saniyeliğine kollarımdan geçerek geri adım atmadan önce irkilmeme neden oluyor.

Merakla ona bakarken kendimi toparlayarak başımı sallıyorum.

"Ne demek miktar değil?"

"Yani..." dişlerini sıkıyor ve kalın bir şekilde iç çekiyor.

"İyi. Mesele 'onu elinde tutmak için hâlâ evli olmak

zorunda olmak' kısmı." "Kurallar böyle-"

"Bu kurallar benim için geçerli değil."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden?"

"Çünkü birkaç ay içinde..." yere bakıyor.

"Biraz ay içinde...?"

"Birkaç ay içinde ikinizle de evli olamam," diye ağzından kaçırıyor. "Ben sadece... olamam."

"Birkaç dakika içinde ne oluyor-"

"Seni ilgilendirmez," diye tersliyor. "Ama ikinizle de evlenmeyeceğim." Başını tekrar sallar. "Biliyor musunuz? Sikerim böyle işi. Bunu yapamam."

Dönüyor ve uzaklaşmaya başlıyor.

"Eğer reddedersen, hiçbir şey alamazsın." Sözlerim onu durdurdu.

"Konsey Semyon'un imparatorluğunu f e s h e d e c e k ve dağıtacak. Elinizde hiçbir şey kalmayacak."

Lizbet yavaşça dönüp bana hırlarken öfkeden tir tir titriyor.

"Bu yüzden siz pisliklerden biriyle evlenmek zorundayım. "Benim olanın yarısına sahip olma ayrıcalığını mı?" "Kesinlikle öyle görünüyor."

"Bir trenin önüne atlamayı tercih ederim." "Eminim bu ayarlanabilir."

Bana ters ters bakıyor. Sigaramdan yavaşça nefes çekerken ben de gözümü kırpmadan ona bakıyorum.

"Ne diyorsun Lizbet?" Homurdanıyorum.

"Oh, çok fazla," diyor ince bir sesle. "Ama izin verin özetleyeyim."

Elini kaldırdı ve bana orta parmağını çevirdi. Sonra dönüp fırtına gibi uzaklaşmaya başladı.

"Her şeyi alacaklar-"

"O zaman gel ve al!" Gözden kaybolmadan önce omzunun üzerinden kükrer.

Ama aklımdan çıkmadı.

Parlamento Meydanı'nı, Big Ben'i ve Westminster Köprüsü'nü fırtına gibi geçerken KÜFÜR EDİYORUM. Kendimi patlamak üzere olan bir nefret ve dengesiz enerji topu gibi hissediyorum. Patlamak istediğimi hissediyorum. Ama bunun yerine, kendimi son derece şık görünümlü bir bar ve restoranın önünde bulana kadar öfkeyle yürümeye devam ediyorum.

Beş dakika sonra kendimi daha iyi hissediyorum. Sayılır. Hâlâ öfkeliyim. Hâlâ tüm bunların adaletsizliği karşısında çığlık atmak istiyorum. Ama en azından şimdi, Thames Nehri'ne bakan muhteşem, şık, loş ışıklı bir kokteyl barda oturuyorum ve önümde uzun bir martini var.

Derin bir nefes alıyorum ve dudaklarımı buz gibi kenara indiriyorum. Yavaşça yudumluyorum, yavaşça nefesimi verirken alkolün boğazımda yanarak ilerlediğini hissediyorum.

Kimse bunun kolay olacağını söylemedi.

Barikatlar olacağını biliyordum. Tepelerinde dikenli teller olan bir sürü barikat olacağını biliyordum. Ama yüz yıl geçse de böyle bir şeyle karşılaşmayı beklemiyordum.

Bu korkunç bir seçim ve ikisi de bana istediğimi vermiyor. Ama şimdi bir şekilde evlenmek için iki tehlikeli, engerek, Bratva psikopatından birini seçmeli ve oradan nereye gidebileceğime bakmalıyım.

İkisini düşünerek inliyorum. Yani, hangisi daha kötü? Tanıdığın şeytan, en azından öyle sayılır. Yoksa sadece duyduğun mu? Lukas hakkında ne dediklerini biliyorum. Araştırmalarımda Konstantin Reznikov hakkında söylenenleri de duydum.

Konstantin'i tanımıyorum bile. Ama Lukas'ı hissettim. OHA'ya geldiğimden beri bana musallat olan gölgeyi hissettim. Pusuda bekliyor, izliyor ama döndüğümde asla orada olmuyor.

Titriyorum ve büyük martiniden bir yudum daha alarak onu susturmaya çalışıyorum. Bu imkânsız bir seçim. Ve yine, ikisi de bana ihtiyacım olanı vermiyor.

"Cin mi votka mı?"

Rus aksanlı bir ses neredeyse boğulmama neden oluyor. Dönüyorum ve Konstantin Reznikov'un koyu, dumanlı gri gözlerine bakarken kaskatı kesiliyorum.

Yutkunuyorum, dudaklarımı büzüyorum.

"Bu her zaman bir seçimdir, değil mi?"

İnce ince gülümsüyor. "Görünüşe göre gecen onlarla dolu." "Baban sağ olsun," diye mırıldandım.

Omuz silkiyor. "Babam yapması gerekeni yapar. Ben de öyle." "Ve bu benimle evlenmek anlamına mı geliyor?"

Sırıtır. "Evlenmeye zorlanmak için daha kötü görünümlü kızlar da var."

Burnum kırışıyor. "Bunun bir iltifat olması mı gerekiyor?"

"Ne istersen olabilir."

Koyu renk takım elbise ceketinin düğmelerini açıyor ve yanımdaki yüksek bar sandalyesine oturuyor.

"Aslında yalnız kalmak istiyordum," diyorum ters bir şekilde. "Bu çok kötü."

Elini kaldırıp barmene işaret ediyor. "Ben de onun içtiğinden alayım."

Adam başını sallar. "Elbette efendim. Cin ya da-"

"Ne içtiğini söyledim," diye homurdanıyor. "Ve bana söyleme." Dönüp bana bakıyor, hâlâ barmenle konuşuyor.

"Beni seçimimle şaşırt."

Gözlerini bana dikerken hınzırca sırtıyor. Ben de ona ters ters bakıyorum, ağzım açık.

"Seni toplantının dışında Komarov'la konuşurken gördüm." "Aferin sana."

Kıkırdıyor. "Çok dikenli! Çok alıngan. Bunu sevdim." "İnan bana, niyetim bu değildi."

Karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Belki de koca olduğumuzda bu şımarıklığı evcilleştirmemiz gerekecek-"

"Böyle bir şey olmayacak," diyorum buz gibi bir sesle.

Kaşlarını kaldırıyor. "Belki. Belki de değildir. Komarov sana daha iyi bir teklif yaptı, değil mi? Konuşulandan daha iyi."

Yutkunuyorum, ona bakıyorum.

Konstantin sadece omuz silkiyor. "Biliyorsun, bu eski kurallar..." parmaklarını havada sallıyor. "Bükülmek, değiştirilmek için yapılmışlardır. Onları güç olarak kullanan ele uyacak şekilde uyarlanırlar. Yarı yarıya olmak zorunda değil, biliyorsun."

"Harika. Umurumda değil."

İnce ince gülümsüyor. "Ne teklif etti?" Hiçbir şey söylemedim.

"Yüzde elli beş mi?" Sırıttıyor, gri gözleri kısılıyor. "Poker oynuyorsun Lizbet, ama poker suratında ustalaşamadın. Komarov babamın Belsky imparatorluğuna sahip olmamasını o kadar çok istiyor ki kırk beşte birini alacak."

Bana yaklaşıyor, ben geri çekilirken irkilmeme neden oluyor. "Bırak karşı koyayım."

"Karşı koymaya gerek yok-"

"İş dünyasında karşı koymak için her zaman bir neden vardır," diye homurdanıyor. Gözlerini benimkilere dikti. "Yüzde altmışı sende kalacak."

İnleme ve gözlerimi devirme dürtüsüne direniyorum. Ya da martininin geri kalanını bir yudumda içmek için.

Bu duruş ve pazarlıkların hiçbir önemi yok. Dedikleri gibi, onu yanınızda götüremezsiniz. Ve hatta bırakamazsın bile.

Bu durumda sen de gittiğinde ikiz kardeşin komada olacak.

"Hakkım olan bir şey için teklif savaşına girmek istemiyorum-"

"O zaman belki de topyekûn kanlı bir savaş," diye hırlıyor Konstantin. Tılsımı kristal bir cam gibi düşüyor, arkasındaki öfke kabarırken paramparça oluyor. Ama ben küçülmüyorum.

"Sanırım konseyin bu konuda söyleyecek bir şeyleri vardır."

"Ve bu dünyaya ait olmayan küçük kızların kartlarla oynamaya çalışması hakkında söyleyeceklerim var," diye hırlıyor. "Reznikov imparatorluğuna sahip olacak, Lizbet."

Barmen aniden elinde Konstantin'in içkisiyle belirir. Tekrar ortadan kaybolmadan önce içkiyi genç Bratva prensinin önüne koyar. Konstantin bir yudum alır ve sıtırır.

"Votka." Dönüp bana soğuk soğuk bakıyor. "Rol yapmaya mı çalışıyorsun?"

Kokteylin tamamını içerken gözlerini kırpmadan benimkilere diyor. Boş bardağı yere bırakıp ceketinin cebinden bir tomar para çıkarırken hiç irkilmiyor. Birkaç sterlinlik banknotları soyuyor ve barın üzerine koyuyor.

"Bu turu ben yapayım, olur mu?" Gülümsüyor. "Sanırım o aptal özel okula girebilmek için Rus yetkililerden rüşvet olarak alabileceğin son kuruşa kadar harcadın, değil mi?"

Dudaklarımı büzüyorum. Kıkırdıyor.

"İki hafta içinde beni seçeceksin. Ya akıllı olduğun için ya da beni seçmemenin tehlikesini anladığın için."

Ağzımı açtığımda uzaklaşmaya başladı.

"Babalarının elbise ayakkabılarını giyen küçük çocuklar korkmaz
-."

Dönüp bileğimden tutup beni kendine doğru çekerken nefes nefese kalıyorum. Dişleri açığa çıkarken gözleri acımasızca kısılıyor.

"Ve sırf karşılık vermemeyi öğrenmedikleri için kendilerini akıllı sanan küçük kızlar beni korkutmuyor," diye tersliyor. Bileğimi sıkıca kavradıktan sonra aniden bırakıyor ve geri çekiliyor.

"Kokteylinin tadını çıkar, Lizbet."

YİRMİ DAKİKA SONRA, Olek'ten bir mesaj alıyorum, arabasını benim için nereye gönderebileceğini soruyor. Ona siktir olup gitmesini söylemek istiyorum. Ama Konstantin haklı. Şu anda havaalanına gidecek param yok. Bırakın Manchester'a uçmayı.

Daha sonra havaalanına dönmek üzere bindiğim arabada, koltuğa gömülürken inliyorum. Martininin verdiği vızıltı damarlarımda dolaşıyor. Ama beş tane daha istiyorum. İçinden geçmem gereken bu mayın tarlasından beni uzaklaştıracak beş düzine daha istiyorum.

Elimdeki telefon çalıyor. Numarayı tanımadığım için kaşlarımı çatıyorum. Ama yine de merakımdan cevap veriyorum.

"Alo?"

"Lizbet."

İnliyorum. Hay sikeyim.

"Gördüğüm kadarıyla numaralar değişmiş?" İnce bir sesle söyledim.

"Gördüğüm kadarıyla sonuncusunu engelledin mi?" diye tıslıyor, her zamanki gibi suçlama dolu.

Gözlerimi kapatıyorum, burnumun kenarını çimdiklemek için uzanıyorum.

"Ne istiyorsun, Nadia?"

"Hâlâ nankör, şımarık küçük bir veletiz, değil mi?"

"Sanırım elma ağaçtan uzağa düşmüyor, **değil** mi? Anne."

Babamla işler kötüyken, gerçekten kötüyken. Çok içtiğinde ve eve kızgın ya da daha kötü bir şekilde geldiğinde. O zaman... Geçmişini unutmak için gözlerimi sıkarak başımı sallıyorum.

Tüm bunlar olurken annem Nadia hiçbir şey yapmadı. Çok sarhoştı. Ya da haplarla kafayı bulmuştu ya da personelin son erkek üyesiyle yatıyordu. Ve sonunda cesaretimi toplayıp ona olanları anlattığımda ne oldu?

Bana yalancı dedi. Ve bir sürtük. Ve bir "aile mahvedicisi."

"Ne istiyorsun?" Sesimden anneme karşı duyduğum mutlak küçümseme damlıyordu.

"Bir görevde olduğunu duydum,

Lizbet." Çenem sıkıştı.

"Eğitimimi geliştiriyorum-"

"Benimle oyun oynama, küçük kız," diye tersliyor. "Ben daha uzun süre oynadım."

"Çok daha uzun."

"Dikkatli ol Lizbet," diye tısladı. "Ailemizi nasıl yok etmeye çalıştığını unuttuğumu sanma."

Gözlerimi kapatıyorum, göğsüm sıkışıyor. Geçmişimden gelen kâbuslar canlanınca irkiliyorum ve nefes alışım zorlaşıyor.

Odaklanın. Nefes almayı unutmayın. Sakin olun.

"Sevgili Semyon'un parasının peşindesin! Seni nankör küçük kaltak! Yaptığın onca şeyden sonra mı?! Onu suçladığın onca şeyden sonra-"

"Şimdi kapatıyorum," diye

boğuluyorum. "Bunun bir kısmı

benim, seni küçük-!"

Tehdidimi yerine getirdim ve aramayı sonlandırdım. Telefon çalmaya devam edince kapatıyorum ve arabanın karanlığına gömülüyorum. Kısa bir süre sonra da Manchester'a geri dönerken jetin daha da sessiz karanlığına gömülüyorum.

Nefes alın. Nefes almayı unutma. Sadece bir ayağımı diğerinin önüne koymalıyım. Ne de olsa bu yol hiç kolay olmayacaktı.

Sadece delici mavi, muhteşem gözleri ve çatallı dili olan bir ejderhanın onu engelleyeceğini hiç beklemiyordum.

ADAMIN YÜZÜ YOK. Sadece içimde saf öfke ve nefreti ateşleyen bir sesi var. Kulağımda beni sandalyeye bağlı tutan, derimi kesen bağlardan geri çekilmeme ve gerilmeme neden olan kıs kıs gülen bir kahkaha.

Burada, kırmızı duvarlı loş odada, siyah kapılı siyah evde olan tek şey bu. Sadece tek bir sandalye, ona bağlı ben ve o.

Yüzü olmayan adam. Sadece bir ses. Votkaya bulanmış, tüylerimi diken diken eden bir kahkaha. Bir de bıçağı var. En sevdiği askeri sınıf görünümlü bir şey - jilet keskinliğinde, tabanında üç tırtıklı diş var.

Bana tuvalim, bıçağa da fırçam diyor. Bana ressam olması gerektiğini söyler. Bazen, özellikle sarhoşsa, böyle harika bir pratik yaptığım için bana teşekkür eder.

Bıçak keser. Derisini yüzüyor. Her yerde hissettiğim acıdan kaçmak için ölmek isteyene kadar yaralar ve keser. Ama orada

Birlikte geçirdiğimiz zamanın tek kurtarıcı özelliği, benimle bu odadayken Yanis'le yan odada olmaması.

Kardeşime karşı bıçak kullanmaz. Ona "güzel olan" diyor.

Buraya ilk geldiğinde, ikimizi de bir odaya kapattı. Yazı tura attı. Yazı tura; benim ve kardeşimin kaderini belirleyen şey buydu. Birbirimizin aynısıyız ama aylar sonra ikimiz de farklı őekillerde çok farklı görünüyoruz. Benim yaralarım var artık. Yanis'in cansız gözlerinde uzak, boş bir bakış var. Acı içinde kıvranıyorum. Kendini sallıyor, titriyor.

Yüzü olmayan adam benim odamda olmadığı zamanlarda Yanis'le birlikte oluyor. En sevdiği őarkı olan Dead or Alive'dan You Spin Me Round'u açıyor. Yüksek sesle çalıyor ama çığlıkları bastırmaya asla yetmiyor.

Ve sonra bir gün, çığlıklar kesildi. Müzik de duruyor ve yüzü olmayan adamın küfür ettiğini, odanın içinde tökezleyerek yürüdüğünü duyuyorum. Bağırmaya ve küfretmeye başlıyor. Bu evi iőleten adamlar içeri giriyor. Olanlar hakkında Hırvatça bir tartışma başladı.

"Dayanamadı. Beni bıraktı."

Kardeşimin öldüğünü bu şekilde öğrendim. Bir müőteri duvarın arkasından yönetime őikayette bulunuyor.

"Bekle," diye hırlıyor yüzü olmayan adam, yerde bir şey sürüklediklerini duyduğumda.

"İşim bitmemiőti. Bana bir tane daha getir."

Soluk soluğa ve soğuk terden sırlıslık olmuş bir halde uyandım. Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor, gözlerim karanlık yatak odasında çılgınca geziniyor.

Avularımla yapış yapış. şaşkınlıkla ellerimi birbirine sürterek aşağı bakıyorum. Sonra tırnaklarımla avuç ilerime öyle bir geçirdiğimi fark ediyorum ki kanıyor.

Yataktan kalkıp banyoya doğru yürüyorum. Ellerimi yıkıyorum, kuruluyorum, üzerlerine sargı bezi koyuyorum ve sonra durup lavabonun üzerine eğiliyorum, omuzlarımla ağırlaşıyor.

Rüyalar her zaman bu kadar canlı değildir. Anılar her zaman bıçak gibi keskin ve kesmeye hazır olmuyor. Ama son zamanlarda yle. Ve Londra'dan döndüğümden beri son üç gecedir her gece bunu görüyorum.

Yavaşça nefes veriyorum.

"Seni özledim," diye homurdanıyorum karanlık, sessiz, boş banyoya doğru. Yanis cevap vermiyor. Yine de bazen onun söyleyeceğini hayal ettiğim şeyleri uyduruyorum.

Aynada bana bakan karanlık siluete bakmak için yavaşça başımı kaldırıyorum. Elimi uzatıyorum ve parmaklarımla aynanın yanındaki düğmeye basıyor. Işıklar yanıyor ve aniden, artık gölgeler tarafından gizlenmiyorum.

Bakışlarımla yavaşça çıplak göğsümün, omzumun ve kollarımla üzerinde geziniyor, yara izlerini takip ediyor. Bazıları -çoğu- ondan kalma.

Diğerleri Kara Ev'in diğer konuklarından. Bazıları da ben oraya getirilmeden önce sokaklardaki hayatımdan.

Bazılarını kendim yaptım.

Çoğunlukla, onları örtüyorum çünkü ya aval aval bakan ya da bana "anladıklarını" söylemek için acınası bir girişimde bulunan insanların saçmalıklarıyla uğraşmak istemiyorum.

Anlamıyorlar. Kimse benim yürüdüğüm yolu anlayamaz.

Zaman bulduğumda yaptığım meditasyonlardan biri de kendime yaralarımın utanmadığımı söylemek. Bazen buna inanıyorum, bazen inanmıyorum. Ama bildiğim bir şey var ki o da beni daha iyi olmaya motive ettikleri. Mükemmel olmak için. Babamın bir gün olmamı istediği ve ihtiyaç duyduğu adam olmak için.

Ama bu benim için. Bu yüzden onları koruyorum.

Işığı kapatıyorum ve yatak odama geri dönüyorum. Geniş odayı geçip Lordship Malikanesi'nin karanlık ön bahçesine ve ötesindeki kampüse bakan büyük pencerelere gidiyorum. Çakmağı çakıyorum, yavaşça içime çekerken sigaranın ucu kırışıyor ve yanıyor.

Bu gece bu kadar geçmiş yeter. Nefesimi verirken, beni titreyerek ve kanlar içinde uyandıran rüyanın anılarını içimden atıyorum. Onun yerine, düşüncelerim Londra'da dolaşıyor.

Lizbet'e.

Geride durup park ve köprü boyunca öfkeli yürüyüşünde onu nasıl takip ettiğimi hatırlıyorum. Onu ikinci kattaki kokteyl salonuna kadar takip edişimi hatırlıyorum,

Gölgelerde asılı durup tek başına içmesini izliyordu. Ta ki yalnız kalmayana kadar.

O orospu çocuğunun ona nasıl dokunduğunu, onu nasıl yakaladığını hatırladıkça çenem geriliyor ve gözlerim kısılıyor. Hatırladıkça kanım asit gibi oluyor. Ama hissettiğim ve hala hissettiğim saf öfke... kafa karıştırıcı.

Benimle dalga geçiyor ve şimdiki zaman benimle dalga geçmiyor. Şimdiki zamanın küçüklükleriyle ilgilenecek kadar geçmişle boğuşuyorum. Ya da en azından kendime hep böyle söyledim.

Ama bu yaptı. Konstantin'in ona el sürdüğünü görmek içimde bir şeyleri kırdı ve neredeyse o güzel suratını kanayana kadar bar tezgahının kenarına çarpmak için restoranın diğer ucuna fırlayacaktım.

Kendimi zor tuttum. Yine de bunu düşünmeden edemiyorum. Ona el uzatan adamı yok etmediğim için kendime kızmaktan kendimi alamıyorum. Neden böyle hissettiğimi tam olarak anlamasam bile.

Kaşlarımı çatarak pencerenin yanındaki kül tablasında sigaramı söndürüyorum ve üzerime bir gömlekle kot pantolon giyiyorum. Uyuyan evin içinden geçip dışarıya, karanlığa doğru süzülüyorum. Kendime yalan söyleyebilir ve rastgele bir yerde dolaşmaya çıkmışım gibi davranabilirim.

Ama rastgele değil. Tam olarak nereye gittiğimi biliyorum.

Gece serin, ama tenimin altında zonklayan ağrıyı yatıştırıyor - hala rüyadan kalma. Karşıya geçiyorum

Oxford Hills Akademisi'nin bakımlı arazisinde, uyuyan kulübelerin dörtlü kümelerine yaklaşıyor.

OHA'nın patika yollarının kıvrıldığı, çitlerle çevrili küçük gül bahçelerinden birinin içinden geçiyorum. Burası Lizbet'in akşam yemeğinden önce oturup ders notlarına bakmayı sevdiği yer. Gözlerim onun oturduğu bankın üzerinden, bir yığın erkek rugby ayakkabısından oluşan küçük bronz heykelin ve İkinci Dünya Savaşı'nda "savaşmak için sahayı terk eden" genç erkekleri anan bir plaketin yanından geçerken daralıyor.

Ama aniden geriliyorum ve adımlarımın ortasında duruyorum. Farklı bir şey gözüme çarpıyor ve beni banka yaklaştırıyor. Neye baktığımı fark ettiğimde dudaklarım hırlayarak geri çekiliyor.

Smert' zhdet. Ölüm bekler. Ve bankın kenarındaki küçük bir kafatasının üzerine kazınmıştır.

Dört kulübesine doğru döndüğümde kanım donuyor. Sessizce ilerliyorum, gül bahçesinden ve patikadan kayarak gölgelerin arasından geçiyorum. Lizbet'in kulübesine varıyorum, gergin ve hazırım. Ama orada hiçbir şey yoktu.

Orada kimse yok.

Kapıyı kontrol ettim. Kilitli. Alt kattaki pencereler de öyle. Üst kattakiler de öyle, onun ve Julianna'nın odasındakiler.

Nabzıma sakinleşmesini söylemeden önce bir kez daha etrafı kolaçan ediyorum. Nefes alıyorum.

Sonra telefonum bir mesajla çaldı. ıkardım ve kaşlarım çatıldı.

Bir bira ister misin?

Bu Harlow. Benim için bir şeyi var.

MANCHESTER'DA BİR SAAT SONRA Black Duck'a giriyorum. Mekan neredeyse boş - Manchester United'ın iç saha maçları hariç, neredeyse her zaman boş. Barda bir sandalye çekiyorum. Harlow, barın diğerk ucundaki diğerk bir adamla futbol hakkında belli belirsiz bir konuşma yapıyor. Sonra benim yanıma doğru ilerledi.

"Oy, ne yiyoruz oğlum?"

"Sanırım önerilere açığım."

Bara bir göz atar. Ama oradaki yaşlı adam kırık televizyonda bir at yarışı izlemekle meşguldü ve bir haftadır içiyormuş gibi görünüyordu.

Harlow bana dikkatlice bakmak için geri döndü.

"Umarım bu beni kıcımdan ısırılmaz."

Barın üzerinden bana bir kâğıt uzatıyor. Başımı salladım ama görmezden geldim. Mekan boş. Barın sonundaki adamın yaşlı bir sarhoş olduğı neredeyse kesin. Ama Harlow'un bana bakışında beni duraksatan bir ciddiyet var.

Bu önemli bir konu. Bu da dikkatli olunması gerektiğı anlamına geliyor.

Bana bir bardak Carlsberg doldurdu. Kâğıt parçasına bakarak yavaşça içiyorum. İsim bittiğinde barın üzerine birkaç not bırakıyorum, Harlow'a başımı sallıyorum, kâğıdı ceketimin cebine koyuyorum ve kapıya yöneliyorum. Kapıyı açmak için bisikletime binene kadar bekliyorum.

Gözlerim biraz genişliyor, sonra daralıyor. Çenem gıcırıyor.

Babası neredeyse hayatımı mahvedecek olan kızla evlenmek hiçbir zaman planımın bir parçası olmadı. Ama artık öyle. Cehennem ya da lanet gelsin.

Babam ve Kashenko Bratva için kanımı akıtabilirim. Viktor ve Fiona'ya asla ödeyemeyeceğim bir borcum var. Düşmanın kızıyla evlenmeyi içeriyorsa?

Öyle olsun.

Ve eğer oraya ulaşmak, baktığım bilgiler göz önüne alındığında ne kadar berbat olursa olsun, yapmam gereken her şeyi yapmak - ya da en azından tehdit etmek - anlamına geliyorsa?

Öyle olsun.

Oxford Hills'e geri dönerken bisiklet gürlüyor. Lizbet sadece yarısını anlayabildiği bir oyun oynuyor. Boyundan büyük işlere kalkışıyor ve zaman kazanmak ya da daha iyi bir anlaşma yapmak için Konstantin'le beni birbirimize düşürmeye çalışıyor.

Zamanı tükeniyor.

Bir kaya ile sert bir yer arasındaki o GEÇİCİ NOKTA? İşte o benim. Ben o yerdeyim, iki imkansız, taşınmaz gücün arasında sıkışıp kaldım.

Yine, kendimi iki kötülükten hangisinin daha az kötü olduğunu merak ederken buldum. Hakkında sadece söylentiler duyduğum şeytan Konstantin mi? Yoksa hakkında söylentiler duyduğum ama aynı zamanda yüz yüze geldiğim şeytan Lukas mı?

Sanki bir önemi varmış gibi. "Eski yöntemlerin" hükümlerine göre, imparatorluğumun ve paramın yarısını elimde tutmak sadece evli ve hayatta olduğum sürece geçerli. Bu, nihai hedefime giden yolda küçük bir hız tümseğinden daha fazlasını sunuyor.

Yazlık evimizin alt katındaki oturma odasındaki kanepede dizüstü bilgisayarımı açtım ve bir tarayıcı açtım. Ne aradığımı gerçekten bilmeden Google'da aramaya başladım. Ama çok geçmeden yan yana açılmış üç pencere buluyorum.

OHA'nın üç kralı.

Belki de bu benim "düşmanı tanıma" yöntemimdir. Yani, onlar benim düşmanım değil. Ama şu anda öyle sayılırlar. Ya da en azından Lukas öyle. Hayatımdaki bir engel için daha Semyon'a teşekkür edebilirim.

"Oh, Tanrım, Lizbet..."

Nefesim kesiliyor ve Julianna'nın arkamda durduğunu görmek için dönüyorum. Yüzüm kızararak dizüstü bilgisayarımı kapattım.

"Ne?" Yüzünü buruşturarak baktım.

"Lütfen bana bu üçünden biri aracılığıyla popülerlik kazanmaya çalışan ve bunu beceren zavallı kızlardan biri olmak istediğini söyleme?" Yüzünü buruşturuyor. "Ya da bu konuda herhangi bir erkek?"

Gözlerimi deviriyorum, yüzümün sıcaktan yandığını hissediyorum.

"Hayır, Tanrım. Hayır." Başımı salladım. "Ben sadece..." Boğazımı temizliyorum, cevap arıyorum. "Onları merak ediyorum, sanırım."

Önümden geçerken yüzünü buruşturuyor ve kanepenin karşısındaki sandalyelerden birine çöküyor.

Dudağımı ısırdım. "Sen... onları tanıyorsun, değil mi?"

Julianna inliyor ve gözlerini deviriyor. "Evet, bu iğrenç bir söylenti, tamam mı? Yemekhanede Misha'ya sakso çekmemle ilgili şey? Yani, hadi ama, lütfen bana bu saçmalığa inanmadığını söyle?"

Kıs kıs gülüyorum. "Aslında bu saçmalığı ilk kez duyuyorum. Ama lütfen, devam et."

Sırttırken bana parmağını gösteriyor. "Tamamen uydurma. Büyük ihtimalle Ainsley Hendershire ya da onun kötü kalpli srtklerinden biri."

Kaşlarını çatıyor, bir an için gözlerini kaçırırken alt dudağını dişlerinin arasında emiyor.

"Tamam, bir zamanlar Ilya'dan hoşlandığıma ikna olmuştum." Omuz silkiyor. "Bu bir süre önceydi ve sonuçta hiç de öyle değıldim. Onun kırılmış olmasından etkilenmiştim ya da etkilendiğimi sanmıştım." Dudakları inceliyor. "Ta ki kırıklığın ne kadar kırık olduğunu görene kadar."

Arkasına yaslanıp başını sallıyor. "Benim için hiç de öyle değıl ve bunu sadece Tenley'le birlikte olduğu ve onunla arkadaş olduğumuz için nazik bir ezik olmaya çalıştığım için söylemiyorum. Hiç de öyle değıl."

Kaşlarımı çatıyorum. Tüm bu "kırıklardan etkilenme" olayında rahatsız edici derecede yerinde ve tanıdık bir şeyler var.

"Neydi o zaman?" Sessizce sordum.

Omuz silkiyor. "Kafa karışıklığı. Birine yardım etmeyi ya da birini düzeltmeyi istemekle ona karşı gerçek duygular beslemeyi karıştırmak. Bakın, Ilya Tenley ile birlikte olduğunda, bu kalbimi kırmadı. Zaten bildiğimi düşündüğüm şeyi merhametli bir şekilde açıklığa kavuşturdu."

"Hangisi?"

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Bir kırık-çekici var, bir de parçalara ayrılmış var. Ve parmaklarıma yapıştırıcı bulaşmasından hoşlanmam."

Ellerime bakarken gülümsüyorum.

"Lukas hakkında çok şey biliyor musun?" Tereddütle sordum.

Başımı kaldırdığımda kaşlarını çattığını görüyorum, sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi.

"Pek sayılmaz. Misha ve Ilya dışında onun hakkında pek bir şey bilen var mı bilmiyorum. O..." dişlerini sıkıyor. "Orada bir şey var. Ne olduğunu bilmiyorum ama bu sadece düşünceli, huysuz, zengin çocuk kırılması değil. Bu çok çok daha derin bir şey. Dürüst olmak gerekirse, tüylerim diken diken oluyor."

"Evet, ben de," diye ekliyorum.

Her zaman kötü üşüme olmadıklarını söylemeyi unutuyorum.

"Her neyse," diye ayağa kalkıyor Julianna. "Bir çalışma seansına gitmem gerekiyor. Gelmek ister misin? Siyaset bilimi için."

"Teşekkürler, sanırım evde kalacağım." "Sen bilirsin. Yemekte görüşür müyüz?"

"Bu bir randevu."

Ceketini omuzlarına silkip çantasını alırken sırtlıyor. Ama sonra aniden duruyor ve merakla bana bakıyor.

"Lukas Komarov'a karşı bir şeyler hissetmiyorsun, değil mi?" Şiddetle kızarıyorum ama hemen başımı sallıyorum.

"İnanın bana, benim tren enkazı ailemle onunki arasındaki geçmişi bilseydiniz, bunun ne kadar yanlış olduğunu anlardınız."

Omuz silkerek sırtıyor. "Hey, sadece soruyorum." Kaşlarını sallıyor. "Çünkü eğer öyleysen, umarım deri ve

"Buraya gelirken kelepçeleri de yanında getirmişsin." Yüzümü buruşturdum. "Ne?"

"Lukas'ın karanlık zevkleri olduğu söyleniyor." Göz kırpmıyor. "Kemerini bağla, Anastasia. Bay Grey şimdi seni görecektir..." Gözlerimi deviriyorum. "Git çalış."

Dışarı çıkarken gülüyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. O gidince çalışma notlarımı almak için yukarı çıkıyorum. Odamın kapısını açıyorum ve bir adım geriye sıçrarken çığlık atıyorum.

"Anastasia Steel, sanırım?"

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, kendimi nefes alıp vermeye zorluyorum. Göğsümün ortasındaki ağrı artıyor ve ayaklarımın üzerinde sallanmama neden oluyor. Kapının pervazına tutunuyorum ama aniden iki el kollarımda, beni sabitliyor.

"Hey, bekle."

Nefes alırken baş dönmesini yutuyorum. Acı ve gerginlik azalıyor, aslında normalden daha hızlı. Yavaşça dik duruyorum ve gözlerimi açıyorum.

Lukas endişe ve merakla bana bakıyor.

"Bu arada o bir şakaydı," diye homurdanıyor. "Seni ve Julianna'yı aşağıda duydum."

Derinden kızardım. Harika. Yani oda arkadaşımın ona karşı bir şeyler hissedip hissetmediğimi sorduğunu duymuş.

"Anladım, az önce ödümü kopardın," diye mırıldandım. Ona ters ters bakıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturmadan önce ellerini silkeliyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Bana soğukkanlılıkla bakıyor. Önceki endişesi gitmiş, yerine her zamanki yakıcı, soğuk mavi ejderha bakışı gelmişti.

"Teklifimi yükseltiyorum."

Sırıtiyorum. "Konstantin'le konuştuğumu duydun sanırım?" Gözleri kısıldı. "Onun gibi bir şey."

"Yüzde altmış teklif ediyor," diyorum ters bir şekilde. "Yeni teklifiniz nedir? Altmış beş mi? Her iki durumda da, bu aptal maddeyle bu işi yapmayacağım-"

"Teklifim 50'ye geri döndü aslında."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Müzakerelerin nasıl işlediğini anladığını sanmıyorum."

Lukas ince ince gülümsüyor. "Kazanmak için oynamanın nasıl işlediğini anlıyorum," diye homurdanıyor. "Elli alacaksın, güven bana."

Alay ediyorum. "Sanki ben-"

"Ya da onun yerine kız kardeşinle evlenirim."

Oda şaşkın bir sessizliğe büründü. Az önce söylediği şeyin dehşeti sırtımdan aşağı süzülürken ona bakıyorum.

"BEN..."

O nereden biliyor?

"Mara güzel bir isim," diye mırıldanıyor Lukas sessizce.
"Hayat bazen çok acımasız, değil mi?"

"Siktir git," diye tıslıyorum, başımı ileri geri sallarken titriyorum ve ona hançer gibi bakıyorum.

"Sikeyim seni. Sakın yanıma yaklaşma-"

"Londra'daki St. Thomas' harika bir hastane," diyor ince bir sesle. "Ama Mara'nın bakıcısı Veronica'nın, bu arada aynı zamanda yasal tıbbi vekili olan Veronica'nın, korkunç, korkunç bir kumar sorunu olan bir annesi olduğunu biliyor muydunuz?"

Vücudum üşüyor.

"Pek de iyi olmayan insanlarla bir sürü borç." Lukas'ın soğuk bakışları beni delip geçiyor. "Nasıl olduğunu bilirsin."

Dehşet içinde ona bakıyorum. İnce ince gülümsüyor.

"Lanet olası komadaki biriyle evlenemezsin," diye boğuluyorum. "Herkes mutluluğu hak eder, Lizbet."

Öfke içimde patlıyor.

"Biriyle yasal olarak evlenemezsin-"

"Aslında yasal tıbbi vekilleri bunu onayladığında yapabilirsiniz." Gözleri buz gibi parlıyor. "Veronica ayrıca herkesin mutlu olmayı hak ettiğine inanıyor."

Başımı sallıyorum, midem bulanıyor. "Bu iğrenç," diye fısıldıyorum.

"Bu o Kaldıraç. Belki de sen Yapma.
anlamak Müzakereler nasıl yürür, Lizbet."

Ona bakarken öfke içimde birikiyor ve gözlerimde alevleniyor.

"Komadaki kız kardeşinle evlenmeye senden daha az ilgi duyuyorum," diye homurdanıyor.

"Teşekkürler."

Lukas kaşlarını çatar. "Lütfen. İkimiz de bunun ne hakkında olduğunu biliyoruz. Birbirimizi yalanlarla kandırmayalım."

"Kesinlikle," diye tıslıyorum soğuk bir şekilde. "Benden hoşlanmıyorsun ve ben-" "Doğru."

Ona ters ters bakıyorum. "Sen de siktir git."

Lukas tırnaklarını çenesinde gezdirmek için bir elini kaldırırken sözlerimi duymazdan geliyor.

"Bunu yapmak istemiyorum ama yapacağım. Ailemin gelişmesi ve büyümesi için gereken her şeyi yapacağım."

"Seni yalaka bir babanın oğlu olarak görmemiştim."

Seğiriyor, gözleri içime bakarken çenesi sıkılıyor. Yüzünü buruşturuyor.

"Viktor Komarov için neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsiniz. Ona asla ödeyemeyeceğim bir borcum var. İşte bu kadar," diye tısladı. "Ya yarı yarıya ya da hiç, Lizbet. Ya da Konstantin Reznikov'la evlenirsin, sana iyi şanslar."

Dudaklarımı büzüyorum. Önümdeki duvarın bu olmasından nefret ediyorum ama öyle. Ve sanırım bulabileceğim merdivene en yakın şeye bakıyor olabilirim.

Mara için yapamayacağım hiçbir şey yok. Tıpkı babası için yapamayacağı hiçbir şey olmadığı gibi.

"Bir şartım var." Başını

sallıyor. "Neymiş o?"

"Yarısını gerçekten tutmam lazım. Evli kalmak falan gibi saçmalıklar yok."

Ya da hayatta olmak.

Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Bu işler böyle yürümez."

"Ya yarı yarıya ya da hiç, Lukas," diye tıslıyorum.

"Konsey böyle bir hükmü asla onaylamaz. Onlara inanmıyorum ama eski yöntemler açık."

"Sonra da onay vermeleri için yeterli zamanı tanıyoruz. Sonra da yarısının bana verilmesini istiyorum. Koşulsuz. Karşılıksız. Yasal olarak elde tutmak için evli kalmaya gerek yok. Bir sözleşme hazırlarız."

Ne diyorum ben? Bu gerçeküstü ve delice. Ama burada ejderhayla yüz yüzeyim, evlilik sözleşmemizi müzakere ediyorum.

Sözlerimi çiğnıyor gibi görünüyor, çenesi gerilirken ve öğütürken bana soğukkanlılıkla bakıyor. Bekliyorum, hissettiğim kadar patlamak üzere görünmediğimi umuyorum.

Ama sonunda sessizce başını sallıyor.

"Peki. Konseyi tatmin etmek ve herhangi bir kötü ruh halini yatıştırmak için, okul yılının sonuna kadar devam etmesine izin vereceğiz."

"Dönem."

Kaşlarını çattı. "İki ay gibi bir süre var."

Evet, öyle. Ve bununla birlikte, aptal bir okul döneminden daha fazlası sona eriyor.

"Bu benim kesin çizgim. Dönem bittikten sonra yarısını istiyorum. Koşul yok, saçmalık yok. Yoksa anlaşma yapmayız."

Lukas gözler Ben, onun gözler daraltma merakla ve tehlikeli bir şekilde.

"Neden senin için bu zaman sınırı var?" Omuz silkiyorum. "Öyle işte."

"Ne oldu?"

"Seni ilgilendirmez."

Aniden bana yaklaşırken tıslıyor ve nefesimin kesilmesine neden oluyor. Julianna'nın kapalı yatak odasının kapısını arkamda hissederek geri adım atıyorum, ta ki beni kapıya sıkıştırana kadar.

"Evleniyoruz Lizbet," diye homurdanıyor. "Bütün bunlar beni ilgilendirir."

Yakınıma eğilip dudaklarını tam kulağımın dibine koyarak yüzünü yüzüme yaklaştırdığında tekrar nefes alıyorum.

"İstediğın kadar sır saklayabilirsın Lizbet," diye mırıldanıyor. "Her birini bulacağım. Tek. Sonuncusunu. Birini."

Titriyorum, kalbimi kontrolden çıkma isteğine karşı sakinleşmeye zorluyorum.

"Bunu henüz bilmiyorsun ama benim işim bir şeyleri ortaya çıkarmak. Her kirli sırrı bulacağım. Her şeyi."

Uzaklaşırken, ürperiyorum. Heyecanlanmamalıydım. Tenim karıncalanmamalı.

Her kirli sırrı bulacağım.

Titriyorum. Hepsini bulamaz. Mara'yı çoktan ortaya çıkardı. Ama kalbimle ilgili kısma ulaşamıyor.

Bu elimdeki son koz. Eğer yaparsa, ben gidene kadar beni bekleyebilir. O zaman Mara hiçbir şey alamaz.

Bazı sırları sıkı tutarsınız. Diğerlerini daha sıkı. Bir de derinizin altında, kalbinize yakın tuttuğunuz gerçek sırlar vardır. Ejderhadan uzakta.

"Sözleşmeyi hazırla, ben de bakayım. Sonra da resmileştiririz."

"Sadece dönem sonuna kadar. Ve ben de-"

"Her seferinde bir gün, Lizbet," diye homurdanır.

Bir el uzatıyor. "Anlaştık mı?"

Tereddüt edebilirdim. Ya da düşünüyormuş gibi yapabilirim. Ama ikimiz de seçeneklerimin tükendiğini biliyoruz. İkimiz de bunun sahip olduğum tek yol olduğunu biliyoruz.

Elini tutuyorum, güçlü avucundan benimkine geçen elektrik ısıyla titriyorum.

"Anlaştık."

Mara'nın bakıcısı VERONICA'yı o gece kovdum ve yerine başkasını aldım. Sonra avukatım Yevgeny'yi arıyorum, hazırlamam gereken sözleşme için. Başta, konuyu geçiştirmeye çalışıyorum. Ama çok geçmeden, ikimiz de benim yarı doğruları söylememle bu işin ne kadar saçma bir hal alacağını anlıyoruz ve ben de her şeyi anlatıyorum.

Tamamını değil. Durumumdan bahsetmiyorum. Benden ve gizlilik anlaşması olan üç doktordan başka kimse bunu bilmiyor.

Ayrıca, Yevgeny beni Semyon'un yanında çalıştığı gençlik yıllarımdan beri tanır. Ve hiçbir zaman açıkça söylememiş olsa da, onun da babamı küçümsediğini biliyorum. İki yıl önce, Semyon öldürüldüğünde, Yevgeny aslında yaşamam ve Mara'nın hastane faturalarını ödemem için temel bir güven sağlamama yardımcı oldu. Ayrıca, paranın dondurulmaması durumunda Semyon'un vasiyetinde şartlı lehtar olarak kalmaya devam ederken, kendimi annemden yasal olarak özgürleştirmeme de yardımcı oldu.

Ama tam olarak ne yapmaya çalıştığımı anlattığımda o bile gözlerini video ekranından ayırmıyor.

"Lukas Komarov," diye mırıldandı. "Evleneceksin-"

"Yapılabilir bir sözleşme mi, değil mi, Yev, lütfen," diye inleyerek şakaklarımı ovuşturuyorum. Saat geç oldu ve zihnim hâlâ daha önce verdiğim silahla kafa kafaya kararını işlemeye çalışıyor.

Bunu gerçekten yapıyorum. Benden nefret eden bir adamla evleniyorum, ben öldükten sonra kız kardeşimin en azından alacağının bir kısmını almasını sağlamak için.

"Yasal olarak mı?" Omuz silkiyor, bir elini gür, tuzlu ve biberli sakalının üzerinde gezdiriyor. "Evet, çünkü bu işte çok iyiyim."

Gülümsüyorum. "En iyisi."

Gözlerini devirir. "Yağcılık seni her yere götürür, Lizbet. Tamam, evet, yasal olarak bu bir sorun olmamalı. Geçici koşullar yaratacağız, yarın bir tröst kuracağım ve hangi varlıkların devredileceğini açıkça belirtebilirim."

Berlin'deki ofisinden dizüstü bilgisayar kamerasına kaşlarını çatarak bakıyor. "Yine de bu zaman çizelgesini bana açıklayabilir misiniz?"

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Sadece... şey, okul döneminin iki ay sonra bitecek olması oldukça keyfi bir tarih gibi görünüyor-"

"Lukas'ın kabul edeceği en kısa süre bu."

"Anlıyorum. Peki, öyle olsun o zaman. Bunu bu gece hazırlayacağım ve şafaktan önce uçağa bineceğim. Öğlene kadar okulunda olurum."

İrkildim. "Oh, Yev, buna gerek yok-"

"Görünüşe göre zaman, bana söylememeyi tercih ettiğiniz her ne sebeple olursa olsun, bu konularda aleyhinize işliyor. Öyle değil mi?"

Dudaklarımı büzüyorum.

"Bana ne olduğunu söylemek zorunda değilsin Lizbet. Ama seni uzun zamandır tanıyorum ve bu işte bir bit yeniği olduğunu söyleyebilirim. Sormayacağım. Bunu bilmek bana düşmez."

"Yev-"

"Yine de iyi misin?" Bir tür dede endişesiyle kaşlarını çatıyor. "Gerçekten endişelendiğim tek şey bu."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Yani babamın kazık atmaya çalıştığı ve öldürttüğü ailelerden biriyle evlenmek dışında mı? Ben iyiyim."

Sırıttıyor. "Eğer bundan kaçınmak evliliğin bir koşulu olsaydı, potansiyel talipler listeniz çok kısa olurdu, değil mi?"

Gülüyorum.

"Bu sözleşmeyle yarın öğle yemeğinde görüşürüz Lizbet. İyi geceler."

İyi geceler dileyip bilgisayarını kapatıyorum. Geç oldu ve yatağıma geri döndüm. Hâlâ kıyafetlerim üzerimdeydi ve

dişlerimi bile fırçalamadım. Ama kararım la birlikte ortaya çıkan yorgunluk üzerime çöküyor.

Göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor ve uyuyorum.

Rüyamda ejderhalar görüyorum; peşimde dolaşıyorlar, üzerime geliyorlar... pencereden beni izliyorlar.

"YEV, SEN MUCİZEVİ BİR İŞÇİSİN."

Yevgeny ertesi sabah saat on bir buçukta kulübenin kapısında bitkin ve yorgun bir şekilde durmaktadır. Bugün Pazar, bu da tabii ki ders yok demek. Ama ne mutlu ki Julianna uzun bir koşu için dışarıdadır.

O benim buradaki en yakın arkadaşım olabilir ya da sanırım her yerdeki. Ama OHA'nın ejderhasıyla yaptığı bu şeytani anlaşmayı bilmesine ihtiyacım yok.

Ürperiyorum. Kimsenin bunu bilmesine ihtiyacım yok. Saklanacak bir sır daha.

Hey, hiçbirini uzun süre tutmak zorunda değilim.

Yevgeny'yi içeri sokuyorum ve mutfak masasına kuruluyoruz.

"Kahve?"

"Tanrım, evet. Ekstra krema, ekstra şeker, lütfen."

Büyük bir fincan doldururken ona sempatiyle bakıyorum.
"Buraya gelmek için gözünü kırpmama gerek yoktu,
biliyorsun."

Kahveyi ona uzatırken başını kaldırıp bana bakıyor.

"Ama yine de neden öyle hissediyorum?"

Dudaklarımı büzüyorum.

"Lizbet, benimle konuşabilirsin, biliyorsun."

Bu konuda yapamam.

"Sadece bu anlaşılmayı yapabilmek için her şeyin yolunda olmasını istiyorum." Rahatça omuz silkiyorum. "Anlarsın ya? Bu işe ne kadar çabuk girersem, o kadar çabuk çıkarım."

Başını salladı. "Yeterince makul." Sözleşmenin birden fazla kopyasını, hepsi açılana kadar yerleştirmeye başladı. Sonra dönüp bana gümüş bir kalem uzatıyor.

"Peki, kıyametinizi imzalayalım

mı?" Alaycı bir şekilde

gölümsüyorum. "Yolu göster."

Yevgeny'nin birkaç saat içinde bir araya getirmeyi başardığı bu bir milyon beş sayfalık sözleşmeyi imzalamayı neredeyse bitirdim. Sadece birkaç tane kaldı ama Yev'in dışarıda yapması gereken hızlı bir telefon görüşmesi var. Ben de işlemek için kısa bir ara verdim.

Ellerimi kurulayıp banyonun kapısını açıyorum ve Julianna'nın mutfakta durup masanın üzerine yayılmış sözleşmeye baktığını görünce donup kalıyorum.

"Jules-"

Sarsılıyor, hızla dönüyor. Kaşları çatıldı. "Lizbet-"

"Bu... bu değil..."

Kalın kalın yutkunuyor. "Sen..." "Bak,
bu senin-"

"Vay anasını Lizbet," diye fısıldıyor bana bakarak. "Sen
Lukas Komarov'la mı
evleniyorsun?" Gözlerimi
sıkarak kapatıyorum.

Kahretsin. Bunu kendime saklamak için çok fazla.

Y RM  DAKİKA SONRA, son sayfayı imzaladıktan, Yev'e
teşekkür ettikten ve sözleşmenin kopyasını alıp gitmesini
izledikten sonra, Julianna ile kanepede oturmuş ellerime
bakıyorum.

"Vay anasını," diye fısıldıyor.

Belli ki babamın kim olduğunu biliyor. Yani Google
kullanabilen herkes onun kim olduğunu biliyor. Ancak İlya,
Misha ve Lukas'ı ilgilendiren bu geçmişi ona hiçbir zaman
tam olarak anlatmadım.

"Ta aklı kızsın."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Evet, şey... yapman gerekeni
yapıyorsun."

Başını iki yana sallıyor. "Bana ikiz kardeşin olduğunu hiç
söylemediğine inanamıyorum." Yüzü düşüyor. "Tanrım,
geçirdiği kaza çok kötü."

Başımı salladım. "Bu yüzden onun için bu parayı bulmam
gerekiyor."

Her şeyin onun için olduğunu eklemiyorum. Tekrar söylüyorum, benim zaman çizelgem ve bunu durdurmak üzere olmam kimsenin bilmesi gereken bir şey değil.

Kaşlarını çatıyor. "Yani Lukas'la tüm bunlar sadece bu miras meselesi için mi?"

"Kesinlikle bunun için."

"Ne kadar da pembe

dizi gibi." "Bak,

Julianna-"

"Hadi ama Lizbet. Bunların hiçbirini kimseye anlatmayacağım. Söz veriyorum." Kaşlarını çattı. "Ama sen iyi misin?"

"Oh, tamam," diyerek onu geçiştiriyorum, gülerek ve zorlama bir ses olmamasını umarak. "Bu sadece..." Omuz silkiyorum. "Bir iş hamlesi."

"Yani bu sözleşmeyle mirasın yarısını bedava ve temiz olarak alacaksın."

Başımı salladım.

"Ve Lukas bunu yapıyor çünkü...?"

"Çünkü diğer yarısını o alıyor. Ya da en azından Komarov ailesi alıyor."

Bana bakarak başını salladı. "Görünüşe göre her şeyi çözmüşsün."

"İstiyorum."

"İhtiyacınız olduğunda yardım isteyeceğinize söz veriyor musunuz?"

Zoraki olmamasını umarak tekrar gülümsüyorum. "Ah, tabii ki."

DAHA SONRA, Lukas'ın üzerinden geçip imzalamasını istediğim sözleşmenin kopyasını toplayıp Lordluk Malikânesi'ne gidiyorum. Kapıyı çaldığımda kimin cevap vermesini beklediğimden emin değilim ama kapı Ilya'nın sert ve soğuk yüzüyle açıldığında güvenim sarsılıyor.

Birden, babamın sırtından bıçaklamaya çalıştığı adamın yeğeniyle ilk kez yüz yüze, bire bir görüşüyor olduğumu fark ettim.

Gözleri kısılır ve dudaklarında alaycı bir ifade belirir.

"Ne istiyorsun Belsky?" diye hırlıyor soğuk bir şekilde. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Seni ağlarken görmelerine asla izin verme. Asla kanadığını görmelerine izin verme.

"Sadece bir şey için Lukas'ı görmem gerekiyor." Zaten ince olan bakışları daha da derinleşiyor.

"Onunla yaptığınız anlaşmadan haberim var." Kibarca gülümsedim. "Aferin sana."

"Bundan hiç hoşlanmıyorum ve senden de hiç hoşlanmadığıma eminim."

"Sen de babamı sevmezdin, değil mi?" Mırıldanarak yanından geçip malikânenin gösterişli girişine giriyorum. "Lanet partiye katıl."

Ona dönüyorum, kaçmak yerine içeri daldığım için gerçekten fırlamış gibi görünmesinin tadını çıkarıyorum

Altıma işiyorum. "Yerinde durmak" Ilya'nın gözleriyle delik deşik ettiği insanlara karşı alışık olduğu bir tepki değil gibi geliyor bana.

"Lukas benim arkadaşım, Belsky." Kapıyı uğursuz bir tıkırtıyla kapatıyor ve bana doğru yaklaşıp üzerimde beliriyor.

"Senin buradaki amacın ne?" Öfke derimin altında lav gibi kaynıyor.

"Benim açım mı?" İnanılmaz bir şekilde tersliyorum. "Benim 'bakış açım' hakkım olanı kabul etmektir. Bunu bir kenara bırakıp şu anki maskaralığa sürükleyen senin lanet olası amcam oldu."

Homurdanıyor, dudakları hırıltıyla dişlerinden geri çekiliyor.

"Bir gün, amcamın şu anda oturduğu yerde, Volkov İmparatorluğu'nun başında oturacağım."

Yaklaşıyor, gözlerinde tehlikeli bir parıltı var ve omurgama bir ürperti gönderiyor.

"Amcam harika bir adamdır. Bilge ve gerektiğinde gözünü budaktan sakınmayan biri. Ve eğer onun yarısı kadar bir lider olmayı umuyorsam, onun yolundan gitmem akıllıca olacaktır."

Ne demeye çalıştığını sormak için ağzımı açmaya hazırlanırken beni durduruyor.

"Ama amcamdan farklı yapacağım bir şey var. Sırtından bıçaklanmak ve intikam söz konusu olduğunda mı?"

İnce ince gülümsüyor.

"Sadece lanet olası babanla yetinmezdim. Bütün Belsky'lerin kökünü kuruturdum."

Yeşil, kurt gibi gözleri içimi yakıyor. Yutkunuyorum ve kalbimin kontrolden çıkmasını engellemek için kafamın içinde yirmiden geriye doğru sayıyorum.

"Bunu çalıştın mı, Ilya?" Gülümsüyorum. "Çünkü kulağa pratik yapıyormuşsun gibi geliyor-"

"Basmak. Sikeyim. Hafifçe, Belsky," diyor buz gibi. Gözlerimi deviriyorum. "Lukas?"

Bana hançer gibi bakıyor.

"Aman Tanrım, büyü artık."

Cesur davranıyorum. Ya da belki aptalca. Ama Ilya Volkov hâlâ ödümü koparıyor. Ve daha ne kadar burada durup onunla şakalaşabilirim ve tamamen kaybetmek üzere değilmişim gibi davranabilirim emin değilim.

"Odası üçüncü katta. Üst katta, koridorun sonundaki merdivende. Önce kapıyı çalın."

Şansımı zorlama ve ona bir yumruk daha atma dürtüsüne direniyorum. Dedikleri gibi, kazanabildiğin zaman kazan.

Bunun yerine, ikinci kata çıkan zarif, kavisli merdiveni tırmanırken onun asil hırçınlığını antrede bırakıyorum. Koridorda bir sonraki merdivene doğru ilerliyorum. Bunların sonunda pencereli bir sahanlık, kitaplarla dolu bir kitaplık ve Lukas'ın odası olması gereken bir kapının yanında küçük bir okuma koltuğu var.

Derin bir nefes alıyorum, elimdeki sözleşme dolu zarfı tutuyorum ve kapıyı çalıyorum.

Cevap yok. Sadece sessizlik. Kaşlarımı çatıyorum, belki televizyonu ya da müziği açmıştır diye yaklaşıyorum. Ama kapının diğer tarafı tamamen sessiz. Kaşlarım çatıldı. Ne yapıyor, uyuyor mu? Öğleden sonra dört buçukta mı?

Kapıyı tekrar çaldım.

"Lukas!" Kapıdan sesleniyorum. "Lukas, benim. Kontrat bende."

Sessizlik benimle alay ediyor. İnliyorum. Sikerim böyle işi. Kapı tokmağına uzanıyorum, çeviriyorum ve içeri girerken kapıyı iterek açıyorum.

Nefesim kesildi, adımlarımın ortasında donup kaldım.

Yere diz çökmüş meditatif bir pozda, başı öne eğik ve kulaklığı takılı bir şekilde benden uzağa bakıyor.

Ve gömleksiz.

Gözlerim geniş omuzlarının ve sırtının zayıf, yivli ve güçlü kaslarına takılınca ağzım açık kalıyor.

Kaslar, dövmeler ve aman Tanrım.

Yara izleri nefesimi kesiyor. Sırtını kırbaç izleri gibi kesen ve pazıları boyunca öfkeli çizgiler halinde uzanan yara izlerinin çokluğu nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor. Elim ağzıma doğru uçuyor.

Lukas'ın yaptığı gibi ben de yukarı bakıyorum. Başını kaldırıyor ve önünde diz çöktüğü aynada gözleri benimkileri buluyor.

Yüzü kör, kırmızı, öfkeye dönüşür.

"Çık dışarı!" Bir iblis gibi kükrer.

Dönerek kulaklığını çıkarıyor ve bir sandalyenin arkasından sarkan gömleğe doğru hamle yapıyor.

Ama donmuş durumdayım.

"Çık dışarı!" Gömleğini öfkeyle başından aşağı çekip yara bere içindeki gövdesinden ve kollarından aşağı indirerek bağılıyor. Öfkeyle kaynayarak vahşice üzerimde dönüyor.

"Özür dilerim-" diye boğuluyorum.

"Kapıyı çaldım-" "Dışarı!" diye

kükredi. "Defol git!"

Dönüyorum ve tökezliyorum, ikinci kata çıkan merdivenlerden düşüp koşarken korkudan altıma sıçıyorum. İkinci merdivenden ön kapıya doğru yalpalayarak iniyorum, oturma odasının kapısına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş bana bakan Ilya'nın yanından geçiyorum.

"Sana kapıyı çalmanı söylemiştim," diye hırlıyor sessizce.

Ama karşılık vermeyi düşünmeye bile zahmet etmedim. Sadece ön kapıdan tökezleyerek çıktım ve kampüse doğru olabildiğince hızlı koştum.

Ustura pençeli, gürleyen kanatlı ve sırtımdan aşağı ateş püskürten ejderhadan uzakta.

İki saatimi elimden geldiğince kendimi merkezlemeye odaklanarak geçirdim. Misha Charlotte'la birlikte bir yerlerde, yani suratıma yumruk yemek şu anda mümkün değil. Ve biliyorum ki Ilya, tüm öfkesine ve için için yanan öfkesine rağmen, bana Misha'nın verebileceğini veremez.

Manchester çok uzak. Bu şekilde süremem. Kahretsin, bu halimle Lordship Malikanesi'nin içki dolabını ya da bulabildiğim parti artığı uyuşturucuları yağmalamak için merdivenlerden zar zor inebileceğimi biliyorum.

Ve böylece nefeslerimi sayıyorum. Parmaklarımı avuç içlerime gömüp kendimi merkezliyorum. Başımı duvara yaslıyorum, her şeyin kafamın içinde olduğunu bilmekle daha da kötüleşen kör edici acıyı kontrol etmek için savaşıırken havayı içime çekiyorum.

İşin en kötü yanı da bu: Bu işin özünde, kafamın biraz karışık olduğunu bilmek. Karadağ'daki o karanlık evde bana yapılanlar beni sadece fiziksel olarak yaralamakla kalmadı ve samimiyete izin verme yeteneğime ciddi şekilde zarar verdi.

Kafamdaki kabloları büktü. Bu yüzden bazen gerçek olmayan Şeyler hissediyor ya da görüyorum. Ve bu yüzden stres ya da dengesiz duygular acının yzeyeye çıkmasına neden olabiliyor.

Yeterince derin nefes aldıktan ve kendime neyin gerçek olup neyin olmadığını hatırlattıktan sonra, yine de azalır. En azından evden çıkıp hızla kararan kampüs boyunca Lizbet'in kulübesine doğru fırlayacak kadar.

n kapı kilitli değil. Julianna'nın okul çantasının mutfak kapısının yanındaki her zamanki kancasında olmadığını fark ettim. Ama Lizbet'inki hâlâ orada.

Hırlayarak merdivenleri üçer üçer çıkıyorum ve yatak odasının kapısını kırıp içeri giriyorum. Lizbet ığlık atıyor, dönüyor, ıslak saçları üzerime su püskürtüyor ve havluyu çekerek üzerini örtüyor.

O kadar hızlı değil ama.

Daha sıcak, daha karanlık ve daha çekici bir Şey onun yerini alırken içimdeki öfke aniden yanıp kül oluyor.

Lizbet göğsünü tutuyor ve bir dizi derin, odaklanmış nefes almadan önce yüzü bir an için acı çekmiş gibi görünüyor. Kaşlarımı atıyorum. Benim sakinleştirme egzersizlerimden farklı değiller. Bir an için ayakları üzerinde sallanır gibi oluyor, sonra toparlanıyor ve aniden bana dik dik bakıyor.

"Bu ne lan, Lukas?!" diye tersliyor. Havluyu yukarı çekip vücuduna ustalıkla sararken solgun yüzü renkten renge giriyor. Yatak odasının kapısında dikilen bana öfkeyle bakarken kollarını göğsünde kavuŐturuyor.

"Ciddiyim! Nasıl bileceğini bilmiyor musun-"

Yüzümdeki ince ironi sırtışını görünce bakışları daralıyor.

"Siktir git, kapıyı çaldım," diye

mırıldandı. "Ne gördün-"

"Hiçbir şey söylemiyorum," diye hızlıca geveliyor.

İkimiz de birbirimize bakarken oda sessizleşiyor. Sonra sessizce boğazını temizliyor.

"Bu... Yani, bu yüzden mi uzun kollu giyiyorsun-" "Bunun hakkında konuşmuyoruz," diye homurdandım. "Sözleşme mi?"

Kekeliyor, masasına dönüp bakarken yüzü kızarıyor. "Oh, uh, evet."

Üzerinden bir zarf kapıyor ve havlusunu kapalı tutmaya devam ederken dönüp zarfı beceriksizce bana doğru itiyor.

Bu... dikkat dağıtıcı. Bir şekilde dikkatimin dağılmasına alışık değilim.

"Bu temelde babamın şirketlerinin hisselerini ve nakit rezervlerini bana bedava ve temiz olarak hediye etmenize izin veriyor. Bu da onları istediğim yere koymama izin veriyor."

"Hangisi nerede?"

Kaşları çatılıyor. "Nerede... ne zaman istersem mi? Bu benim kendi işim."

Başımı salladım. "Bu iş böyle yürümeyecek."

"Evet, öyle."

"Hayır," diye homurdanıyorum. "Lanet olası değil."

Omuzlarımı yuvarlıyorum, az önceki acı saldırısından dolayı hâlâ kaskatı. Geriniyorum, kapı çerçevesinin kenarlarına tutunmak için uzanıyorum. Bunun ona karşı biraz agresif bir hareket olduğunun farkındayım, sanki onu sıkıştırıyormuşum gibi.

Onu sıkıştırma fikri hoşuma gidiyor. Onu kontrolüm altında tutmak.

"Lütfen giyinebilir miyim?" diye birden ağzından kaçırıyor. Kaşlarımı çatıyorum, şaşıyorum.

"Uh, evet."

Bana bakıyor, kaşları kalkık. "İzlenmeden mi?"

Kaşlarımı çatıyorum ve odadan çıkmak için arkamı dönüyorum. Şifonyerin çekmecesini açarken arkamda hışırdadığını duyabiliyorum.

"Bir güven," diyor sonunda, bir dakika sonra. "Giyindim bu arada."

Dönüyorum.

Lanet olsun. Havlu daha iyi olurdu. Çürük salon şortu ve ince atlet, belli ki sütyensiz.

-Şu anda ihtiyacım olandan ya da istediğimden çok daha fazla dikkat dağıtıcı.

Gözlerim açlıkla onun üzerinde geziniyor. Tehlikeyle. Ama sonra kontrolü tekrar ele aldım ve bakışlarımı tekrar onunkilere diktim.

"Ne tür bir güven?"

Lizbet gözlerini devirir. "Tanrım, çok fazla soru soruyorsun." "Çok fazla sır saklıyorsun."

Yüzü kızarıyor ve sinirlerime dokunduğumu anlıyorum. "Kız kardeşin için, değil mi?"

Gözleri kısıldı. İnce ince gülümsüyorum.

"Seni okumak düşündüğünden daha kolay. Ve sürekli şeytana pabucunu ters giydiren bir kıza göre, Mara önemsendiğin tek şey gibi görünüyor. Asıl soru, birkaç ay sonra kaçıp gitmen gerektiğinde ne olacağı."

Lizbet dudaklarını ıslatarak bana soğuk soğuk bakıyor. "Bunu bilmek bana düşer."

"Ve benim öğrenmem için," diye homurdanıyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ona doğru ilerledim. Sessizce soluyor, kıcı masasının kenarına çarpana kadar geri çekiliyor. İlerlemeye devam ediyorum, sadece tam önüne geldiğimde duraklıyorum, o kadar yakınım ki aramızdaki birkaç santimlik boşluğu korumak için neredeyse benden uzaklaşıyor.

"Onu bulacağım Lizbet," diye mırıldandım. "Ben her şeyi bulurum."

Yüzü öfkeyle kaynıyor ama... başka bir şey de var. Beni çeken bir şey. Beni baştan çıkaran bir şey. Başımın sallandığını hissediyorum, sönük bıraktığım hisler onun yakınlığıyla kıvılcımlanıyor.

Onun kokusu; teninin sıcaklığı beni sakinleştiriyor gibi hissettiriyor, tıpkı OHA'ya ayak bastığında onu köşeye sıkıştırdığım ilk gün yakınlığının yaptığı gibi. Sanki ona yakın olmak kafamın içindeki şeytanları kovalıyor.

Bocalıyorum, kontrolümü kaybetmemek için savaşıırken başım dönüyor.

Kafam karıştı, hepsi bu. Acı hala benimle dalga geçiyor, kendime söylüyorum. Misha'ya ihtiyacım var. Cezaya ihtiyacım var. Belki Josie'ye bile ihtiyacım var, Manchester'da. Titriyorum, bunu hayal etmek için gözlerimi kapatıyorum. Ama sıkıca kapattığım gözlerimin ardında Lizbet'in yüzü beliriyor. Ve beni şimdi ve buraya çeken de o oluyor.

Beni bağlamak. Beni esir alıyor.

Aslında hiç görmediğim bir tuzığa mı düştüm?

Ellerimi sıkıp gözlerimi açtığımda ağzından sadece birkaç santim uzakta olduğumu fark ediyorum. Gözleri kocaman ama içinde korku yok. Yanakları kızarmış ama bu sefer öfke değil.

Bana neler oluyor böyle?

Geri çekiliyorum, ondan uzaklaşırken ağzım kuruyor.

"Avukatlarıma baktıracağım," diye boğuk bir sesle konuşuyorum.

Lizbet sessizce başını sallıyor, sanki bir şekilde o da benimle birlikte kafamın içindeki solucan deliğinden aşağı inmiş gibi ağır ağır nefes alıyor.

Bu odadan çıkamadan önce gitmek için dönüyorum. Ve bu hiç iyi olmaz.

"Burada olacağını hiç düşünmüş müydün?"

Omzumun üzerinden ona bakmak için döndüğümde kaşlarımı çatıyor, sertleşiyorum. "Oxford Hills Akademisi mi? Hayır."

Biraz çarpık bir şekilde sırtıyor. "Evlenmeyi kastetmiştim." Oh. Doğru ya. Bu.

"Hayır," diyorum

sessizce. "Ben de

öyle."

Sesi o kadar yumuşak ve masum ki -o kadar narin ki- kendime onun bir canavarın varisi olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum. O pürüzsüz, solgun cildin altında hain bir iblisin kanı akıyor. Düşman o çillerin altında gizleniyor. O meraklı mavi gözlerin ve alaycı, baştan çıkarıcı, meydan okuyan dudakların ardında.

Tekrar dönüyorum, çünkü

dönmek zorundayım. "Lukas."

Gözlerim kapanıyor. Nabzım güm güm atıyor. Ancak bu şekilde sosyal olarak rahatsız olduğumda hissetmeyi beklediğim olağan acı dalgası yerine farklı bir şey hissediyorum.

Üzerime bir sıcaklık

çöktüğünü hissediyorum.

"Lukas?"

"Ne?" diye homurdandım.

"Sözleşmeyi unuttun."

Dönmeden önce yavaş bir nefes alıyorum. Dosya orada, arkasında, masanın üzerinde duruyordu. Ona doğru ilerlerken bir ayağım diğerini takip ediyor, çok yakınına gelene kadar odayı geçiyorum, önünde durup ona bakıyorum.

Gözlerimiz kilitlendi. Nefes nefese ve hafifçe titriyor, bir yandan da benim ona baktığım gibi o da bana bakıyor.

İrade savaşı.

Arzunun intikama karşı savaşı.

Birbirlerinin etrafında dönen iki hayvan, saldırıp çiftleşeceklerinden ya da birbirlerinin boğazını parçalayacaklarından emin değiller.

Belki ikisi de.

Elim, düşüncelerimden ya da beynimin yönlendirmesinden bağımsız olarak kendi gücüyle hareket ediyor. Başparmağım şortunun beli ile atletinin eteği arasında kalçasının yumuşak tenini bulduğunda nereye indiğinin bile farkındayım.

Lizbet geriliyor, hiçbir şey söylemiyor. Başparmağım teninde gezinirken yanakları pembeleşiyor. Nefesinin kesildiğinin ve ince pamuğun altında göğüs uçlarının sertleştiğinin farkındayım.

Düşüyorum.

Nabzım gümbür gümbür atıyor. Kükreme geri geldi, eskisi gibi. Ama farklı. Bu sefer ihtiyacım var. Dışarı çıkmak için pençeleşen geçmişimin şeytanları değil. Ve bu başımı döndürüyor, kelimenin tam anlamıyla.

Görüşüm dalgalanıyor. Alt dudağının üzerinde sürüklenen dişlerinden başka hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Ama sonra aniden kendime geliyorum.

Bembeyaz. Titriyor. Parmaklarımın çıplak tenine değdiği elime bakıyorum.

Lizbet başka bir yerdeymiş gibi görünüyor. Ve birden anlıyorum. Birdenbire, etrafına ördüğü duvarların arkasına bakıyorum ve bu sanki bana saplanan bir bıçak gibi oluyor.

Kahretsin, tıpkı benim gibi.

Sanki sıcak bir şeyin beni yaktığını yeni fark ediyormuşum gibi hızla geri çekiliyorum. Çenem sıkışıyor ve sözleşmenin bulunduğu zarfı sıkıca kavriyorum.

"Buna baktıracağım," diye homurdanıyorum sessizce. Döndüm ve başka bir şey söylemeden kapısına doğru fırlamaya başladım.

"Lukas..." diye fısıldıyor.

Ama onun sesini duymazdan geliyorum. Çünkü buna mecburum. Merdivenlerden tökezleyerek iniyor, akşamın erken soğuşunda kapıdan çıkıyorum.

Bana neler oluyor böyle?

Kampüste tökezleyerek ve hışımla ilerliyorum. Ta ki yemekhanenin dışındaki küçük kalabalığı görene kadar. Çenesini bana doğru sallayan Misha'yı fark ediyorum ve kolunu Charlotte'a dolamış halde onun ve Charlotte'un durduğu yere doğru yürüyorum.

Çok kolay

görünüyor.

Sevgi.

Dokunma. Samimi duygular vermek ve almak.

Ama o yanımda uzun zaman önce tükendi. Gerçek anlamda. Çakmaklarla. Bıçaklarla. Sarhoş, güçlü, kötü adamların gülen yüzleriyle. İncitmek, cezalandırmak ve dokunuşu silah haline getirmek isteyen adamlar.

"Lukas-"

Ne yaptığımı anlamadan önce Misha'nın elini omzuma indiği yerden çekerken tıslayarak titriyorum.

Gözlerimi kırptırıp düşüncelerimden sıyrılıyorum. Tekrar göz kırptıyorum ve onun bana endişeyle baktığını görüyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Kaşları çatılır. "Sorun değil."

Misha ve ben birbirimize bakıyoruz. Charlotte da bana merakla bakıyor ama Misha bana yaklaştığında dikkatini başka bir şey çekmiş gibi davranarak harika bir iş çıkarıyor.

"Lukas, neler oluyor-"

"Hiçbir şey," diyorum çabucak. Çenemi sallayarak kalabalığa bakıyorum. "Bu da ne?"

Yüzü sertleşiyor.

"Bundan hoşlanmayacaksın."

"Sadece söyle-"

"Konstantin Reznikov Oxford Hills Akademisi'ne yeni girdi."

Reznikov'un varisi, sanki bir işaretmiş gibi, gülümseyerek, sırtarak, kümese gizlice girmiş tilki gibi görünerek kalabalığın arasından süzülür.

Meraklı izleyicilerden oluşan küçük kalabalığı tarıyor. Ama bakışları bana takılınca durdu.

Gerginim.

İşte yine o tanıma titreşimi. O sert endişe ve merak bakışı. Sanki beni tanıyor ve benim onu tanımadığımı biliyor.

Gözlerimiz kilitlendi. Ve yavaşça sırtıyor.

"MERHABA, ANNE."

Banyo aynamın altındaki rafta duran telefona gülümsüyorum -yani benim gülümseme versiyonuma-. Üvey annem Fiona da bana gülümsüyor.

"Bunun için orada olmayacağımıza inanamıyorum."

Kravatımla uğraşırken gözlerimi deviriyorum.

"Burada olmayacaksın çünkü bu gerçek değil anne."

Viktor'u nasıl babam olarak görüyorsam ve ona baba, baba ya da Viktor diye hitap ediyorsam, Fiona da benim annem. Beni onun doğurmamış olması önemli değil. Ya da tam anlamıyla doğurmuş olamaz, çünkü benden sadece sekiz yaş büyük.

Aile, yanınızda olan kişidir. En azından benim tanımım bu.

"Vay canına, bunun için teşekkürler, kaptan küçümseyici," diye sırtıyor. "Gerçek olmadığını biliyorum ama yine de gerçekten evleniyorsun Lukas. Bu büyük bir olay!" Burnunu çekiyor. "Gerçek ya da değil, ben hâlâ

Duyguları hissetmek, özellikle de seni orada görememek."

"Yirmi altı yaş orta yaş krizi geçirmek için kötü bir zaman gibi görünüyor, Fiona."

Belki herkesin annesi FaceTime'da onları terslemiyordur. Benimki yapıyor ve bu yüzden onu seviyorum.

"Çok komik. Tüm bu olanlarla ilgili espri anlayışını korumana sevindim."

Omuz silkiyorum. "Mizahın güçlü bir evliliğin temel taşı olduğunu duymuştum."

Kaşlarını çatıyor. "Lukas, bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun-"

"Evet, biliyorum."

Kaşlarını çattı. "Tatlım, hayır, gerçekten bilmiyorsun. Baban da aynı şekilde düşünüyor. Seni bu Yüksek Konsey mahalle savaşının ortasına itmek adil değil ve bunu yapmamalısın-"

"Dünya adil bir yer değil anne," diyorum sessizce. "Ve büyük ölçekte bu hiçbir şey değil." Omuz silkiyorum. "Ve bunu yapmak istiyorum. Ailem için."

İç çekiyor. "Lukas, tatlım-"

"Bunu yapmak istiyorum anne. Ciddiyim."

Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Babanla birbirinize bu kadar benzemenizin ne kadar tuhaf olduğunu biliyor musun?"

"Genetik olmalı."

En sevdiğim evlat edinme şakasına gözlerini deviriyor.

"Gördün mü? Mizah." Lanet kravat düğümümle tekrar uğraşırken omuz silkiyorum. "Her evliliğin temel taşı."

Fiona kamera dışına bakmak için

döner. "Hey, bebeğim?"

"Evet!" Babamın derin sesini duyuyorum.

"Sizce iyi bir evliliğin temel taşı n e d i r ?"

Sırtını bana dönerek görüş alanıma girdiğinde

kıkırdıyor. "O tatlı küçük dilinle dilime biniyorsun-"

"Tanrı aşkına," diye inliyorum.

Viktor dönüyor, Fiona'nın telefonuna bakarken beni görünce yüzünü buruşturuyor. Fiona onun arkasında, yüzünü ellerinin arasına gömerken mahcup görünüyor.

Babam koyun gibi sırtıyor.

"Sanırım bunu duydunuz?"

"Evet, teşekkürler," diye inliyorum. "Tanrım, Vik."

Omuz silkiyor, bana sırtıyor. "Teslimat için üzgünüm. Hâlâ bir köşe taşı."

"Viktor!" Fiona mırıldanıyor.

Babam gülerek kameradan uzaklaşıp kollarını anneme doladığında sırtıyorum. Yanağından öpmek için eğiliyor.

Bunu görmek kalbime belli bir mutluluk veriyor. Sanki gözlerimi kısar ve başımı sallarsam normal, sıradan bir hayatım varmış gibi davranabilirim. Evdeki buzdolabında ilk küçükler ligi maçında çekilmiş fotoğraflarım varmış gibi davranamam. Viktor'un sekizinci yaş günümde beni balığa götürdüğü fotoğraflar. Fiona'nın bana alıştırma tekerlekleri olmadan bisiklet sürmeyi öğrettiği fotoğraflar.

Ama Misha'yı Charlotte'la görmek gibi. Ya da Ilya'yı Tenley ile. Ve tıpkı onlarla olduğu gibi, çok kolay görünüyor.

Ama öyle olmadığını biliyorum. Benim gibi biri için değil. Böyle duygular söz konusu olduğunda her zaman bir röntgenci olacağım, başka bir şey değil.

Viktor telefon ekranından bana bakarken boğazını temizliyor.

"Lukas, bunu Londra'dan beri yüzlerce kez söylediğimi biliyorum ama bunu yapmana gerçekten gerek yok. Yuri de aynı şekilde hissediyor-"

"İstiyorum baba,"

diyorum sessizce.

Kaşlarını çatıyor. "Hayır,

sen-"

"Senin için ya da Yuri için demiyorum," diye homurdandım.

"Kendim için diyorum. Bu hayat için demek istiyorum-"

"Kimseye bir bok borçlu değilsin, Lukas," diye homurdanıyor.

İç çekiyorum ve saate bakıyorum.

"Gitmeliyim, yoksa geç kalacağım."

İkisi de hafifçe kaşlarını çatıyor. Ama beni bundan vazgeçiremeyeceklerini anladıklarını görebiliyorum. Viktor'u bana söylediklerine gerçekten inandığı için sevsem de yanılıyor.

Bunu yapmam gerekiyor.

"Sözleşmeler ve sertifika imzalanıp dosyalandıktan sonra sizi arayacağım-"

"Lukas?"

Fiona bana alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Gerçek ya da değil, günün tadını çıkarmaya çalış, tamam mı? Bir saniyeliğine bile olsa gerçek olmasına izin ver. Benim için mi?"

İnce bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Tabii anne."

YİRMİ DAKİKA SONRA, Lortluk Malikanesi'nin arka bahçesinde siyah takım elbise, siyah gömlek ve siyah kravatla duruyorum.

"Gerçekten de o bakışa kendini kaptırdın, değil mi Johnny?" İlya'ya sırtıtmak için dönüyorum.

"Nakit," diye ekliyor

kuru bir sesle.

"Anladım."

Ilya'nın üzerinde çok daha rahat lacivert bir takım var, gömleği açık, kravatsız. Gözleri üzerimde gezinirken kaşlarını çatıyor.

"Lanet olsun, sıradan olsun demiştin, biliyorsun." "Bu sıradan."

"Evet, lanet olası bir cenaze levazımatçısı için," diye homurdanıyor Misha yürürken. Daha da az resmi, sadece pantolon ve kolları kıvrılmış ve boynu açık beyaz gömlek giymiş.

Bu gerçek bir düğün değil. Bu biraz süslenemeyeceğim anlamına gelmiyor. Ve her ne kadar arkadaşlarımdan sadece birinin imza şahidi olarak burada olmasına ihtiyacım olsa da... bilmiyorum, ikisinin de sağdıç gibi burada olması garip bir şekilde "normal" hissettiriyor.

Sadece Julianna, omuzlarından sarkan lacivert elbisesiyle rahibin diğer tarafında, yani Lizbet'in tarafında duruyor.

Üçümüz, Julianna ve Yüksek Konsey için pastanın üzerine krema olarak Londra'dan getirttiğim Rus Ortodoks rahip dışında sadece avukatım Jonathan ve Lizbet'in olması gereken bir başkası var.

Bu kadar.

Tantana yok, ama oturma odasından dışarı açılan Fransız kapıları açıldığında hepimiz dönüyoruz. Lizbet dışarı adımını atıyor ve bakışlarım sertleşiyor. Nefesim darılırken nabzım hızla atıyor.

Harika görünüyor.

Beyaz bile giymiş. Gelinlik değil, daha çok devlet yemeğinde giyilebilecek krem rengi, zarif bir şey. Ama lanet olsun, ona inanılmaz yakışmış. Saçları bile özenle örülmüş.

Birdenbire, gerçekten giyindiğime sevindim.

Yürüyor -Pachelbel'in Re Majör Topu yok- ve bir adım ötemde, karşımda durduğunda duruyor.

Beyazlı gelin ve siyahlı adam.

Hiçbir şey söylemiyoruz. İblisler kükrüyor ve içimi tırmalıyor. Ama gözlerimiz kilitletiğinde, hareketsiz kalıyorlar.

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Bu gerçek değil. Yani, evet, benim kafa karışıklığı durumlarımdan biri olmadığı için gerçek. Ama bu evlilik gerçek değil.

Bu gelini öpmeyeceğim. Yaklaşmayacağım. Ve ona yakın olmanın kafamdaki uğultuyu dindirdiği gerçeğini görmezden geleceğim.

Rahibi izler ve sözleri söyleriz. "Kabul ediyorum." deriz.

Ama bunlar görev yeminleridir, sonsuza dek değil.

Öyle olmak zorundalar, yoksa düşünmek istediğimden daha deli ve daha berbat durumdayım.

Yıkık dökük bir evde büyüdüm. Yıldızlı, altın kaplı, duvarları poz verilmiş, gülümseyen resimlerle dolu bir evde. Ama bunların hepsi ince, paralı bir kaplamaydı. Altındaki lekeleri ve yanık izlerini örtmek için ipek bir örtü.

Mara, merhametli bir şekilde, bunların çoğundan kaçtı. Biz küçükken hastalandığında, hastanelerde ya da tam zamanlı bakımda çok zaman geçirdi.

Bu da tüm yükü bana bıraktı. Annemle babamın çılgık çılgına, şiddet dolu kavgaları -ikisi de sarhoş, kafaları güzeldi ve birbirlerini, kendilerinin de içinde bulundukları aynı zehirli davranışlarla suçluyorlardı. Semyon, o yokken evde başka bir adamın olduğuna dair izler bulurdu. Nadia onun yakasında ruj izi ya da havuz evinde ona ait olmadığını belli olan bir çift kadın iç çamaşırı bulurdu.

Camlar kırılırdı. Masalar devrilirdi. Semyon Nadya'ya tokat atar ya da bazen tam tersi olurdu.

Bir de içinde o öfkeyle bana geldiği geceler vardı.

Dolaşan eller. Tenimde zehir gibi kalıcı dokunuşlar. Kendine gelirdi ve sonra tıslayarak küfredirdi, günahları için beni suçlardı.

Böyle bir şey olmadı. Kimseye söylemeyeceksin.

Edward Hall'daki çalışma odamdan çıkıp serin sonbahar akşamına adımımı atarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Artık kafamın içindeki o yere gitmemeye çalışıyorum. Geçmişimde hatırlanması ya da tekrarlanması gereken pek bir şey yok. En azından o kısmı.

Ama geçmişimin bana yaptığı şey, insanların çöp olduğunu, evliliğin sahte olduğunu ve sonsuza dek mutlu yaşamanın saçmalık olduğunu göstermek oldu. Tüm bunlar beni on dokuzumdan önce öleceğimi bilmem için rahatsız edici derecede iyi hazırladı. Ya da Bratva Yüksek Konseyi'ne karşı çıkmak için.

Ya da kız kardeşime bir hayat sağlamak için benden nefret eden bir adamla evlenmek.

Ama şunu söyleyebilirim ki, Lukas'la karı koca olduğumuzdan bu yana geçen üç gün içinde evliliğimiz Semyon ve Nadia'nın evliliğinden çok daha iyi durumda.

Birbirimizi hiç görmüyoruz. Dürüst olmak gerekirse bunu atlatmanın en iyi yolu bu gibi görünüyor.

Hafif ceketimin yakasını yukarı çekerken yüzüm kızarıyor. Mümkün olan en iyi şekilde... Hayal gücümün en karanlık köşeleri o zamandan beri çıplak tenime dokunuşunu tekrarlıyor olsa bile.

Yakınlık nedir bilmem. Sadece izinsiz girmeyi.

İlk başta, geçen gün Lukas'ın elini üzerime koyması beni bir sarmalın içine soktu. Tetik çekildi. Etrafımdaki barlar yıkılıyordu. Soğuk suda boğulmanın tanıdık hissi.

Ta ki değişmeye başlayana kadar. Ta ki soğuk eriyip sıcak bir şeye dönüşene kadar. Ta ki tırnaklarını kalbime geçiren pençeler bırakmaya başlayana kadar.

Ama sonra o da bıraktı. Ve her şey tam da insanların böyle dokunulduğunda hissetmesi gereken bir şeyi hissetmek üzere olduğumu hissettiğim anda sona erdi. Yine de o dokunuştan bu yana her gece ve her yalnız kaldığım anda düşüncelerim o an üzerinde yoğunlaştı.

Konut. Kazmak. Özlem.

Eve doğru yürümeye başlarken titriyorum - muhtemelen gecenin serinliğinden; muhtemelen beni sadece korkutması gereken bir adam için duyduğum yasak ağrılardan.

Ayaklarım, akademik binalardan kulübelere doğru kıvrılan taş patikayı gıcırdatıyor. İçinden geçtiği birkaç gül bahçesinden birine adımımı atıyorum ki birden önümde karanlık bir şekil belirliyor.

Nefesim kesiliyor, boğazıma bir çığlık düğümleniyor. Göğsümü tutuyorum, buz gibi donarken boğuluyorum.

"Lizbet."

Gözlerimi kırıştırıyorum, nabzımın aniden tekrar attığını hissediyorum. Gözlerim sadece aydan ve yakındaki bir elektrik direğinden gelen loş ışığa alışıyor.

Konstantin Reznikov önümde duruyor; kollarını göğsünde kavuşturmuş, ince bir gülümsemeyle yolumu kesiyor.

"Bu ne lan?" diye boğuluyorum, ona ters ters bakıyorum. "Bir kadın olarak geceleri yalnız yürürken şaşırmanın ne kadar korkutucu olduğuna dair bir fikrin var mı?"

İnce ince gülümsüyor. "Evet, öyle."

Ona ters ters bakıyorum. Birkaç gün önce aniden OHA öğrencisi olduğundan beri neredeyse tek bir etkileşimimiz bile olmadı. Sadece amfide uzun bakışmalar ya da koridorlarda soğuk bakışmalar. Buraya nasıl geldiği kolay bir soru: para, güç, babasının kim olduğu düşünüldüğünde muhtemelen sağlıklı bir korku dozu.

Ama dürüst olmak gerekirse, "neden" burada olduğunu çözmek de bir o kadar basit, en azından benim için: bana yakın kalmak için burada. Onu seçmem için beni ikna etmek ya da tehdit etmek için.

Ama çok geç kaldı. Henüz bilmese bile. Düğün tam olarak bir devlet sırrı değildi. Ama kamuoyuna açıklanmadı. Julianna biliyor, belli ki Ilya ve Misha da biliyor, sanırım Tenley ve Charlotte da biliyor. Muhtemelen Lukas'ın evlat edinen ailesi.

Ama hepsi bu kadar. Kendi anneme bile söylemedim. "Ne istiyorsun, Konstantin?"

Mırıldanıyorum.

"Komarov'un teklifini kabul ettin."

Kaskatı kesildim. Yine de karşımda duran sırtkan, gri gözlü hıyarın bunu bilmesi beni o kadar da şaşırtmıyor.

"Evet."

Yontulmuş çenesi gıcırıyor. "Bu akıllıca değildi."

"Bunu dikkate alacağım," diye mırıldandım. "Şimdi izin verirsiniz-"

Etrafından dolaşmaya çalışırken aniden yoluma çıkınca titriyorum. Yüzüme dik dik bakıyor ve geri adım atarken nefesimi içime çekmeme neden oluyor.

"Bu lanet okula neden geldiğimi biliyor musun?"

"Çarşaflardaki iplik sayısı mı?"

Küçümser. "Katılmak için can attığın bu dünyada mizah seni fazla ileriye götürmeyecek Lizbet," diye homurdandı.

"Çekil yolumdan."

Olduğu yerde kalıyor.

"Komarov'la ilişkini bitir. Büyük bir hata yaptın."

Bana bilmediğim bir şey söyle.

"Çekil yolumdan Konstantin," diye tıslıyorum.

"İşte size bu hatayı düzeltme şansı. Bitir. Anlaşmayı ve ihtiyacınız olan sözleşmeleri iptal edin. Sadece bu değişikliği yapman için sana iki milyon dolar vereceğim."

Kaskatı kesildim. Babamın biriktirdiği büyük servetle kıyaslandığında, iki milyon hiçbir şey. Ama Mara'ya iyi bir hayat sağlama planında? İki milyonla

Ona bir yerlerde çok güzel, sakın bir hayat. Hayatının geri kalanında bu parayla mütevazı bir şekilde yaşayabilir ve mutlu olabilirdi.

Gözlerimi kapatıyorum. Ve yine de... hayır.

Hayır.

Servetimi bir kapı ödülü karşılığında Konstantin gibi bir pisliğe teslim edemeyecek kadar çok şey yaşadım ve çok şey atlattım.

"Teklifin için teşekkür ederim," diyorum ince bir sesle. "Ama ben gitmiyorum
-"

"O zaman düşündüğümde daha da aptalmışsın," diye hırlıyor. Birdenbire eli ceketimin boynunu kavıyor ve bana doğru yaklaşıyor.

Kalbim sıkışıyor. Ciğerlerim kapanıyor. Görüşümü siyah noktalar kaplarken dünya dönmeye başlıyor.

Sonra birdenbire Konstantin çekildi ve dudaklarında bir homurtu ve Lukas'inkinde bir hırıltıyla yanımdaki sarmaşık kaplı duvara çarptı.

Lukas.

"Eğer ona bir daha dokunursan," diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından, kaba, çakıllı sesi gecenin karanlığında yankılanıyor. "O lanet elini keserim."

Bahçe durgunlaşıyor ve sessizleşiyor. Kalbim kulaklarımda güm güm atarken sadece ona baktığımı fark ediyorum.

Konstantin'e öldürürcesine bakıyor, o da Lukas'a bakıyor, ama içinde hafif bir endişe var.

gözleri. Aynı şekilde, ateş ve kükürtle savaşıyan iki şeytani izlemek gibi. Birbirlerinin boğazına sarılmaya hazır iki canavar.

Ama sonra aniden, garip bir şekilde, Konstantin vücudunu gevşetir. Çatık kaşları yerini merak dolu bir ifadeye bırakır.

"Biliyor musun Lukas," diye homurdanıyor sessizce. "Şu ana kadar sen olduğundan emin değildim. Seni konseyde gördüğümde merak ettim. Şüphelerim vardı ama... olamazdı. Ve işte buradasın, Komarov tahtının varisi."

İnce ince gülümsüyor.

"Söyle bana, kimi becerdin-"

Lukas'ın yumruğu çenesine çarpınca homurdanıyor, acı içinde tıslarken kafasını yana savuruyor. Geri dönüyor, gözlerinde ateş, aniden Lukas'a doğru hamle yapıyor. Lukas onu geri itiyor ve sonra kendi yumruğunu atıyor. Yumruk Lukas'ın karnına isabet ediyor ama o sadece Konstantin'in elini geri itiyor ve bir yumruk daha atmak için hamle yapıyor.

"Kesin şunu!" Çıglık atıyorum. Hiç düşünmeden çantamı bırakıp onlara doğru hamle yapıyorum, neredeyse aralarına girecekmişim gibi. Bir elimle Konstantin'in göğsünü itiyorum. Diğeri Lukas'ı geri itiyor.

"Kesin şunu! İkiniz de!"

İkisi de öfkeden kudurmuş, omuzları kasılmış ve kaşları çatılmış bir halde benim üzerimden birbirlerine bakıyorlar.

Konstantin yavaşça başını sallar. "Lanet olsun, Komarov," diye homurdanır. "Gerçekten mi? Senden bu kadar çok şey aldıktan sonra mı?"

Lukas'ın çenesi sıkıştı. Gözleri kısılr.

"Sen neden bahsediyorsun-"

Konstantin geri çekilirken sessizce, "Neden bahsettiğimi biliyorsun," diyor. Ceketini düzeltiyor ve bir elini saçlarının arasından geçirmeden önce rengini düzeltiyor.

"Ama benim de bilmemin beni daha fazlasını almaktan alıkoyacağını sanmayın."

Dönüp bana bir kez daha kötü kötü baktı. Sonra dönüp fırtına gibi bahçeden çıktı.

Yavaşça, biraz titreyerek, Lukas'a bakmak için dönüyorum. "Bu da neydi böyle?"

"Hiçbir şey."

Lukas yüzünde soğuk bir sertlikle Konstantin'in ardından bakıyor.

"Lukas-"

"Bırak dedim."

"Ne yani, sırf beni istiyor diye mağara adamı gibi mi davranıyor-"

"Seni başka kimse almayacak," diye aniden homurdanarak bana doğru döndü.

İçimde sıcak bir şeyler birikirken titriyorum. Sözlerinden öyle bir sahiplenme damlıyor ki içim ürperiyor.

"Hiç kimse."

Lukas aniden üzerime atılıp yüzümü ellerinin arasına aldığında ve dudaklarını yakıcı bir öpücükle dudaklarıma yapıştırdığında nefesim kesiliyor.

Sanki kafamın içinde havai fişekler patlıyor. Sanki dünya biraz eğiliyor.

İçimdeki hasarlı ve çürümüş şeyleri yakıp yok eden temizleyici bir ateş gibi. Bir erkek bana yaklaştığında hissettiğim irkilmeleri yakıp yok ediyor. Yıllarca silmeye çalıştığım anıları kavuruyor.

Ve daha ne olduğunu anlamadan, ben de onu öpüyorum. Ta ki aniden ağzını yavaşça çekene kadar. Geri çekilirken elleri yanaklarımdan kayıyor, beni nefes nefese bırakıyor ve daha fazlası için ağrıyor.

Ne. Ne. Sikeyim.

"Ne-" kalbim hızla çarpıyor. Ama acı çekmiyor. Sadece özgürce koşuyor. Ama hâlâ zorlukla nefes alabiliyorum ya da kelimeler çıkarabiliyorum. "Ne... neydi o?" Fısıldıyorum, gözlerim faltaşı gibi açılmış ona bakıyorum.

Lukas kaskatı kesiliyor, çenesi kenetlenirken gözleri çılgınca benimkilerin üzerinde geziniyor. Acı çekiyor gibi görünüyor, sanki aynı anda iki farklı yöne doğru çekiliyor.

"Geceleri yalnız yürümeyi tercih ediyorsanız daha dikkatli olmalısınız."

Hiçbir şey hakkında, en azından beni öptüğü gerçeği hakkında tek kelime etmeden dönüyor ve fırtına gibi uzaklaşıyor.

O gittikten çok sonra, soğuk güllerle çevrili ay ışığında titreyerek duruyorum.

Tenim karıncalanıyor. Dudaklarım titriyor. Kalbim göğsümde bir çekiç gibi atıyor.

Bu asla olmamalıydı. Ama yavaş yavaş, sürünerek, ateşleyerek fark ediyorum ki, böyle olduğu için iyiyim.

Öyle olduğuna sevindim.

Ancak sorun şu ki, sanırım daha fazlasını istiyorum.

KONTROLÜ KAYBEDİYORUM.

Odamın zifiri karanlığında dizlerimin üzerine çöküp kalın nefesler alıyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, dişlerimi sıkıyorum ve umutsuzca odaklanmaya çalışıyorum-dünyayı bloke etmek, sakinleştirme egzersizlerimi yapmak için.

Sanki öyle bir şey olacakmış gibi.

Bir iniltiyle tekrar ayağa kalktım ve kafesteki bir hayvan gibi yerde volta atmaya başladım. Otuzdan geriye doğru saymaya çalışıyorum. Avuç içlerimi çimdikliyorum. Tırnaklarımı geçiriyorum.

Yardımlı olmuyor. Hala dudaklarının tadını alabiliyorum. Onun tarafından baştan çıkarılmak tehlikeliydi. Onu öpmek beni parçalayabilirdi. Sanki içimde ortaya çıkardığı spektrumun her iki ucu da aynı anda tam gaz çalışıyor: beni sakinleştirdiği ve bana huzur verdiği uç. Ama aynı zamanda, kafamın içindeki şeytanların özgür kalmak için kükredikleri uç.

Hışım la masama gidip otururken titriyorum. Kalın bir esrar sararken ellerim titriyor, dudaklarıma götürüyorum ve alevi sertçe emiyorum. Orada oturup hepsini içiyorum, derimin sıvı ateşle süründüğünü hissediyorum.

Yardımcı olmuyor. Beni sakinleştirmiyor. Bu sokağı tanıyorum. Bu sarmalın nasıl gittiğini biliyorum.

Getir onu.

Mutfaktan bir şişe votka alıyorum ve evden hışım la çıkarken kapağını bırakıyorum. Vahşi gözlerim geceyi tararken kocaman yudumlar alarak kampüs boyunca körlemesine sendeliyorum.

İçimdeki şeytanlar öfkeleniyor. Aşırılık ihtiyacı damarlarımda uğulduyor. Acıyı ve yüksek sesleri elimden geldiğince yok etme ihtiyacı.

Dehşete kapılmış gibi görünen bir çocuk titriyor ve homurdanarak bu gece partilerin nerede olduğunu sorduğumda bana Lachlan'ın evini işaret ediyor. Normalde ihtiyacım olan her şey hemen alt kattaki Lordluk Malikanesi'nin hedonizminde olurdu. Ama bu gece orada parti yok. Ben de korkmuş gibi görünen alt sınıf öğrencisini bırakıp kampüsün diğer ucuna geçiyorum.

Buradaki öğrenciler fevkalade zengindir, sonuçlarından korkmadan yetiştirilmişlerdir ve parti yapmayı severler. Lordship'in efsanevi partileri son zamanlarda sessizleşince, kız futbol takımına ev sahipliği yapan Lachlan evi boşluğu doldurmaya çalıştı.

Lordluk değil ama deniyorlar.

Daha küçük, daha ağırbaşlı malikânenin arka tarafı küçük bir gölete bakıyor. Arka bahçede bir şenlik ateşi gürlüyor ve OHA öğrencileri açık hava hoparlörlerinden gelen gümbür gümbür kulüp müziği eşliğinde gülüyor, içiyor ve dans ediyor. Saat o kadar da geç değil ama şimdiden bunun duvara toslamaya kararlı partilerden biri olduğu anlaşılıyor.

Tam da ihtiyacım olan şey.

Şenlik ateşi kalabalığının eteklerine doğru sendeleyerek ilerlerken votkamı yudumluyorum. Burada geçirdiğim neredeyse dört yıldan sonra, Ilya, Misha ve benim bu kampüsteki en ünlü insanlar olmamıza alıştım. Ama insanlar Ilya ve Misha'nın bakışlarının gazabına göğüs gererken, ben bir adım ötesindeyim.

Şöhretimi biliyorum. Peşimde sessiz fısıltılarla dönen söylentileri ve teorileri biliyorum. Bir odaya getirebileceğim soğuk sessizliği biliyorum.

Buna kör değilim. Sadece umursamıyorum. Ve bu gece, gerçekten
sikimde bile değil.

Ellerinde esrarla dolaşan öğrencilerden oluşan bir çemberin içine doğru ilerliyorum. Yanımdaki çocuk titriyor ama bana doğru uzatırken zayıf, taşlanmış bir gülümseme veriyor.

"Hey, Lukas, dostum. Nasıl gidiyor?"

Donmuş bir tundranın tüm sıcaklığıyla "Harika," diye mırıldanıyorum. Esrarı sertçe emiyorum, adama geri itmeden önce yarısından fazlasını öldürüyorum, dönüyorum ve sefahatin derinliklerine doğru ilerliyorum.

Votka boğazımdan su gibi akıp gidiyor. Başımı aşağı yukarı çarparken müzik işitme duyumu köreltiyor, ritmin beni bükmesine ve burkmasına izin verirken hırlıyorum.

Bir noktada kendimi sendeleyerek Lachlan'ın evine girerken buldum. Rugby takımından bir grup çocuk mutfak tezgahında kokain çekiyor. Sormuyorum, sadece yolumu zorluyorum, burnumu daldırıyorum ve boğulana kadar içime çekiyorum.

"Dostum!" Adamlardan biri beni uzaklaştırmak için omzumdan tuttu. "Sen kim olduğunu sanıyorsun-"

Ona doğru döndüğümde solgunlaşıyor, gözleri parlıyor, burun delikleri açılıyor. Bembeyaz kesilirken dudaklarım uyuşturucuyla beslenen bir manyağın sırtışıyla geri çekiliyor.

"Siktir, Lukas... Selam, dostum. Üzgünüm, yap-" Yutkunuyor. "Keyfine bak."

"Teşekkürler."

Geri dönüyorum ve ilk ikisi etkisini gösterdiğinde iki satır daha çekiyorum. Tüylerim diken diken oluyor. Yara izlerim keskin bir acıyla zonkluyor. Geçmişimde gömülü olan görüntüler hortlaklar gibi sırtarak yüzeye çıkıyor - gülen adamlar. Erkekler dokunuyor.

Elinde bıçak olan yüzsüz adam beni kesiyordu.

Tekrar dışarıdayım, partinin eteklerinde lanet bir kurt adam gibi dolaşıyorum. Uyuşturucu ve alkol bulanıklaştırıyor ve uyuşturuyor ama yeterli değil.

Hiçbir şey hala içinde bulunduğum cehennemden kaçmamı sağlayacak kadar bulanık ve hissiz olmayacak.

Önümde benimle konuşmaya çalışan bir kız olduğunu fark ettiğimde gözlerimi kırpttırıyorum.

"Ne?" Homurdanıyorum.

Yutkunuyor ama cesurca sırtıyor.

"Sadece merhaba dedim," diye kıkırdıyor gergin bir şekilde.

Güzel bir kız ve kimyasal bulanıklığıma rağmen bana baktığı yatak odası gözlerini tanıyorum. Ağzım tehlikeli bir şekilde inceliyor. Her zaman benimle flört etmeye çalışacak kadar cesur, yeni ya da aptal biri vardır.

Misha ya da Ilya'ya yaklaşılamayan kızlar. Ya da ne kadar karanlık ve tehlikeli olduğumu bir şekilde öğrenememiş olanlar. Ya da acı verici derecede basit, sıradan bir gotik estetiğine sahip olanlar, onları becerirken Lucifer olma rolünü oynayacağımı kafalarına sokanlar.

Ama bu bir rol değil. Ben doğum gününde gelmediği için babasından nefret eden çocuk değilim. Metal müzik dinleyip emo şiirleri yazan ve bunun beni sinirli yaptığını düşünen bir pislik değilim.

Kafadan çatlak biriyim. Bu küçük gotik kızların aklının alamayacağı dehşetler yaşadım.

Onların "sinirli" erkek arkadaşı olmayacağım.

Onların bıkkınlık ve dünyadan sıkılma konusundaki acınası çabalarına aldırmayacağım.

Ve onlar bana şeytan baba ya da ayrıcalıklı, korkusuz küçük kafalarının içinde uydurdukları Alacakaranlık hayran kurgusu fantezisi derken onları becermeyeceğim.

Bunların hiçbirini rol yapmıyorum. Ben çarpık, korkmuş, mahvolmuş, hayatta kalan, suçluluk duyan, kronik olarak gerçek bir canavar bile olmayan bir acıdan muzdarip biriyim.

"Ben de buradan gitmeyi düşünüyordum."

Kız dudaklarını imalı bir şekilde yalıyor.

"Yapmalısın."

Gitmek için dönüyorum ama elini koluma koyuyor. Parmaklarının altında koluma, hatta gömleğime yayılan acı karşısında dişlerimi sıkarak kaskatı kesiliyorum.

Lizbet'in tam tersi, onun varlığı bile kafamdaki çığlıkların sesini azaltmaya yetiyor.

"Benimle gelmelisin."

Ona ters ters bakıyorum. Biraz titriyor ama bana sırtırken bu korkuyu aptalca bir kenara itiyor.

"Seninle takılmak için can atıyordum, biliyorsun," diye mırıldanıyor yaklaşırken.

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Bunu yapmak istemezsin."

Sırtıyor. "Sert oynadığını duydum. Bu beni korkutmuyor."

O zaman sen lanet bir aptalsın.

O cehennemden kurtulduğumdan beri geçen yıllar boyunca zaman zaman denedim. Normallik maskesi taktım ve kızlarla yatmak gibi normal şeyler yapmaya çalıştım.

Hiç iyi gitmedi.

Bazen hiçbir şey görmediğim ya da hissetmediğim bir duruma geçiyorum. Sanki zihnim o kırmızı odaya geri döndüğümü ve beni koruması gerektiğini düşünüyor. Tam anlamıyla bittiğinde kendime geliyorum, olabildiğince hızlı bir şekilde ayrılmadan önce az önce ne olduğuna dair tek bir hatıra bile yok.

Diğer zamanlar, daha kötü. O zamanlarda içimde bir tür şeytan yükseliyor. Öfke beni ele geçirir ve kontrolümü kaybederim. Sert oynuyorum. Sevişmiyorum. Seks yapmıyorum.

Sikişiyorum. Sertçe. Çünkü sert sikişmek acıyı ve çığlıkları bastırmanın başka bir yoludur. Uyuşturucu, alkol ya da Misha'nın yumrukları gibi.

Kendimi oraya bırakmayalı uzun zaman oldu. Görünüşe göre, söylentiler devam ediyor.

"Bana ne yapmak istiyorsun, Lukas?" Kız baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldanıyor.

Bunu burada ve şimdi durduruyorum. Tehlikeyle dans etmek istiyor. Becerilirken korkunun heyecanını yaşamak istiyor, gerçek korkuyu değil. Korku sikmenin Disneyworld versiyonunu istiyor.

Ama Mickey Mouse olmadığımı eminim.

"Seni bağlamak istiyorum," diye hırlıyorum kalın bir sesle.

Bunların hiçbirini yapmak istemiyorum, en azından ona.
Ama o korkmak istedi.

Öyle olsun. "Kaba
bir iple."

Kızarıyor. "Ooo, bana daha fazlasını anlat-"

"Ellerin arkada, dizlerinin üzerinde, sıkıca bağlanmanı
istiyorum."

Dudaklarını yalıyor. "Siktir, bu çok ho-"

"Ağlayana kadar sana şaplak atmak
istiyorum."

Kaşları biraz çatılıyor.

"Öğürene kadar boğazını sikmek
istiyorum." Kaşlarını çatıyor, bana doğru
soğuyor.

"Ben kıcını çiğ çiğ sikerken senin de vuruşları saymanı
istiyorum." "Ne oluyor lan?" diye yüzünü buruşturuyor.

"Ben-"

"Seni yok etmek istiyorum," diye hırlıyorum hızla solan
yüzüne bakarken. "Seni tükenmiş deliklerinden akan
döllerle parçalanmış halde bırakmak istiyorum."

Kız benden uzaklaşıyor, hasta görünüyor.

"Senin derdin ne lan?" diye boğuluyor. Dönüyor ve kaçıyor,
şenlik ateşinin, partinin ve normalliğin kucağına geri

dönüyor. Gölgelerden ve benim gibi canavarlardan uzağa.

Başım dönüyor. Aşırılık beni sert bir şekilde yakalıyor. İçkiden yer altımda sallanıyor ve sistemimdeki kokain yüzünden tüm dünya parlak ve göz kamaştırıcı.

Dediğim gibi, bu şeylerin hiçbirini yapmak istemiyorum, ona değil. Sadece iblisin dışarı çıkmasına izin vermek istiyorum.

Sadece nefes almak istiyorum.

Harlow'un sandığı gibi bir kahraman değilim. Ben herhangi bir kahraman ya da baş kahraman değilim.

Ben kötü adamım. Ben karanlığın içinde sürünen ve siz benim geldiğimi görmeyene kadar bekleyen iblisim.

Ve sonra saldırıyorum.

Bir hayalet gibi sendeleyerek partiye geri döndüm. Birinin elinden bir şişe kim bilir ne kaptım ve yoluma devam ederken geri içtim. Bir fırt daha çekiyorum ve Lachlan'ın evinin yan tarafına çarpıyorum. Biri bana bir esrar uzatıyor ve hepsini emiyorum.

Çıglıklar kafamın içinde o kadar yüksek ki zar zor düşünebiliyorum. Derimin altında zonklayan acı, kendimi şenlik ateşine atmak istememe neden oluyor.

Ama tüm bunların ötesinde, bunun ne olduğunu biliyorum - bu gece raydan çıkıyorum.

Bu benim Lizbet'i kafamdan atmaya çalışmam. Ama ne kadar alkol içersem içeyim, ciğerlerime ne kadar duman doldurursam doldurayım ve burnuma ne kadar beyaz toz çekersem çekeyim, hepsinin ötesinde onun dudaklarının tadını alabiliyorum.

Beni öpüşünün tadını hâlâ alabiliyorum.

Sersemlemiş bir halde kampüse geri dönüyorum. Dünya ikiye katlanmış ve baş döndürücü. Bulanık ve bıçak gibi. Lordship'in ön kapısından içeri daldım ve tökezleyerek oturma odasına girdim.

Ilya, Tenley ve Charlotte izledikleri filmde başlarını kaldırıp bakarlar. Endişeli ve belki biraz da korkmuş görünüyorlar.

Misha elinde iki birayla odaya giriyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Tanrım, Lukas-"

"İhtiyacım var," diye mırıldanıyorum, boğazım düğümleniyor ve sesim taş üzerinde kayan taş gibi çıkıyor.

Önce Ilya'ya sonra da bana baktı.

"Siktir et onu. Hayatta olmaz. Lukas, sen tam bir pisliksin-" "Sadece yap şunu!!" Kükrüyorum.

Kanepenin uzak tarafında İlya duruyor ve kısık gözlerle bana bakıyor.

"Sakin ol-"

"Ben sadece. Lanet olsun. İhtiyacım var. İhtiyacım var," diye tıslıyorum.

Tenley, Ilya'ya yaklaşıyor. Bana en yakın olan Charlotte, ağzından köpükler saçan kuduz bir hayvanmışım gibi bana bakıyor.

O kadar da uzakta değil.

Misha başını sallar. "Hayır."

"Amcık," diye küfrediyorum, onu kışkırtmaya çalışıyorum. Ama o bunu kabul etmiyor.

"Hadi dostum," diye homurdanıyor. "Otur lan yerine." Charlotte'a dönüyorum. Misha sertleşiyor.

"Sakın aklından bile geçirme-"

Ona doğru yürüyorum. Onu ne kadar korkuttuğum için kendimden nefret ediyorum - aslında hepsini ne kadar korkuttuğumdan. Ama ihtiyacım olan şeye ihtiyacım var. Ve onu alacağım.

Charlotte çatık kaşlı yüzümün altında titriyor. Ama sonra kaşlarını çattı.

"Lukas..."

Yavaşça bana gülümsemeye başladı. Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum.

Nezaket. Sıcaklık... Beynim böyle şeyleri işleyemiyor.

"Lukas," diyor sessizce, hâlâ bana içten bir ilgiyle gülümsüyor. "Senin için ne yapabilirim? Nasıl yardımcı olabilirim-"

"Ona bir parmağını bile sürersen, Tanrı'ya yemin ederim, dostum," diye hırlıyor Misha.

Büyü bozulur.

Misha'ya dönüyorum. Sonra tekrar Charlotte'a dönüyorum. "Ne istiyorsun, Lukas?" diyor

sessizce. "Sadece bu."

Elimi uzatıyorum, olabildiğince nazik bir şekilde ve bir parmağımın başına hafifçe vuruyorum. Misha'ya dönüp ince bir gülümsemeyle bakıyorum.

"Tek parmak mı?"

Kollarını sıvamaya başlarken b o ğ a z ı n d a n hırıltılar yükseliyor.

"Hayır, hadi, Misha!"

Charlotte aramıza girmek için ayağa kalkıyor ama ben onun önüne geçip Misha'ya sırtıyıyorum.

"Bunu yapıyorum çünkü seni seviyorum, Lukas," diyor sessizce. "Biliyorum."

"Ama sadece bir tane var." Kahretsin.

Tek bir yumruk bana tren gibi çarptı ve bayıldım.

Siyah evlerin siyah kapılarını, kırmızı odaları ve kayalıkların altında çarpan dalgaları hayal ediyorum. Ve sonra, kanatları kırık bir melek beni oradan çıkarıyor.

Dudaklarının tadı kurtuluş gibi olan bir melek.

Lordship Malikânesi'nin muhteşem ve biraz da heybetli cephesine bakarken YUTKUNUYORUM. Bu güzel eski İngiliz malikânesi bir dergi çekiminden fırlamış gibi görünüyor; sarmaşıklarla kaplı duvarları ve etrafını çevreleyen mükemmel bakımlı arazisiyle doğru yerlerde mükemmel bir şekilde yıpranmış.

Etrafındaki çit duvarın içine yerleştirilmiş ferforje demir kapıda duraksıyorum. Ama sonra nefes alıp kapıyı iterek açıyorum. Tam olarak davet edilmemiştim. Ama boş ver.

Burada yaşayan insanlardan biriyle evliyim.

Ayrıca, Yevgeny'nin benim için kurduğu tröste aktarılacak doğru varlıkları nasıl ayırmaya başlayacağımı Lukas'la konuşmak için burada olmam gerekiyor.

İki gece önce Lukas beni öptüğü için burada değilim.

Sıcaklık ensemden yukarı çıkarken

yutkunuyorum. Hayır, kesinlikle o değil.

Ferforje demir kapıdan geçip patikadan ön kapıya doğru ilerliyorum. Ama daha kapıyı çalamadan evin yan tarafından gelen sesleri duyuyorum. Yavaşça köşeyi dönerken kaşlarımı çatarak kulaklarımı ayarlıyorum.

Çiçek tarhlarını ve çitleri takip ederek arka bahçeye, havuzun olduğu yere gidiyorum. Düğünün olduğu yer, diye düşünüyorum garip bir ürpertiyle. Köşeyi dönüp bakıyorum ve Misha'nın arka kapının yanında Lukas'a yakın durduğunu görünce biraz geri çekiliyorum - daha bir hafta önce çıktığım Fransız kapılarının aynısı.

"Sadece söylüyorum-"

"Ne demek istediğini anlıyorum Misha," diyor Lukas sessizce. Ağır dövmeli arkadaşına alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Bak, ben..." diye başını sallıyor. "Geçen gece kontrolden çıkmıştım."

"Yok artık."

Lukas'ın yüz kararır, ama Misha koyar a el
üzerinde Omzuna.

"Kızgın değilim. Tamam, evet, kızgındım. Ama daha çok senin için endişeleniyorum kardeşim. Hepsi bu."

Lukas yere bakıyor. "Charlotte

mu?" "Evet, o da endişeli-"

"Hayır, yani... bilirsin."

Misha sırtıyor. "O aptal kıcını yere sermem için beni kışkırtmak amacıyla kelimenin tam anlamıyla ona tek parmağını sürdüğün için kızgın mı?"

Alnımı kırıştırıyorum. Bu evde ne haltlar dönüyor?

"Hayır, Lukas, kızgın değil. Kimse kızgın değil, sadece endişeliyiz."

"Ben hallettim."

"Öyle mi? Bu lanet bir boğa-"

"Hallettiğimi söyledim," diyor Lukas sessizce, ince bir sesle. "Konuşmalısın-"

"Psikiyatrist mi?" Lukas acımasızca gülümsüyor.

"Hayır, teşekkür ederim." "Lukas, hadi ama-"

"Seni seviyorum, Misha," diyor buz gibi. "Ama bu konuda konuşmamız bitti." Kararmaya başlayan gökyüzüne bakıyor. "Neyse, gitmem gerek."

"Evet," diye homurdanıyor Misha kuru bir sesle. "Batman'i oynamak. Bu sağlıklı bir hareket."

Lukas ona soğuk soğuk bakar.

"Oh, siktir git, sanki Ilya senin Manchester'a yaptığın küçük gece gezintilerinde ne halt ettiğini anladığında bana söylemeyecek miydi?"

Kaşlarını çatıldı. Manchester'a gece gezileri mi? Lukas kampüsten böyle ayrılmak için nasıl izin alıyor?

"Bunu bırakabilir miyiz? Lütfen?"

Misha iç geçirir. "Ben sadece-"

"Biliyorum." Lukas ince ince gülümsüyor. "Ama benim için endişelenmene gerek yok. Söz veriyorum."

Misha başını sallar.

"Charlottes'a mı gidiyorsun?" "Evet."

"Sen..."

"O biliyor, Lukas."

"Sadece geçen gece için üzgün olduğumu söyle." Misha başını sallar. "Bu gece dışarıda güvende ol."

"Ben her zaman öyleyim."

Misha evin yanından ön kapıya doğru yürürken nefesim kesiliyor ve çitlerden birinin arkasındaki gölgelere çekiliyorum. O geçtikten sonra, Lukas araba anahtarlarına benzeyen bir şeyi şingırdatarak eve girerken köşeden tekrar bakıyorum.

Burada ne haltlar dönüyor?

Lukas, Lordship Malikânesi'nin bodrum katındaki eğlence merkezi ve bیلardo salonuna çıkan merdivenlerden inip gözden kaybolurken ben de Fransız kapılarına doğru ilerliyorum. Evin içine girip yürüyorum. Merdivenlerden aşağı bakıyorum ama hiçbir şey duymuyorum.

Lukas'ı takip etmek, vahşi bir hayvanı mağarasına kadar takip etmek kadar iyi bir fikir gibi görünüyor. Ama yavaşça, parmak uçlarımda merdivenlerden inmeye başlıyorum. Zekice, alttaki köşeden bakıyorum.

Göz kırpıyorum. Bu da ne böyle?

Bütün alan boş. Lukas yok.

Görüşümü ya da akıl sağlığımı sorgulamak üzereydim ki birden odanın en ucundaki kitaplığın hareket ettiğini fark ettim.

Hayır, hareket etmiyor; sallanıyor.

Ne oluyor lan?

Kitaplık kapısı kapanmadan önce bodrum katındaki salona atılıyor ve ayak parmağımı çatlağa sıkıştırıyorum. Yavaşça çekip açıyorum ve başımı içeri, karanlığa doğru itiyorum.

Aşağıda, karanlık büyük, aydınlık bir alana dönüşüyor. Metal bir döner merdiven beton bir zemine iniyor ve çömeldiğimde çenem düşüyor.

Oda, sığınak ya da baktığım her neyse, bir uçak hangarının yarısı kadar. Bir köşede bir boks ringi, diğer köşede ise Mad Men'den fırlamış gibi duran 1960'lardan kalma bir salon var. Uzak duvar boyunca, bir dizi pahalı görünümlü modern ve klasik lüks araba var... ve şu anda siyah kasklı, siyah ceketli Lukas'ın bacağını üzerinde salladığı bir motosiklet.

Aklıma milyonlarca soru geliyor. Ama ilki, motoru çalıştırıp farları yaktığında cevaplanıyor. Bir duvarda gölge olduğunu sandığım ama aslında araba büyüklüğünde bir tünele açılan kapıya ışık vuruyor.

Benimle dalga mı geçiyorsun? Bir malikanede yaşıyorlar. Oxford Hills için bile kuralları yok. Ama şimdi öyle görünüyor ki

Ayrıca OHA'dan çıkış yolu olan, arabalarla dolu bir yeraltı hangarımız var mı?

Daha fazlasını öğrenmeliyim.

Lukas motosikleti devirdi ve sonra tünele girdi. Düşünmeden hareket ediyorum. Merdivenlerden hızla iniyorum ve duvardaki düzgün kancalara doğru koşuyorum. Üzerinde Mustang logosu olanlardan birini kapıyorum ve dönüyorum.

Hangi eski siyah Mustang'e ait olduğu oldukça açık. Plakadaki "TSVKV" yazısından da kimin Mustang'i olduğu anlaşılıyor.

TSVKV, Tsavakv gibi. Evet, Misha'nın klasik Mustang'ini çalıp Lukas'ı kesinlikle kapalı bir akademi kampüsünden, muhtemelen Manchester'a kadar kovalamak üzereyim.

Ama yine düşünmüyorum. Direksiyona atlıyorum, devasa motoru çalıştırıyorum ve loş ışıklı tünele girmeden önce farları kapatıyorum. Cesaret edebildiğim kadar hızlı gidiyorum, ta ki uzakta kırmızı bir arka lambayı belli belirsiz görene kadar. Duraklıyor, ben de yavaşlıyorum, nabzım hızlanıyor.

Ama motor aniden kaybolmadan önce gitmeye devam ediyor. Yemin ederim, motoru çalıştırıyorum. Araba aniden kükreyerek bir kapıdan geçip, bir rampayı tırmanıp çürük görünümlü bir ahıra girince nefesim kesiliyor.

Gizli tünel, bir ahırın zeminindeki gizli bir kapıda son buluyor. Çünkü tabii ki öyle.

Samanla kaplı ahırdan geçip büyük kapıdan dışarı çıkıyorum. Dışarısı karanlık, ama gecenin içinde hızla uzaklaşan tek bir motosikletin arka lambasını görebiliyorum.

Motoru deviriyorum, farları açıyorum ve kovalıyorum.

Park ettiğim mahalle, eski model, güzel bir Mustang'i park etmeniz gereken en son yer gibi görünüyor. Ama öyle olsun. Her ne sebeple olursa olsun Lukas buraya geldi. Ben de takip ettim.

Telefonumdaki harita uygulamasına bir göz attığımda Manchester'ın Hulme bölgesinde olduğumuzu görüyorum. Eski, cesur binaların eski tuğla duvarlarını ve cesur sokakları sıralayan vitrinleri grafitiler kaplıyor.

Birkaç huysuz, kaba görünüşlü yüz geçerken direksiyonun arkasında oturan bana bakıyor. Yutkunuyorum. Bu mahallede yalnızım, üstümde lanet olası bir ekose etek var. Sağduyu bana arabadan bile çıkmamam gerektiğini söylüyor. Kahretsin, vitesi boşa alıp kıcımı OHA'ya kadar çekmeliyim.

Ama buraya kadar geldim. Ve Lukas'ın burada ne halt ettiğini öğrenmeden gitmeyeceğim. Ya da Misha'nın "Batman'i oynamak" derken neyi kastettiğini.

Derin bir nefes alarak arabadan çıktım.

Lukas'ın bisikleti bir blok önümde, köşedeki pis görünümlü bir barın önüne park edilmişti.

Pencere. Kapının üzerinde asılı ördek silueti şeklindeki siyah bir tabelada "The Black Duck Pub" yazıyor.

Kapı aralığında kambur duran bir adamın bakışlarından ve caddenin karşısındaki başka bir adamın laf atmalarından kaçarak hızla yürüyorum. Neyse ki yürümeye devam ediyor.

Barda duvara yaslanıyorum ve tek pencerenin kenarına doğru sürünüyorum. Dikkatlice pervazın etrafından bakıyorum. Zar zor saydamlaşan, kirden çizgili camdan bakmak için kaşlarımı çatıyorum. Ama orada, içeride, onu görüyorum.

Lukas barda oturmuş, başını öne eğmiş, barın arkasında oturan yaşlı, kırışmış görünümlü bir adamla konuşuyor. Ama tabii ki ne konuştuklarını duyamıyorum. Ve mekan boş, yani kendimi ele vermeden kulak misafiri olmak için oraya girmemin imkanı yok.

"Senin gibi güzel bir kızın buralarda ne işi var, aşkım?"

Nefesim kesildi, dönerken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Üç kaba, uğursuz görünümlü adam bana bakıyor, yarım daire şeklinde yayılmışlar, sanki beni çevreliyorlar.

Beni oraya sabitliyorsun.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, titrememek için ellerimi sıkıyorum. "Ben sadece birini arıyordum."

Ortadaki adam kirli ve kırık dişlerden oluşan ağzını göstererek sırtıyor.

"Şanslısın, aşkım. Üç kişi buldun. Biz de seni tanımak için sabırsızlanıyoruz."

"Oh, ben-"

Beni yakaladıklarında çığlığım boğazımda düğümleniyor. Sanki vücudum anında kendini kapatıyor, beni köşeden bir sokağın karanlığına doğru sürüklerken ne yapacağımı bile bilemiyorum.

Kalbim sıkıca sıkışıyor. Acı beni sakat bırakıyor, nefesimi kesiyor; öyle ki sesim işbirliği yapsa bile artık çığlık atamıyorum. Dünya soğuyor ve beni kirli duvara doğru ittiklerinde uyuşuyorum. Eller bileklerimi kavırıyor, kollarımı açıyor ve geriye doğru sıkıştırıyor. Bir diz bacaklarımın arasına girerek onları ayırıyor.

Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Üçü gülüp bana uzanırken kendi içimde büzülüyormuşum gibi hissediyorum.

Ama aniden bir şeyler oluyor. Sağımdaki ilk adam inliyor. Gözleri geri yuvarlanıyor ve yere yığılmadan önce yüzünden koyu ve kırmızı bir şey damlıyor.

İkinci adam dönmeye başlar ama tuğla yüzüne çarpar; kan ve kırık dişlerden oluşan korkunç bir görüntüyle yüzünü parçalar. Bir çığlık atar ve çırpınır. Ama arkasındaki gölgemsi hayalet hırlayarak tuğlayı tekrar yüzüne çarpıp onu yere düşürür.

Son adam dönerken kükrüyor. Bir kılıç kirli ışıktaki tehlikeli bir şekilde parlıyor. Wraith yine de hamleyi savuşturur. Adam bileği tutulup çekilirken, bükülürken ve korkunç bir sesle koparılırken çığlık atıyor.

Karanlık şekil bıçağı geri itiyor ve bıçak karnına batarken adam inliyor.

"Hadi gidelim."

Bir el benimkini tuttu. Ve aniden donmuş halimden sıyrıldım. ılık atıyorum, elimi çekiyorum ve bir adamın hayalet gibi karanlık şeklinden geriye doğru çekiliyorum. Ama sonra Lukas öne doğru bir adım atıyor ve kirli ışık onun acımasız yüzüne derin gölgeler dryor.

"Buradayım Lizbet," diye hırlıyor sessizce. Yüzüme bakmak için meldiğinde gözleri benimkileri delip geçiyor. "Buradayım," diye fısıldıyor.

Kalbim tekrar sıkııyor ve topallıyorum. Ama o beni kollarıyla yakalıyor ve zahmetsizce ayaklarımın altından çekip alıyor. Ben ona sımsıkı tutunurken o beni caddeden aşağıya taşıyor. Misha'nın arabasına vardığımızda, yolcu tarafını açıyor ve beni koltuğa oturtuyor. Ben nmdeki gösterge paneline neredeyse koma halinde bakarken, o beni bağladı.

"Hemen döneceğim," diye sessizce homurdanıyor.

Ciğerlerim sıkıırken gözlerim dehşet içinde açılarak ona bakıyor. Elim onun elini tutuyor, sıkıca kavırıyor.

"Hemen dönerim," diyor nazikçe, elimi sıkarak. "Yemin ederim." Serbest kalıyor, kapıyı kapatıyor ve koşarak bara geri dönüyor.

Kalbim sıkımaya bağladı. Az önce neredeyse başıma gelen şeyin gerçekliği beni ezerken baım dönüyor. Nefes nefese kalmaya bağlıyorum ve duramıyorum. Kendimi sakinleştirmek için yaptığım nefes egzersizlerinin bağlangı yerini bulamıyorum.

Nefes alamıyorum.

Dünya dönüyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Çığlık atmak ya da ağlamak istiyorum. Ama sonra aniden yolcu kapısı tekrar çekilerek açıldı.

"Lizbet!" Lukas ellerimi tutarak tıslıyor. Sıkıyor, ellerinden birini bırakıp yanağımı okşamak için elini kaldırıyor. Başımı çevirerek beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor.

Bunu yapıyorum ve birden boğazımdaki görünmez elin gevşediğini hissediyorum.

"Sadece nefes al," diyor kısık sesiyle. "Panik atak geçiriyorsun."

"Hayır, ben..." Sesim kesiliyor.

Panik atağın getirdiği mini bir kalp krizi geçiriyorum. Ve bu kötü bir kriz. Ama elini sıkıca tutuyorum. Kendimi gözlerimi açık tutmaya ve onunkilere kilitlenmeye zorluyorum, çünkü bunun yardımı oluyor gibi görünüyor.

Ve yavaşça, kalbime saplanan pençeler bırakıyor. Titremeye başlamadan önce boğuk, kesik kesik bir nefes alıyorum.

"Seni eve götürüyorum," diyor Lukas nazikçe.

"Tamam mı?" Kaşlarımı çatıyorum. "Bisikletin..."

"Sorun değil."

Burada ne işim olduğunu ya da onu neden takip ettiğimi sormuyor. Kızgın bile görünmüyor.

Korkmuş görünüyor.

Elimi bırakıyor ve kapıyı kapatıyor. Arabanın diğer tarafına geçip direksiyonun arkasına geçmesini izliyorum. Mustang gümbür gümbür hareket ediyor. Arabayı sürerken Lukas'ın yüzü asık. Ama eli arabanın karanlığında benimkini buluyor.

Parmakları açılıyor, benimkilerle kenetleniyor. Sıkıyor ve geceye doğru yol alırken sıkmayı bırakmıyor.

BEN TERAPIST DEĞİLİM. Ama bir terapiyi çok iyi anlıyorum: Acı. İçinizdeki şiddeti dışarı vurmak için şiddet.

Bembeyazdı, Manchester'dan dönerken bütün yol boyunca önüne baktı. Ama o bakışı çok iyi biliyorum. Yanis'te de o bakış vardı. Ben de bakmıştım. Odasında ona dokunduğumda da aynı bakış vardı. Ve bu bana onun bir kurban olduğunu söylüyor. Tıpkı Yanis gibi. Tıpkı benim gibi.

Belki de bu yüzden o yakınımıdayken kafamın içinde çığlık atan isyanlar sessizleşiyor. Onunki ve benimki birbirini yok ediyor.

O sokaktaki adamların ölü mü diri mi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Açıkçası umurumda da değil. Şansım varsa, Manchester'ın çalışan kızlarına karşı son zamanlarda artan şiddet olaylarından sorumlu olan pisliklerle aynı kişilerdir. Harlow'u kontrol etmek için Black Duck'a gitmemin sebeplerinden biri de buydu.

Seks işçiliği her zaman tehlikeli bir iştir. Ama son birkaç aydır kızlar sakat ve ölü olarak ortaya çıkıyor.

Biri avlanıyor. Umarım bu gece öldürdüğüm ya da bitkisel hayata soktuğum adamlardan biri o canavardır.

Lordship'in altındaki garajda Lizbet'in arabadan inmesine yardım ediyorum. O orospu çocuklarının ona gerçekten zarar vermediğinden emin olmak için onu bir kez daha kontrol ediyorum - en azından fiziksel olarak. Ama bileklerinden birinde muhtemelen yarın morluk olacak bazı izler dışında hiçbir şey yok.

O sadece... soğuk. Mesafeli. Uzak. Ama onu nasıl geri getireceğimi biliyorum.

Onu sessizce boks ringine götürüyorum. Eldivenleri ellerine geçirmeye başladığımda kaşlarını çatarak dışarı çıkıyor.

"Nedir bu?"

Onu iplerin altından ringe çekiyorum. "Lukas-

"

"Bana vurmanı istiyorum."

Misha bana vurduğunda ihtiyacım olduğu gibi buna ihtiyacım yok. Aslında, buna hiç ihtiyacım yok. Ama onun var. Buna onun için ihtiyacım var, onu düzeltmek için. O orospu çocuklarının onu ittiği çukuru aşmasına yardım etmek için.

"Vur bana," diyorum sessizce.

Bana deliymişim gibi bakıyor.

"Sana vurmayacağım." "Evet,

vuracaksın."

Bana bakıyor. "Bu bir çeşit boktan oyun mu?" "Hayır."

"Lukas-"

"Şeytanları böyle yakarsın." Sertleşiyor.

"Pardon?"

"Ya bu ya da hiçbir şey hissetmeyene kadar masadaki tüm ilaçları kullanacaksın. Ama bu biraz daha sağlıklı, güven bana."

O bana bakıyor. Ben ona bakıyorum. Saniyeler sessizlik içinde geçiyor.

"Bu da ne böyle?" "Sana zarar veren benim."

Lizbet kıllanır. "Hayır bir-"

"Üvey babam ve annem," diye başlıyorum, sesim sert çıkıyor. "Çocuk avcılarının peşine düşen ve çocukları istismar ve insan ticaretinden kurtaran bir organizasyon yürütüyorlar."

Başını sallıyor. "Biliyorum." Kaşları çatılır. "Bekle-"

"Beni bulduklarında, on dört yaşındayken, bir tutsaktım," diye sessizce homurdanıyorum. Bundan hiç bahsetmedim. Asla. Ilya ve Misha bile sadece kötü bir şeyden kurtarıldığımı biliyor. Ayrıntıları değil.

"Bir ev vardı - Karadağ'da Budva'nın hemen dışında Crna Kuča adında bir uçurumun üzerinde siyah bir köşk."

İsmin tadı dudaklarımda zehir gibi. İçimi sıkıyor ve yakıyor. Tenimi binlerce iğne başına çeviriyor, içe dönüyor.

"Zengin adamlar gelir ve para öderler..."

"Lukas," diye fısıldıyor, gözleri kocaman. "Yapmak zorunda değilsin-" "Evet, biliyorum."

Geçmişin iblisleri içerideki parmaklıklara vurdukça çenem sıkışıyor.

"Toplumun kimsenin yapmasına izin vermediği şeyleri yapmak için gelip para ödeyeceklerdi."

Solgunlaşıyor.

"En temel arzularına göre hareket etmek, bu her ne ise."

Yüzü kül rengine dönüyor. Arkamı döndüm ve koluma uzandım. Manşetin düğmelerini açtım ve sarmaya başladım.

"İkiz kardeşim Yanis ve ben... bizi buraya çektiklerinde yıllardır sokaklardaydık. Yaşayacak bir yer, yiyecek, geceleri sokaklarda dolaşıp genç avlar arayan iblislerden korunmak için bir sığınak. Ama bu bir kurtuluş değildi. Sadece iblislerin yaşadığı bir mağaraydı."

Kolumu kırıyorum, nefes alıyorum ve yüzümü tamamen ona dönüyorum. Gözleri ön kolumun derisini çaprazlama kesen yara izlerine takılıyor ve ağzı açık kalıyor. Eli ağzına doğru uçuyor.

"Eskiden gelen bir adam vardı ve..." Acı acı yutkunuyorum.

"Kes. Beni kanatırdı ve bundan zevk alırdı."

Lizbet ağlamaya başladı. Ama ben duramıyorum. Onu bu delikten çıkaracağım, bu benim tekrar içine düşmem anlamına gelse bile.

"Kardeşim de onun favorisiydi ama başka bir nedenden dolayı. Sadece duvarlardan duyabildiğim başka bir tür cehennem için. Ama başkaları da vardı..." Aşağı bakıyorum. "Dokun bana."

Kırmızı çerçeveli gözlerimi onunkilere dikiyorum. Lizbet titriyor, gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı süzülürken kendine sarılıyor.

"Acı beni acıdan kurtarıyor, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Kontrol edebildiğim acı, edemediğim acının yerini alıyor. Bazen vurmak işe yarıyor. Ya da vurulmak, diğer zamanlarda. Bu yüzden bana bakmanı istiyorum Lizbet," diye hırlıyorum. "Ve sana kimin zarar verdiğini görmeni ve onları öldürmeni istiyorum."

"Yapamam," diye hıçkırıyor, artık
açıkça ağlıyor. "Evet, yapabilirsin."

"Hayır..."

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve vücudu
gevşiyor. "Yapamam, Lukas..."

"Yapabilirsin," diye tıslıyorum. "Sen güçlüsün ve bunu biliyorsun. Bu yüzden bana bakmanı istiyorum-"

"Yapamam!" diye hıçkırıyor. "Çünkü sana bakıp onu görmek istemiyorum."

Bana büyük bir acı, üzüntü ve kalp kırıklığıyla bakarken yüzü çöküyor.

"Sana bakıp babamı görmek istemiyorum."

Aradaki mesafeyi bir saniyede geçiyorum. Kollarımla ona sarılıyorum ve o da bana sıkıca, acı verici bir şekilde sarılıyor; fırtınadaki bir cankurtaran salı gibi bana tutunuyor. Göğsüme hıçkırarak ağlıyor. Ben de ona sarılıyorum.

Belki Misha'nın Charlotte'u tutuşu gibi değildir. Ya da Ilya'nın Tenley'i tutuşu gibi. Ama ben Lizbet'i böyle tutacağım. Onu nasıl koruyacağım.

Öylece kalıyoruz, bana sarılırken hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Ama yavaşça birbirimizden ayrılıyor ve ben onun yüzüne bakıyorum.

İçimde çok fazla savaşılan duygu var. Onu korumak istiyorum. Onu kurtarmak istiyorum. Ve şu anki ruh halim ve duygularım göz önüne alındığında ne kadar berbat bir arzu olsa da, onu anlamsızca becermek istiyorum.

Dudakları adımı inletene ve parmakları tenimi kazıyana kadar kendimi bacaklarının arasında kaybetmek istiyorum.

En çok da onu tekrar öpmek istiyorum. Ama yapamam, birçok nedenden dolayı. Kırık bir vazoyu öpemezsin.

Gözlerim bunu onunkilere söylüyor. Ya da öyle olmasını umuyorum. Sonra geri çekiliyorum. Uzaklaşmak için dönmeye başlıyorum, çünkü yapamadan önce yapmalıyım.

Eli benimkini yakalıyor.

"Lukas-"

Geri dönüyorum ve gözlerinde aynı isteği görüyorum.

"Bunu yapamam," diye fısıldadım. "Seni tekrar öpemem."

Tekrar arkamı dönüyorum ama tutuşu
sıkılaşıyor. "Lütfen."

Ona bakmak için tekrar dönüyorum. Çok zayıf, sanki uçup
gidecekmiş gibi. Ama bana o gözlerle bakıyor ve ruhu
içimde yanıyor gibi görünüyor.

"Lizbet-"

"Beni öpmeni istiyorum," gözleri benimkilere dikildi. "Beni
öpmeni istiyorum ve öpmeyi bırakmanı istemiyorum-"

Benim ağız Ezmek için onun, kavurucu
 uzakta ve Acı çekerek, ıstırabı yutarak.

Zehri boşaltmak.

Yeniden kablolama.

Yeniden
yazıyorum

.

Güçlendir
me.

Beni kollarının arasına çekerken ağzına boşalıyorum. Beni kucaklayıp göğsüne bastırıyor, eldivenleri ellerimden çekerken beni derinden öpüyor. Birbirimizin dudaklarında inleyerek ringden çıkıyoruz ve salondaki kanepelerden birine geçiyoruz.

Lukas beni kanepeye yasladığında kendimi geriye doğru uzanırken buluyorum. Panik bir an için beni ele geçiriyor, ama geri çekildiğinde onu tutup kendime doğru çekiyorum.

"Durma," diye nefes alıyorum.

"Lizbet-"

"İstersem sana söylerim... eğer mecbur kalırsam."

Gözleri benimkileri arıyor ve aynı acının onunkilere de yansıdığını görebiliyorum. Durakladığında yüzüne dokunuyorum.

"Durmak istiyorsan söyle..." Fısıldıyorum.

Başını sallıyor. Aynı korkunç kulübe ait olduğumuzun sessizlikle kabulü. Ama sonra dudakları tekrar benimkileri buluyor,

ve acıyı unutmaya başlıyorum.

Dudakları benimkilerin tadına bakıyor, uzun ve yavaş, ta ki bedenim titreyip onunkileri itmek için kabarana kadar. Ağzı aşağıya, çeneme kayıyor ve ben ihtiyaçla inliyorum. Boynumun yumuşak derisine kayıyor ve ağzım açık kalıyor.

"Şimdi gömleğinin düğmelerini açacağım."

Başımı sallıyorum, içinde kayboluyorum ve bunu istiyorum. Kalbim küt küt atıyor ama pençelerim yok. Sadece vahşi atlar onunla yarışıyor. Parmağı okul bluzumun üst düğmesini açıyor. Sonra diğerini, bir diğerini ve bir diğerini, ta ki açılana kadar.

Dudakları boynumu hafifçe emerken ürperiyorum, ağzının geçmişi yakıp yok etmesini seviyorum. Elleri kalçalarımın aşağı kayıyor. Titriyorum ama parmakları tenimde gezinirken kalçalarımı ona doğru itiyorum.

Spiral metal merdivenin tepesindeki kitaplık kapısı bir gıcırtyla açılıyor. Lukas küfrederken nefesim kesiliyor ve oturur pozisyona geçiyorum.

"Hadi," diye hırlıyor, ben gömleğimin düğmelerini iliklerken dönüp kolunu aşağı çekiyor. Kanepeye oturuyorum. Ilya aşağı inerken Lukas dönüyor. Bizi görünce duraksıyor, kaşlarını çatıyor.

"Onun burada ne işi var?" diye hırlıyor.

"Sakin ol," diye homurdanıyor Lukas sessizce. "Bu... uzun bir hikaye."

Birbirlerine ters ters bakıyorlar. Ilya son birkaç basamağı iniyor, bana bakıyor, kollarını kavuşturmuş, bakışlarında nefret var.

"Buraya kimse giremez ama-"

"Tenley ve Charlotte dışında mı?" Lukas ona ters ters bakar.

"Bana aradaki farkı göremeyecek kadar kalın kafalı olmadığınızı söyle."

"Ne fark eder ki?"

İlyâ yeşil gözlerini devirir.

"Onların gerçek ilişkiler olduğunu ve bunun-"

Duraklıyor. Gözleri seğiriyor ve çenesi sıkılıyor.

"Hmm," diye homurdanıyor. Bakışlarını Lukas'a dikeyor.

"Tanrım, Lukas."

Başka bir şey söylemeden döner ve merdivenleri tırmanır.

Lukas döner. Dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme beliriyor. Ben de kızarak sırtıyorum.

"Sanırım bebek bakıcısını

uyandırdık." Kıkırdıyorum. "Bu

bir ilk olurdu." "Hiç bebek

bakıcın olmadı mı?"

"Hiç kimseyi..." yüzüm yanıyor. "Bu."

Bana doğru ilerliyor ve beni derinden öperken tenim cızırdıyor. Parmakları saçlarımla arasında geçiyor ve bu şimdiye kadar hissettiğim en samimi duygu olabilir.

"Bu iş buzul hızında ilerleyebilir, biliyorsun," diye homurdanıyor.

"Dudağımı ısırarak başımı
sallıyorum. "Tamam."

"Ciddiyim."

"Teşekkür ederim," diye
fısıldadım. "Seni eve
bırakayım."

Listeye eklenecek bir ilk daha.

Onu karanlık kampüsün karşısındaki kulübesinin ön kapısına kadar YÜRÜTTÜM.

"Teşekkürler..." gözlerimin içine bakmak için döndüğünde dudakları bükülüyor. "Şey, çok."

"Bu gece sana söylediklerim..."

Başını sallar. "Tek kelime etmeyeceğim, Lukas."

Başımı sallıyorum. Ama aynı zamanda oyalanıyorum. Ondan uzaklaşmaya hazır değilim. Kükreme sadece... orada, ama sessizleşti. İçimdeki savaşı onun öfkeli kafama getirdiği sessizlik kazanıyor.

Kapıyı açıyor ve içeri giriyor. İkimiz de ön kapının yanındaki aynaya yapıştırılmış kâğıt parçasını fark ediyoruz ve o da okumak için koparıyor.

"Julianna, oda arkadaşım..." Gözleri notu tarıyor. Bana bakıyor ve dudağını ısırtıyor.

"Geç saate kadar dışarıda."

İçimde bir ateş yanıyor.

"İçeri gelmek ister misin?"

"İlgileniyorum," diyorum

sessizce.

"Bunu sokak aralarında suçluları döven adam

söylüyor." "Bu benim terapim."

"Belki de bu benimdir."

Bana doğru uzanıyor. Ama ben çoktan onu yakalamıştım. Onu kendime doğru çekiyorum, kapıyı tekmeleyip arkamızdan kilitlerken onu duvara yapıştırıyorum. Onu duvara bastırırken inliyor, mutfığa yuvarlanırken birbirimizle boğuşuyoruz. Kışını tezgâhın üzerine geri itiyorum, ay ışığı pencerelerden içeri süzülüyor.

"Sadece bil diye söylüyorum, ben-"

Geri çekiliyorum. Dudağını

çiğnıyor. "Ben hiç, yani..."

"Bu gece bunu yapmak zorunda değiliz. Asla zorunda değiliz-" "Herhangi birini kastediyorum," diye ağzından kaçırıyor.

Geri çekilmeye başladım, ama elleri gömleğimi tutmak için fırladı.

"Sakin buna cüret etme," diye fısıldıyor. Tırnaklarını bana batırıyor ve beni geri çekiyor. "Göster bana," diye nefes alıyor.

"Senin terapin olamam," diye inliyorum.

"Evet, anlayabilirsin. Çünkü anlıyorsun."

Ağzım onunkine inip onu öperken inliyorum. "Burada olmaz o zaman," diye fısıldıyorum.

Onu merdivenlerden yukarı taşıyorum, bacakları belime dolanmış, dudakları hala benimkilere basılı.

"Pekâlâ," diyerek tepedeki iki kapıya bakıyor.

Ama hangisinin onun olduğunu zaten biliyorum. Onu yatağına götürüyorum, yatırıyorum ve sırt üstü yatırıyorum. Yüzündeki gerginliğin yerini arzuya bırakmasını dikkatle izleyerek üzerine sürünüyorum.

Parmaklarım gömleğinin düğmelerini açmaya çalışıyor. Lizbet titriyor, ama inliyor ve gözleriyle ve sırtının kavisiyle beni teşvik ediyor. Gömleğini çıkarıyorum ve elleri göğsümden yukarı kayıyor. Gözlerimin içine bakıyor.

"Çıkar

şunu."

Gerginim.

"Tenini hissetmeme de izin

ver." "Bunu yapmak

istemezsin-"

Gözleri benimkilerle kilitlenirken sessizce "Evet, öyle" diyor.

Ayağa kalkıyorum. Yavaşça soyunup ay ışığına çıkarken ona bakmaya devam ediyorum.

"Buraya geri gel," diye fısıldıyor.

Yatağına geri dönüyorum ve onun üzerine sürünüyorum. Onu derinden öpüyorum, içine batıyorum. Ellerim sütyenine doğru kayıyor ve sonra sütyenini çıkarıp

aramızdan kayıyor. O

inliyor, meme uçları göğsümde küçük noktalar gibi sıyrılırken titriyor.

Bir iniltiyle ağzım çenesinden aşağıya, boynuna ve köprücük kemiğine doğru iniyor. Ağzımı aşağıya, göğüslerinin eğimine doğru kaydırduğımda nefes nefese kalıyor, sırtını kamburlaştırıyor. Dudaklarım sert, pembe bir meme ucuna dolanıyor ve o inliyor.

Ellerim kalçalarına doğru kayıyor. Bu sefer donmuyor, inliyor. Parmaklarımı eteğinin yan tarafındaki fermuara götürüyorum ve orada duruyorum.

"Evet," diye fısıldıyor ve başını sallıyor.

Fermuarı aşağı çekiyorum ve eteği düşüyor. Karnına doğru öpücükler konduruyorum, teninin dudaklarımın altında sıcaktan zonklamasıyla inliyorum. Parmak uçlarım külotunun beline kayıyor ve yine bekliyorum.

Yavaşlık her zamanki tarzım değildir. Nazik de değil. Kaba, sert... bildiğim tek yakınlaşma biçimi bu, çünkü içimdeki yakıcı acıyı köreltiyor.

Ama onunla yavaş gitmek istiyorum. Onun için, kendim için.

Bunu ortaya çıkarmak istiyorum. Benden önce her bir çizgiyi geçmemi istemesini istiyorum.

Kalçasını öperken başımı kaldırdım. Lizbet'in gözleri kapalıydı, nefes nefese bana bakıyordu. Dişlerini dudağının üzerinde gezdirerek başını sallıyor. Parmaklarım belinden çekiştiriyor ve ince kumaşı yavaşça üzerinden sıyrıp kalçalarından aşağı indiriyorum. Tekrar yukarı baktığımda, kalın bir şekilde homurdanıyorum.

Amcığı ayın yumuşak ışıkında ihtiyaçla parlıyor. Islak, kabarık, benim için istekli. Dudaklarının arasına girip ağzımı indiriyorum ve nefesimin onu okşamasına izin veriyorum.

"Lukas..."

Parmakları saçlarımın arasından geçiyor. Daha fazla teşvike ihtiyacım yok. Bacaklarını ayırıyorum ve ağzımı ıslak küçük yarığına doğru indiriyorum.

"Oh Tanrım..."

Dilim dudaklarını ayırarak dikişine doğru ilerlerken nefes nefese kalıyor. Tekrar yaptıkında inleyerek titriyor, tatlılığının tadına bakıyor.

Kafamın içindeki uğultu kesiliyor. Aslında her zaman orada olan zonklayıcı ağrının gittiğini fark ediyorum.

Onun yüzünden olabileceğinin farkındayım.

Ağzım tekrar düşüyor, dilim ıslak bir şekilde dudaklarını düşünüyor. İçine doğru inliyorum, o zevkle nefes alıp verirken dilimi derinlere itiyorum. Yavaş ama acımasızım, dilimi klitorisine doğru kaydırıyorum ve dudaklarımı etrafına sarıyorum.

"Kahretsin... Lukas!"

Onun içinde boğuluyorum; kendimi kaybediyorum ya da yıllardır kaybetmeye alıştıkım paralarımı kaybediyorum. Klitorisini emiyorum ve dilimi etrafında dndryorum, tekrar tekrar. Ucunu içine doğru itiyorum, titrediğini ve kalçalarını başımın etrafında sıktıkını hissediyorum.

Zonklayan düğmesine geri dönüyorum ve vücudu aniden sarsılıp yataktan kalkana kadar onu acımasızca dilliyorum.

"Lukas!"

Boşaldığında kalçaları kasılıyor, parmakları saçlarımı sıkıyor ve dudaklarından inilti dökülüyor. Devam ediyorum, tekrar boşalmasını sağlıyorum ve sonra tekrar, her yeri titreyip sarsılmadan önce.

Yavaşça uzaklaşıyorum ve bacaklarının arasına kayıyorum. Lizbet şaşkınlıkla bana bakıyor, yüzü pırıl pırıl kızarıyor. Ama birden yüzümü ellerinin arasına alıyor ve onu derinden öpmem için beni aşağı çekiyor. Bu öpücükte kendimi daha çok kaybediyorum, isteyerek. Parmakları tenimde geziniyor ve dudaklarımda onun gülümsemesini hissediyorum.

Yavaşça geri çekilip gözlerinin içine bakıyorum. "Gülümsemeni seviyorum."

Daha geniş

sırıttıyor. "Bu senin

hatan."

Onu tekrar öpmek için eğilirken ince ince gülümsüyorum. Sonra kulübenin ön kapısı açılıyor.

"Hey! Daha eve gelmedin mi?"

Lizbet, Julianna'nın aşağıdaki sesiyle geriliyor.

"Ben gidiyorum," diye mırıldanıyorum sessizce, belki de oda arkadaşının beni burada, ikimizin de yüzünde açıkça yazılı olduğu halde görmesinin garipliğinden kaçınmak isteyeceğini hissederek.

"Hayır, ben... kastettiğim bu değildi," diye kızarıyor.

"Sorun değil," diye sırtıyorum. "Eğer bu konuşmayı yapmak istemiyorsan alışılmadık bir yoldan gidebilirim."

Pencereye bakıyorum. Lizbet

kaşlarını çattı. "Hayır, Lukas-"

"Gerçekten sorun yok."

"Hayır." Oturur ve başını sallar. "Hayır. Hadi." Küçük bir sırtışla bana bakıyor.

"Hadi aşağı inelim. Birlikte."

Küçük bir gülümsemeyle sırtıyorum. Sessizce giyiniyoruz ve Lizbet gelip benim için gömleğimin üst düğmesini iliklediğinde içimde garip bir şeyler hissediyorum.

Gülümsüyor. "Hadi gel."

Elimi tutuyor ve beni odasından çıkarıp merdivenlerden aşağı indiriyor.

"Hey," diyor sessizce Julianna'nın arkasından. "Oh hey-"

Döndüğünde oda arkadaşı donakalır. Kaşları çatılır, ağzı sessiz bir soruyla açılır.

"Uh, merhaba?"

"Julianna," diye homurdanıyorum, dudaklarımda küçük bir sırtıma belirliyor. "Lukas," diyor merakla, Lizbet'e sırtarak.

"Mütevazı evimize hoş geldiniz."

Lizbet kızardı. Beni ön kapıya götürmek için dönerken eli benimkini sıkıca sıkıyor.

"Görüşürüz Tom-"

Beni kendine çekiyor, gözlerimin içine bakarken bir elini göğsüme koyuyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Her şey için."

Başını yukarı kaldırıyor. Julianna hızla başka tarafa bakarken, ben ağzını yavaşça öpmek için kendi ağzımı indiriyorum. Ayrıldığımızda Lizbet sırıtıyordu.

"Yarın," diye homurdanıyorum

sessizce. O da başını sallıyor.

"Yarın."

Dışarı çıkıyorum ve kapı kapanıyor. Ay'a bakıyorum ve dünya sessizleşiyor.

Tamamen sessiz. Kafamın içinde çılgılık yok. Geçmişten gelen şeytanlar yok. Hiçbir şey yok. Nefesimi verip patıkada yürürken yavaşça gülümsüyorum.

Ve sonra aniden, keskin bir duruşla **d u r u y o r u m** ve huzur anı paramparça oluyor.

Pek fark edilmiyor ama ben her şeyi fark ediyorum. Kampüsteki her kulübenin etrafını çevreleyen taş duvarda küçük, şirin bir ahşap kapı var. Ama orada, Lizbet ve Julianna'nının dışındaki tahtaya oyulmuş bir tabut var - Bratva'nın ölüm sembolü.

Geriliyorum, kulübeye geri dönerken bir hırıltıyla dönüyorum. Ama içeride pencereden onun güldüğünü, oda arkadaşıyla kıkırdadığını görebiliyorum. Kapıya doğru gidiyorum ama sonra kendimi durduruyorum.

O... neşeli. Mutlu. Ve bu onun için yeni bir şey. Bu hayali şimdi yıkmayacağım ama bu gece buraya geri geleceğimi biliyorum.

Dönüyorum ve karanlığın içinde kayboluyorum. Bir saat daha bekliyorum, saklanıyorum; izliyorum. Ama hiçbir şey ve hiç kimse kulübeye doğru bir hamle yapmıyor. Yarım saat daha bekledikten sonra yavaşça gözden kayboluyorum ve Lordluk'a geri dönüyorum.

"OTUR. ŞİMDİ."

Julianna bana sırtıarak mutfak masasının etrafındaki sandalyelerden birini işaret edince kızarıyorum.

"Çay?"

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum. "Lütfen."

Çaydanlığı koyuyor ve bana bakmadan önce başını sallayarak kendi kendine gülüyor.

"Vay vay vay."

"Bu ne değil..." Kaşlarım çatıldı. "Şey-"

Gülüyor. "Hayır, bence tam olarak düşündüğüm şey." Mutfak tezgahına yaslanmış, kaşlarını çatmış.

"Sadece bir iş anlaşması için çok fazla o zaman?" Yere bakıyorum, ellerim bükülüyor. "Bilmiyorum."

"Bunu kötü anlamda söylemedim," diyerek gülümsüyor ve yanıma oturuyor. Eli omzuma dokunuyor,

Başımı kaldırdığımda bana sıcak bir şekilde gülümsediğini gördüm.

"Senin adına mutluyum," diyor nazikçe. "Ve gururluyum. Ayrıntılara ihtiyacım yok ama bu büyük bir olaymış gibi görünüyor?"

Başımı sallarken yüzüm kızardı. "Evet, sanırım öyleydi."

Ona hiçbir zaman ayrıntı vermedim - ya da kim olduğunu - ama Julianna ve ben geçmişimdeki istismar ve bu nedenle yakınlık konusundaki takıntılarım hakkında kısaca konuştuk.

Bana sarılmak için yaklaşırken gülümsüyor. Ben de sırtıtarak ona sarılıyorum.

"Seninle gerçekten gurur duyuyorum, bebeğim." Omzuna doğru başımı salladım.

Ben de öyle.

Yine de geri çekildiğinde, kaşları endişeli. "Sadece... bilirsin, dikkatli ol."

Gerginim. "Ne, çünkü bu Lukas, OHA kampüsünde kurban arayan psikopat-"

"Oh, hadi ama," diye iç geçiriyor. "Beni o fırçayla boyamayın. Dedikodu insanı olmadığımı biliyorsun. Hayır, Lukas'ın geceleri kampüste bir kurt adam gibi sinsice dolaştığını düşünmüyorum. Ama bir sürü yükü olduğunu düşünüyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Seninle konuştu mu?"

Gölüyor. "Lukas mı? Hayır, kesinlikle değil. Ama bilemiyorum. Onda bunu hissedebiliyorum. Hasar görmüş. Kırılmış."

"Ben de öyle," diye fısıldıyorum.

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Belki kırık parçalar uyuyordur o zaman." Sırıttıyorum. Bu düşünce hoşuma gitti.

"Bakın, kötü çocuğun ve yasak olanın çekiciliğini anlıyorum-

" "Bu öyle bir şey değil."

Bana gülümseyerek başını sallıyor. "Tamam o zaman. Onu olmadığı bir renge boyamaya çalışmıyorum."

"Biliyorum."

"Sadece..." diye omuz silkiyor. "Güvende olmanı ve güvende kalmanı istiyorum, hepsi bu." Uzandım ve elini kendi elimle sıktım. "Ben güvendeyim." "Güzel," diye sırıttıyor.

Çaydanlık ısıklık çalmaya başladı. Juliana onu almak için ayağa kalkıyor, tam o sırada telefonum çalıyor. Numarayı tanımadan cevap veriyorum ama anında pişman oluyorum.

"Evlendin mi?!"

İnledim. "Merhaba,

Nadia." "Demek doğru,

öyle mi?!"

"Bu karmaşık bir durum-"

"Oh, bana bu saçmalıkları anlatma!" Ağzında geveleyerek tersledi. "Hem de sadece evli değil, sevgili Semyon'un can düşmanlarından birinin oğluyla!"

Ayağa kalktım, oturma odasına doğru döndüm.

"Durum biraz karışık, Nadia," diye çıkışıyorum.

"Ve gerçek oğlu bile değil. Para ve güçle kan bağı olan birini bile seçemediniz. Aşâğılık, piç kurusu bir hayır kurumunu tercih etmek zorundaydınız-"

"Aşâğılıksın," diye tıslıyorum başımı sallayarak. "Tanrım, konuşurken kendini bile duyuyor musun?"

"Aynaya baktığında kendini görüyor musun?" O da karşılık veriyor. "Gururlu bir Belsky olduğunu görüyor musun-"

Bir kahkaha attım. "Gururlu mu? Gururlu!? Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu soyadın gurur verici bir yanı yok Nadia. Elimde olsa bu soyadını yeryüzünden silerdim!"

Bana tıslayarak dudak büktü. "Seni bu kadar nankör, kindar küçük bir kaltağa neyin dönüştürdüğünü bilmiyorum Lizbet. Gerçekten bilmiyorum. Küçük, sapkın yalanlarıyla babanı ve bu aileyi çamura bulamaya çalışman yetmedi mi? -"

Kapatıyorum.

Titriyorum, telefonu paramparça olacak kadar sıkıyorum. Gözlerim sımsıkı kapalı, yakıcı pençeler kalbimin derinliklerine saplanırken dişlerim gıcırdıyor. Boğazım kapanıyor, yutkunmaya çalışıyorum ama boğuluyorum-

Ve sonra kollar beni sardı.

"Hey... hey, nefes al, Lizbet. Sadece nefes al."

Julianna bana sıkıca sarılıyor, saçlarımı ve sırtımı okşayarak beni içine alıyor.

"Sadece benimle nefes al,
tamam mı?" Başımı salladım,
titriyordum.

"İçeri, dışarı. İçeri, dışarı. İşte böyle."

Onu takip ediyorum, nefeslerine uyarken gözlerimi kapalı tutuyorum. Yavaşça ciğerlerim gevşiyor ve kalbim normal bir şekilde atmaya başlıyor.

Geri çekilmeden önce beni bir saniye daha tutuyor.

"Bu... saldırılar..."

"Ben iyiyim," diyorum zayıfça. "Yine de teşekkür ederim." "Bunlar sadece panik atak değil, değil mi?"

Dudağımı ısırıyorum, tereddüt ediyorum.

"Bana söylemek zorunda değilsin," diyor nazıkçe. "Ama istersen can kulağıyla dinlerim."

Her zaman düşündüğümde olduğu gibi, gelecek dönem oda arkadaşı olmayacağımızı bilmek kalbimi biraz kırıyor.

Lukas gelecek dönem de beni öpmeyecek.

Yüzüm düşüyor, ama hemen sineye çekiyorum ve her şeyi sakladığım o küçük kutuya geri itiyorum. Gelecek ya da geleceksizlik üzerinde duramam. Yapamam işte.

Şimdi yaşa. Sadece şimdi yaşa.

Elimdeki telefon çalıyor ve inliyorum. Yemin ederim, eğer arayan annemse üzerinde tepiniyorum. Ama aşağı baktığında tanıdığım başka bir numara olduğunu görüyorum.

Ben Olek.

"Ben..." kaşlarım çatıldı.

"Ben yukarıda olacağım, tamam mı?" Julianna geri çekilip omuzlarımı ovarken bana alaycı bir şekilde gülümsüyor. Uzaklaşmak için dönmeye başladı.

"Hey, Julianna?"

Geri dönüyor. "Evet?"

"Bir..." olduğun için teşekkürler. Kaşlarımı çattım. "şey, benim tek arkadaşım."

Sırıtıyor. "Benim de arkadaşlarım pek iyi sayılmaz, biliyorsun. Bu yüzden benim olduğun için teşekkürler."

Sırıtıyor ve vızıldayan telefonuma başını sallıyor.

"Eğer bu annen ise, çekinmeden verebilirsin. Ben harikayım.

boktan annelerle."

Sırıtıyorum. "Bunu unutmayacağım."

O st kata çıktığında hemen Olek'i geri

ağırıyorum. "Bayan Belsky," diye mırıldanıyor

derinden. "Nasılsınız?" "İyiyim, teşekkür ederim,

Bay Domitrovich."

"Konseyin, Konstantin'i Oxford Hills'e gönderdiği için Antin'e sert sözler söylediğini bilmenizi istedim. Bu

agresif bir hamleydi ve geri kalanımız tarafından büyük bir hoşnutsuzlukla karşılandı."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim, bunu söylediğin için minnettarım. Ama sorun değil. Konstantin gerçekten rahatsız etmiyor."

"Bunu duyduğuma sevindim. Sana üç hafta sonra bir konsey toplantısı ayarladığımızı söylemek istiyorum. Babanın mirası ve imparatorluğu ile Kashenko ailesiyle olan bağlarıyla ilgili her şeyi sonuçlandıracağız."

Boğazını temizliyor.

"Bu arada tebrikler. Bence akıllıca bir seçim yaptınız."

Teşekkür ederim, Bay

Domitrovich." "Yakında görüşmek

üzere, Bayan Belsky."

Bir süre sonra yatağa girdiğimde gülümsüyorum. Hâlâ vızıldıyorum... Lukas'ın dokunuşları ve dudakları hâlâ karıncalanıyor. Yatağa girdiğimde az önce bu yatakta yaşananların her bir örneğini tekrar tekrar yaşıyorum.

Gözlerim kapanıyor ve Lukas'ı hayal ediyorum.

Sanki hâlâ burada, bana bakıyormuş gibi hissediyorum.

Beni izliyor.

KAPI ARKAMDAN KAPANIYOR ve ben kapıya yaslanıyorum. Kalbim yerinden fırlıyor. Dudaklarım, yıllardır sahip olduğum en normal gülümsemelerden biri olabilecek şekilde geri çekiliyor.

Lizbet'in inlemeleri ve gülümsemeleri aklımdan geçerken kendi kendime sırtarak başımı sallıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve merdivenlere doğru ilerliyorum.

"Neler oluyor, Lukas?"

Geriliyorum, başımı çevirdiğimde neredeyse karanlık mutfakta duran Ilya'yı görüyorum. Ocağın yanında tezgâha yaslanmış, davlumbazı kısık, sigarasını yavaşça çekiyor. Kiraz yüzünü aydınlatıyor, çatık kaşlarının gölgeli çizgilerini keskin bir şekilde ortaya çıkarıyor.

Ilya çoğu insanı korkutur. Ben çoğu insan değilim.

"Detaylandırmak ister misin?" Homurdanıyorum, mermer adanın üzerinden ona ters ters bakmak için adım atıyorum.

"Belsky. Ne yapıyorsun lan sen?"

"Adı Lizbet."

"Umurumda değil."

Dudaklarım hırıltıyla geri çekilirken öfkem alevleniyor.

"Zamanımı nasıl ve kiminle geçirdiğim seni ilgilendirmez Volkov."

"Lanet Belsky imparatorluğunun varisi söz konusu olduğunda değil, seni lanet olası aptal!" Adam tersledi. "Bunun lanet olası bir iş alımı olması gerekiyordu, senin için bir ganimet çağrısı değil!"

Karanlık bir şekilde homurdanıyorum. "Dikkat et. Bunu istemeye hakkım var, İlya. Ben normal insanların hissettiği şeyleri hissetmesine izin verilir-"

"Onunla değil," diye tersliyor, başını sallıyor. "Tanrım, Lukas, delirdin mi sen? Babası amcamı öldürmeye çalıştı! Ve senin babanı!"

"Ve o, o değil!" Ben de kükrüyorum.

"Belki de genetik konusunda bir derse ihtiyacınız vardır, zira bu konuda pek de hızlı değilsiniz."

Adanın etrafında ona doğru hamle yaparken hırlıyorum. Ama İlya beni yarı yolda karşıyor, çenesini gıcırdatarak benimle çarpışıyor.

"Bir daha söyle," diye tıslıyorum. "Ve o lanet dişlerini kırışımı izle."

"Onun tüm lanet ailesi bir kanser, Lukas!" Yüzüme karşı kükrüyor. Ben de hırlayarak karşılık veriyorum, elim yakasını tutmak için dışarı çıkıyor. O da benimkini tutup yumruğunu geri çekti.

Mutfak ışıkları yanıyor.

"Burada ne haltlar dönüyor?!"

Birden Misha aramıza giriyor, beni geri itiyor ve sonra Ilya'yı buzdolabına çarpmak için dönüyor.

"Tanrım, sizin neyiniz var böyle?!" Misha kükrer. "şurada sikini ıslatmaya çalışan haine sor-"

Yumruğum Ilya'nın çenesine çarparken hırlayarak Misha'yı geçiyorum. Bana doğru hamle yapıyor ama Misha bir koluyla onu geride tutarken diğer koluyla da beni geriye doğru savuruyor.

"Yeter!" diye kükrer.

"Bu kadar yeter!" "Siktir

git, Luk-"

Misha, Ilya'nın etrafında döner. "Kapa şu lanet eneni. Yeter, Ilya. Belli ki babası değil, oraya gitmeyi bırak."

"Ve neden olmasın?" diye tükürür.

Misha'nın yüzü kararır. "Ben babam mıyım?" Ilya'nın çenesi sıkılır. Ama hiçbir şey söylemiyor.

"Yeter," diyor Misha, daha sessiz. Bana dönüyor. "Tamam mı? İki sik kafalı gibi birbirimize saldırmayı bıraktık mı?"

Ilya'ya ters ters bakıyorum. Gözlerini deviriyor ve homurdanıyor.

"İyi, evet." enesini ovuştururken bana bakıyor. "zr dilerim," diye homurdanıyor.

"Unut gitsin," diye mırıldandım.

"Güzel. Harika. Fantastik," diye homurdanıyor Misha kuru bir sesle. Bana dönüyor, gözleri kısılıyor.

"Lizbet bir yana, dostum..."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Bize neler olduğunu anlat, Lukas. Ciddiyim. Dengesiz davranıyorsun. Yani normalden daha fazla."

"Hiçbir şey olmuyor."

Ağzı inceliyor. "Lukas, sadece konuş bizimle. Yardım etmemize izin ver-" "Geri döneceğim."

"Hadi Komarov," diye iç geçiriyor Ilya ben dönerken. "O haklı, dostum. Sana neler oluyor böyle? Sen ve onu kastetmiyorum bile. Sen ve iblis-Lukas'ı kastediyorum!"

Mutfaktan çıkıyorum, fuayeden geçiyorum ve kapıdan çıkıp karanlığa karışıyorum. Kampüs arazisinde hızlı adımlarla ilerliyor, şu anda olmak istediğim tek yere giden yolu takip ediyorum.

Ve kafamın içindeki öfkeyi dindiren tek kişi.

Yol gül bahçelerinden birinin içinden geçiyor. Ama aniden durduğumda kaşlarımı çatıyorum. Çitlerin tepesinde bir şey parlıyor ve titriyor.

Burun deliklerim alevleniyor ve duman kokusu aldığımı fark ettiğimde ürperiyorum.

Bahçenin köşesinden hızla çıkıyorum ve gözlerim tarlanın öbür ucundaki ağaç kümelerine dikiliyor.

evler.

Nabzım hızla atarken ölü gibi koşmaya
başladım. Lizbet'in kulübesi yanıyor.

Battaniyeyi daha sıkı tutarken titriyorum. Dışarısı serin ama titrememin tek nedeni bu değil.

Yangın söndü... Lukas ve mutfağımızdaki yangın söndürücü sayesinde. Yerel itfaiye, OHA kampüs güvenliği ve komşu evlerden gelen pijamalı birkaç düzine öğrenci ile birlikte olay yerinde.

Ama yine de beni yatağımdan çekip çıkardığını hatırladıkça titriyorum. Alevlerin sıcaklığından duyduğum dehşeti ve Julianna ile beni evden çıkarırken neler olup bittiğinin şaşkınlığını hatırladıkça irkiliyorum.

İtfaiyecilerden birinin taş suratlı, is içinde kalmış Lukas'la konuştuğunu fark edince gözlerimi kırpıştırıyorum.

"Emin değilim ama hatalı kablo tesisatı ya da başka bir şey olabilir." Kulübenin yanmış tarafını, yatak odamın penceresinin hemen altını işaret ediyor.

"Fotoğraflarımızı ve ölçümlerimizi analiz için bir uzmana göndermemiz gerekecek, ancak tahminimce olay tam burada başladı.

şu elektrik kutusu."

Penceremin altında. Yangın yatak odamın penceresinin hemen altında başlamıştı. Beni yataktan çıkarmak için kapımı kırıp çığlıklar atarken kükreyen şekli hatırladıkça tekrar ürperiyorum. Gözlerim kulübenin duvarına kayıyor - şimdi kararmış; oradaki sarmaşıklar küle dönmüş.

Ilya, Misha, Tenley ve Charlotte da buradalar; ilk ikisi Lukas'ın arkasında kollarını kavuşturmuş, suratları asık bir şekilde duruyor. Charlotte ve Tenley geride duruyordu. Ama Lukas itfaiyecilerle konuşurken öne çıkıyorlar.

Charlotte üzerime bir battaniye daha örterken sessizce, "Al," diyor.

Başımı kaldırıp, neredeyse hiç etkileşimde bulunmadığım kıza alaycı bir şekilde gülümsüyorum. Bu okuldaki herkes bana dışlanmış biri gibi bakıyor; OHA'nın "krallarının" bana tepeden baktığı çok önceden belli olduğu için kaçınılması gereken bir cüzzamlı gibi.

Ama aynı zamanda, arkadaş edinmek için neredeyse hiç çaba sarf etmedim. Çünkü ne anlamı var ki?

Yine de bana gülümsemesi güzel bir his. Bu bana bir zamanlar, acı çekmeden önce, Semyon öldükten sonraki kaostan önce ve son kullanma tarihi verilmeden önce insanlara gülümseyebildiğimi hatırlatıyor. Arkadaş edinebiliyordum.

Tenley, Julianna'ya sarılmak için çömeliyor. Julianna'nın eskiden Ilya'ya karşı karşılıksız bir şeyler hissetmesine rağmen, oda arkadaşım ile konuşmamdan artık dost olduklarını biliyorum.

İnsanlar değişebilir. İnsanlar gelişebilir ve bazı şeyleri geride bırakabilir.

Ya da bazı insanlar yapabilir. Belki ben yapabilirim. Ama yakın geleceğimde büyük bir "şey" var.

Lukas hâlâ itfaiyeciyle konuşmaktadır. Adam başıyla onaylıyor ve ikisi birlikte yanmış elektrik kutusuna doğru yürüyorlar. İtfaiyeci bir şeyler söylüyor ve Lukas'ın gözleri kısılıyor. Bana bakıyor, gözleri beni delip geçiyor. Sonra ayağa kalkıp bana doğru yürümeden önce dönüp itfaiyeciye başıyla selam veriyor.

"Gelip Lordship'te kalacaksın." Biraz

sırıttım. Ama geri ısırdım.

"Oh, eminim okul başka bir yazlık bulabilir-"

"Lord Hazretlerine gel," diyor sessizce. Ama sesi gergin ve yüzü asık.

Kaşlarımı çatıyorum, geriliyorum. "Bekle, sen-"

Gözlerim tekrar itfaiyeci ve kampüs güvenlik görevlilerinden birinin yangının başladığı elektrik kutusunun yanında alçak sesle konuştukları yere kayıyor.

"Sence-"

"Sadece bir elektrik yangını," diye omuz silkiyor, inandırıcı olmayan bir şekilde. "şimdilik gelip Lordship'te kal. En kolayı bu olacak."

Julianna'ya döner. "Sen

de, Julianna."

Kaşları çatılır. "Oh, bu-"

"Hayır, sen de gelmelisin," diye söze karışıyor Tenley. Önce Julianna'ya sonra da bana gülümsüyor.

"Hadi, kesinlikle yer var."

Lukas başını sallar. Gözlerini Ilya'ya çevirir. Kurt kaşlarını çatıyor, parmaklarını çenesinde gezdiriyor, dudakları ince. Bana dik dik bakmak için dönüyor ama sonra iç çekiyor.

"Tamam."

Lukas elini Ilya'nın omzuna vururken gözlerini deviriyor.

"İznini beklemiyordum," diye homurdanıyor küçük bir gülümsemeyle.

Bana geri döndü.

"Eşyalarını getireyim."

"Yardım edeceğim," diye homurdanıyor Misha. Julianna'ya bakıyor. "Ben senin eşyalarını alayım."

Kampüs güvenliği geldiğinde o ve Lukas dumandan hasar görmüş evin içinde kayboluyorlar. Julianna ve ben bazı ifadeleri imzalıyor, birkaç soruya daha cevap veriyor ve olay yerine gelen OHA öğrenci hizmetleri avukatına iyi olduğumuza dair güvence veriyoruz.

Misha ve Lukas birkaç bavul eşyayla geri dönüyorlar ve sonra Lordship'e doğru yola çıkıyoruz.

Lukas beni odasına götürürken tamamen tükenmiş durumdayım. Kıyafet torbalarımı bir kenara koyup, bir köşeye çekildi.

Fermuar.

"Al, banyoda üstünü değiştirebilirsin," diyor nazikçe. Bana bir çift eşofman altı ve atlet ile birlikte banyo malzemelerimin olduğu bir çanta uzatıyor.

Başımı sallıyorum, uyuşmuşum, hala biraz korkuyorum. Yine de kendimi güvende hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse, burada, onun odasında, yıllardır hiç olmadığım kadar güvende hissediyorum.

I fırça benim Dişler, Değişim, ve sonra
adım dışarı . Banyoya.

"Kanepelerden birini alacağım. Yatak senin-" "Lukas?"

Yumuşakça söyledim.

Kaşlarını çattı. "Öyle mi?"

"Benimle yatabilir misin?" Kızardım. "Yani... değil
-Ben sadece-"

Sessizce gülümser. "Ne demek istediğini anlıyorum."
Başını sallıyor, gözleri gözlerimi tutuyor, beni rahatlatıyor.
"Elbette yapacağım."

İkimiz de yorganın altına giriyoruz. O arkama geçerken içime bir sıcaklık yayılıyor. Kollarıyla beni sarıyor, dudaklarım kocaman bir gülümsemeyle aralanırken beni vücuduna doğru çekiyor.

"Sadece uyu ve dinlen Lizbet," diye sessizce homurdanıyor.
"Burada güvendesin."

Biliyorum, ben de öyleyim.

Parmakları nazikçe saçlarımı okşuyor; beni yatıştırıyor, sakinleştiriyor. Ta ki yavaşça gözlerim kapanana kadar.

Yataktan kalktığını hissettiğimde uykuya dalıyorum. Ama hayır... eli yine saçlarımı okşuyordu.

Zihnim sakinleşiyor. Gözlerim kapalı kalıyor. Ve uyuyorum.

O çoktan uykuya daldığında, sessizce yataktan kayıyor ve sigara içmek için dışarı çıkıyorum. Onu terk etmek istediğimden ya da bundan zevk aldığımından değil. Ama dışarıda olmanın kafamı boşaltmak için bir yolu var.

Özellikle de itfaiyecinin sözlerinden sonra düşünmem gerekiyor. "Bakın, bayanların yanında bir şey söylemek istemezdim ama..." Yanına çömeldiğimiz elektrik kutusunu işaret ediyor. "Bu yangında bir terslik var."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Çoğu elektrik yangınında, bir kıvılcım ya da ilk patlamanın izlerini ve ardından etrafındaki ateşin yayılmasını görebilirsiniz."

"Peki ya bu?"

Tekrar işaret ediyor. "İşte. İlk 'kıvılcım' bir kıvılcım değil. Küçük bir patlama."

Kaşlarımı çattım. "Bunun ne farkı var?"

"Elektrik devreleri 'patlamaz'," diye homurdanıyor. "Ve bunu bir laboratuvara kontrol ettirmem gerekecek ama..." kutunun çarpık duran metal kapısını başıyla işaret ediyor.

"Bunlar normalde kilitlidir."

Gerginim. "Olay yerine gelen ilk ekibin onu kesmesi mi gerekiyordu?"
_"

"Kesecek bir şey yok evlat," diye homurdandı. "Çoktan gitmişti."

Burada güvende olacak, diye düşünüyorum kendi kendime arka verandaya açılan Fransız kapısını açarken. Güvende olacak.

Dışarı çıkıyorum ve dudaklarımın arasına bir sigara sıkıştırıyorum. Ama biri çoktan verandadaki masaya oturmuş. İlya esrar sarmaktan başını kaldırıyor ve birbirimize ters ters bakıyoruz.

İç çekip sandalyede geriye doğru yığılmadan önce tam on saniye geçiyor. Kaşlarını çatması alaycı bir gülümsemeye dönüşür.

"Duman mı?"

"Elbette."

"Otur," diye başıyla karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor.

Yüzümdeki ifadeye baktı ve sırtıttı. "İzin istemediğini biliyorum, sık kafalı. Sadece otur ve benimle sigara iç."

Sigarayı kulağımın arkasına atıyorum ve masaya oturuyorum. İlya sigarayı dudaklarının arasına alıp yakıyor. Yavaşça üflüyor, bana uzatmadan önce dumanın yüzünün

etrafında kıvrılmasına izin veriyor.

"Daha önce söylediklerim için özür dilerim," diye homurdanıyor. Dudakları bükülmeden önce ince bir duman üflüyor. "Bak, sen huzuru ve mutluluğu hak ediyorsun, Lukas. Elbette hak ediyorsun."

Yavaşça üflerken başımı sallıyorum.

"Ama, Hadi ama, Adamım. Misha'nın Doğru, Sen de. Sen son zamanlarda... farklıydı."

Kafamı kaldırıp aya duman

üflüyorum. "Bazı şeyler üzerinde çalışıyorum."

"Yok artık." İç geçiriyor ve J'yi parmaklarımın arasından almak için uzanıyor.

"Ama ben buradayım dostum. Bunu hatırlamaya çalış. Lukas, sen benim en iyi arkadaşımsın. Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım."

"Biliyorum." Ona ince bir gülümsemeyle bakıyorum. "Ve teşekkürler, dostum."

Ama bana yardım edemeyeceği bazı şeyler var. Ilya karanlık bir adam. Ama ben daha karanlığım. Ve içimde ve geçmişimde Ilya'nın bile kırılmadan yüzleşemeyeceği bir karanlık var.

Sevdiğim hiçbir insanın bu karanlığı bilmesini istemiyorum. Sessizce oturup esrarı yavaşça tüttürüyoruz.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?" Bana merakla bakıyor. "Yani, daha önce söylediğimde bir pislik gibi davrandığımı biliyorum-"

"Öyle olduğunu biliyorum."

Sırıttıyor. "Ama bu sadece... Bilmiyorum. Bundan. Öyle değil mi?"

Başımı salladım.

"O..." Kaşlarımı çatıyorum. "Sessizleştiriyor..." Omuz silkiyorum ve parmağımı başıma götürüyorum.

Ilya sırtıyor. "Ne demek istediğini anlıyorum. Aferin sana dostum. Ciddiyim."

"Teşekkürler," diye sırtıyorum.

Fransız kapısı açılıyor ve Tenley uyku şortu ve Ilya'nın kapüşonlu tişörtlerinden birini giyerek dışarı çıkıyor. Beni gördüğüne şaşırılmış görünüyor.

"Özür dilerim, bölmek istememiştim."

"Etmiyorsun," diye gülümsüyorum

ona.

Kollarını Ilya'ya arkadan dolamadan önce soğuktan titreyerek ona doğru adım atıyor. Adam onu öpmek için başını çeviriyor.

Öncekiyle aynı, bu ne kadar doğal. Birbirlerine karşı duvarlarını ne kadar da kolay yıkıyorlar. Ama sonra çoğu insanın Lizbet ve benim gibi insanların sahip olduğu duvarlara ve kırık parmaklıklara sahip olmadığını hatırlıyorum.

Ama o zaman bile, ikisini şimdi görmek bir şekilde normalden daha ilişkilendirilebilir gibi hissediyorum. Bu hoşuma gitti.

Tenley bana gülümseyerek, "Siz ikiniz konuşmaya devam edin," diyor. "Donmadan önce içeri döneceğim."

"Devam et," diye başımı salladım Ilya'ya.

"Ben iyiyim, gerçekten." Kaşlarını çatıyor.

"İyi miyiz?"

Sırıtıyorum. "Tabii ki öyleyiz, pislik."

"Pislik."

İkimiz de ayağa kalkıyoruz ve o da bana sarılmak için etrafımda dolaşıyor.

"Ben buradayım, Lukas. Lütfen bunu görmezden gelme." "Biliyorum. Görmezden gelmeyeceğim."

İkisinin kollarını birbirine dolamasını ve içeri geri adım atmalarını izliyorum. Sonra oturup arkama yaslanıyorum ve yıldızlara bakıyorum.

Ben de tam içeri girip Lizbet'i kollarımla sarmaya geri dönecektim. Ama telefonum çaldı.

Aşağı baktım. Bu benim babam. "Hey," diye mırıldanıyorum.

"Bu kadar geç aradığım için özür dilerim.

Saatin kaç olduğunu yeni fark ettim." "Yok, ben kalktım."

"Bu beni neden şaşırtmıyor?" diye kıkırdıyor.

Sırıtıyorum. "Ne oldu?"

"Yok bir şey evlat. Sadece Olek'in her şeyi sonuçlandırmak için üç hafta içinde bir toplantı ayarladığını bilmeni istedim."

Başımı salladım. "Güzel, bu harika."

"Evet, daha önce tüm konseyle bir konferans görüşmesi yaptım ve hepimiz karar verdik. Antin bile oğlunu Lizbet'e götürmeye çalışarak bu saçmalığı bıraktı.

Belsky holdingine el koyuyor. Onun için sorun yok." İç çekiyor. "Kriz önlendi, sayende."

Başımı sallıyordum ki birden gerildim.

"Elektrik devreleri 'patlamaz'."

"Kesecek bir şey yok. Kilit çoktan gitmişti."

Dik oturuyorum, gözlerim karanlığa d o ğ r u daralırken duyularım ayarlanıyor.

"Ne kadar erken?"

Homurdanıyorum. Viktor

duraksıyor. "Ne?"

"Konsey ile konferans görüşmesi ne kadar erken oldu?"

Antin ile.

"Birkaç saat önce. Seni hemen sonra arayacaktım, paketlemem gereken bazı şeyler vardı-"

"Gitmem gerek."

Telefonu aniden kapatıyorum, hızla ayağa kalkıyorum. Damarlarımda cinayet kükrüyor.

Saatler önce. Ve Antin "bununla iyi" miydi?

Saçmalık.

Konstantin'i bulmak için bahçeden çıkıp karanlığa dalarken hırlıyorum.

Ve eğer duman kokusu alırsam, onu öldürürüm.

"O yangını ben başlatmadım, Lukas."

Ben daha ağzımı açamadan Konstantin konuşuyor. Gölgelelerin arasından sıyrılıp kulübesinin dışındaki ışıktan gelen aydınlığa ulaşıyorum. Verandada oturmuş, sessizce sigara içiyor ve bana bakıyor.

İşığa doğru adım atarken homurdanıyorum.

"Bu yüzden buradasın, değil mi?" diye

homurdanıyor. "Bunu biliyor gibisin."

Homurdanıyor. "Tanrım, Lukas. Bütün kampüs bunu biliyor." Başını sallayarak ağır ağır iç geçiriyor. Ayağa kalkıyor ve yanımdan geçip uzaktaki ana binaların ışıklı yüzüne doğru başını sallıyor.

"Meşhur Oxford Hills," diye mırıldanıyor. "Demek normalmiş gibi davranmak için gittiğin yer burası, ha?" Bana bakmak için döndü. "Sen ve diğer ikisinin geleceğin Bratva kralları yerine normal, sıradan okul çocukları gibi davrandığınız yer."

Gözleri kısıldı.

"Ne kadar

tuhaf."

Hırlıyorum ve dişlerimi göstererek ona doğru

ilerliyorum. "Oh, dur, adamım. Ben bir bok

başlatmadım."

"Neden buradasın, Konstantin?" Tıslıyorum.

"OHA'da mı?" Sırıttıyor. "Seninle dalga geçmek için,

Lukas." "Komik."

Kıkırdıyor. "Tamamen ciddiylim."

"Üç hafta sonra konsey toplantısı var," diye homurdandım.

"Bu yüzden mi onun kulübesine gittin?"

Homurdanıyor, bana ters ters bakıyor. "Son kez söylüyorum, ben yangın falan çıkarmadım, göt herif. Ama bu konsey toplantısı ve senin Belsky ile yasal olarak evli olman, oylama sonuçlanana kadar hiçbir şey ifade etmiyor. Ve babam bunun üzerinde çalışıyor."

Sırıttıyor.

"Bu iş daha bitmedi, Komarov."

Gözlerim kısıldı. Ellerim yumruk olurken dişlerim gıcırdıyor ve ona doğru hışımla ilerlemeye başlıyorum.

"Oh, lütfen," diye tersledi, savunma pozisyonuna geçti, yumruklarını kaldırdı.

"Lütfen, bir şeyler başlatın. Bir piliç için lanet bir savaş başlatalım." Gözlerini deviriyor. "Hadi o adamlar olalım,

Lukas."

Duruyorum ama kaslarım hâlâ gergin. Ellerim hala yumruk.

"Beni kızdırmak istemezsin Konstantin," diye sessizce homurdandım. "Öfkemin derinliği hakkında hiçbir fikrin yok."

Bana bakarken merakla kaşlarını çatıyor.

"Evet, biliyorum. Biliyorsun ben-" bana bakıyor.

"Hmm." Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Hiçbir şey."

Ancak öfkesi azalır ve gerçekten de gözle görülür bir şekilde sarsılmış görünür.

"Hiçbir şey, unut gitsin."

"Ne?" diye hırladım.

"Unut gitsin. Bak, ben 'seni geçmiyorum', Lukas. Bu geceyle hiçbir ilgim yok. Yirmi dakika öncesine kadar kütüphanede bir çalışma grubundaydım."

"Gerçekten mi?" diye mırıldandım kuru bir sesle.

"Evet, gerçekten." Kaşlarını çatıyor. "Senin bu lanet okulun gerçekten zor."

"Biliyorum."

Sırıttıyor. Elini ceketinin cebine daldırıyor ve bir paket sigara çıkarıyor. Bana doğru kaldırıyor.

"Duman mı?"

"Hayır."

Sırıtır. "İstifa etmeye mi çalışıyorsun yoksa duygularımı incitmeye mi?" "İkisi de."

Kahretsin. Yalan söylemiyor. Yüzünde arıyorum ama gerçekten yok. Bu da Lizbet'in kulübesindeki yangını gerçekten onun başlatmadığı anlamına geliyor. Ama bu başka ve daha büyük bir sorun ortaya çıkarıyor: Yani yangını çıkaran kişi hâlâ dışarıda.

Bu düşünce beni ürpertti ve yüzümün rengini soldurdu. Av devam ediyor.

Tek kelime etmeden arkamı dönmeye başladım.

"Bu artık şüpheli olmadığım anlamına mı geliyor, dedektif?" Konstantin arkamdan sesleniyor.

Onu görmezden geliyorum. Ama kıkırdadığını duyuyorum.

"Görünüşe göre kendine bir hayalet bulmuşsun, Lukas."

Durup arkama baktığımda bir sigara daha yakarken merakla bana baktığını görüyorum.

"Ama endişelenmeyin. Hayaletleri avlayan bir kişi üzerine bahse girsem?"

Nefes alıyor, bana soğukkanlılıkla bakarken duman gri gözlerinin etrafında kıvrılıyor.

"Bu sen
olabilirsin."

Sırıtır.

"Mutlu avlar, Lukas."

Dönüyorum ve gölgelerin içine doğru süzülüyorum.

Kendimi yeni bir gerçeklikte yaşıyormuş gibi hissediyorum. Tuhaf ama harika bir gerçeklik. Ve çoğunlukla harika çünkü Lukas'la birlikte yaşıyorum.

Ve bu garip ve çok eğlenceli bir şey.

Yangının üzerinden bir buçuk hafta geçti. Kulübe onarıldı ve okul ve yerel polis tarafından resmi olarak bir elektrik kesintisi olarak kabul edildi, bu da Lukas'ı biraz sakinleştirmiş gibi görünüyor.

Sadece geri taşınmama izin verecek kadar

değil. "İzin ver."

Bu düşünce karşısında gözlerimi devirmek istiyorum.

Burada zincirli değilim. Ben sadece...

Belki de burada olmayı daha çok seviyorum. Belki de sadece yıllardır uyuduğum en iyi uykuyu uyuduğum hissini seviyorum. Çünkü her gece onunla aynı yatakta, onun kolları bana sarılıken kendimi böyle hissediyorum.

Juliana yenilenmiş kulübemize geri taşındı. Gidip orada takılıyorum, orada çalışıyorum ve hatta orada duş alıyorum. Ama ben burada uyuyorum.

Onun yatağında.

Onunla birlikte. Ve

ben... keşfediyorum.

Yavaşça. Dokunarak. Gecenin soluk kesen karanlığında yorganın altında dolaşan ellerle. Ağzı üzerimde, sık sık.

Ama hepsi bu kadar. Hazır olmadığım hiçbir şey için beni zorlamıyor. Beni çizgiye kadar götürüyor, isteyerek, hevesle. Ama beni asla çizgiyi geçmeye zorlamıyor. Ve her nasılsa, beni dudaklarına doğru çığlık attırması kalbimi hızlandırırsa da, Manchester'daki geceden beri başka bir nöbet geçirmedim.

Cumartesi sabahı, Lukas'ın banyosunda dişlerimi fırçalıyordum ki kapı arkamdan açıldı. Aynaya bakıyorum ve onun derin, delici mavi gözlerini yakaladığımda kızarıyorum.

O da çıplak göğüslü - yalnızken gün ışığında bile yanımda giderek daha fazla yaptığı bir şey. Gözlerim onun üzerinde geziniyor ve içim ısınıyor.

Yara izlerini görmüyorum bile. En azından tam olarak. İçlerini görüyorum. Dövme mürekkebini ve kasları görüyorum. Hepsinin altında bana bakan adamı görüyorum. Gerçekten bayıldığım o küçük, sıkı gülümsemesiyle sırtlıyor. Gözlerim göğsünün üzerine düşüyor,

Karın kaslarından aşağı, kalçalarının baştan çıkarıcı oluklarından aşağı, çok ama çok dar eşofmanının içine.

Çenesi gerildikçe ürperiyorum. Bu karanlık haliyle çok ama çok ateşli.

Banyoya giriyor, aç gözlerle beni süzüyor. Üzerimde sadece bir atlet ve külot var ve bakışlarının her santimimde gezindiğini hissediyorum.

Lukas bana yaklaşıyor ve saçlarımı boynumdan uzaklaştırırken nefesim kesiliyor. Dudakları boynumun kenarından aşağıya doğru hafifçe öpmeye başladığında ürperiyorum.

"Lukas..." İnliyorum. Diş fırçamı bırakıyorum ve makyaj masasının kenarlarına tutunuyorum. Nefes nefese kaldığımda elleri kalçalarımı kavrayıp beni ona sabitliyor.

"Benim bir çalışma grubum var..." "Geç kalacaksın."

Eli kalçamın üzerinden kayıyor ve parmakları külotumun ön kısmına giriyor. Bacaklarımın arasına sokup ne kadar ıslak olduğumu hissederken dudağımı ısırarak inliyorum.

"Lukas..." İnledim.

Boştaki eli atletimin arkasına kayıyor. Onu yukarı itiyor ve arkasını yumruğuyla sıkıyor. Parmakları zonklayan klitorisimin etrafında yavaş daireler çizerken ağzı omurgamdan aşağı kayıyor ve çıplak tenimi öpüyor.

Ağzı aşağıya iniyor, elindeki pamuk yumağının üzerinden atlayarak belime düşüyor. Diz çöküyor, hala ovuyor

Dudakları kıcımın hemen üzerinde, sırtımın küçük kısmına kadar ıslak öpücükler bırakırken amım.

Eli benden uzaklaşıyor. Ama aniden önümde diz çökerken külotumu bacaklarımdan aşağı çekiyor. Hırlıyor ve beni kabaca makyaj masasının üzerine eğip kıcımın kıvrımını öpmeye başladığında inliyorum.

Güçlü elleriyle bacaklarımı ayırıyor ve yüzünü bacaklarımın arasına soktuğunda nefesim kesiliyor.

"Oh lanet olsun..."

Dili üzerimde gezinerek yıldızları görmemi sağlıyor. İnliyor, kıcımı kavırıyor ve beni iffetsizce açıyor. Dili, ağzıyla beni beceriyormuş gibi içime itene kadar yarığımın üzerinde aşağı yukarı dans ediyor.

Haykırıyorum, utanmadan dilini geri iterken mermer makyaj masasını pençeliyorum. Homurdanıyor, klitorisime doğru ilerliyor ve dudaklarının arasında emiyor. Ben daha fazlası için inlerken dili üzerinde dans ediyor.

Yavaşça, ağzı geri çekiliyor. Ve geri, ve geri.

"Lukas-" Dili göt deliğimin üzerinden kayarak geçtiğinde boğuluyorum. Ama bunu yaptığında, bu his beni kesinlikle eritiyor. Bu yeni his karşısında nefes nefese kalıyorum. Ama bacaklarım titriyor. Göbeğim kasılıyor ve vücudum zevkle dalgalanıyor.

Eli kalçalarımın arasından yukarı kayıyor ve kıcımı nazikçe yalarken başparmağıyla klitorisimi yuvarlamaya başlıyor.

Gerginleşmeye başladım. Düşmeye başlıyorum. Ve daha ne olduğunu anlamadan
Geliyorum.

Çılgılığı koluma gömmek için dönüyorum, başparmağı ve dili beni orgazmıma sürüklerken inliyorum. Boşaldım, hem de çok sert boşaldım.

Ayağa kalkıp rahatça enseme öperken hâlâ titriyorum. Sırıttırıyor, diş fırçasını almak için yanımdan geçerken kendini beğenmiş bir şekilde sırtttırıyor.

"Günaydın," diye homurdanıyor sessizce fırçalamaya başlarken.

Ona öylece bakıyorum - gözlerim kocaman ve ağzım hala açık. O da bana bakıyor, dişlerini fırçalamayı bitirirken kendini beğenmiş görünüyor.

"Bir sorun mu var?" diye alay

ediyor. Oh, işte bu.

Dönüyorum ve neredeyse kollarına atılıyorum. Onu çılgınca öpüyorum, banyodan yatak odasına doğru ilerlerken ağzının içinde inliyorum. Yatağa yuvarlandık ve ben hemen ona uzandım.

Hiç geçmediğim bir çizgiyi daha geçmek üzereyim. Ve buna çok hazırım.

Ellerim eşofmanının düşük belini itiyor. Aşağı doğru kayıyorlar ve kalın siki karın kaslarına doğru serbest kaldığında titriyorum.

Gözlerim büyürken yutkunuyorum.

O kadar büyük ki. Yani, ona sadece dokundum, çoğunlukla karanlıkta. Ama her zaman nefesimi keser, şimdi olduğu gibi.

Lukas inliyor, beni öpmek için kendine çekiyor, ben de bir elimle onu olabildiğince sarıyor ve yavaşça okşuyorum. Elimde nabızı atıyor, damarı kavrayışımın altında zonkluyor.

Ama bu sefer daha fazlasını istiyorum. Ona daha fazlasını vermeye hazırım.

Dudaklarımı onunkilerden ayırıp boynundan aşağı öpüyorum. İnliyor, bir elini bacaklarımın arasına atıp bir parmağını dudaklarımda gezdiriyor. Ama ben öpmeye devam ediyorum, göğsünden aşağıya, önünde yere düşmeden önce.

Birden kaşlarını çatır.

"Lizbet-"

"İzin ver," diye fısıldıyorum daha yakına eğilirken. Şişkin sikine bakarken dilim dudaklarımı ıslatıyor.

"Lizbet, as-"

"Bunu senin için yapmama izin ver," diye mırıldanıyorum usulca.

Öne eğildim ve şişmiş tepesini öptüm. O bana karşı nabız gibi atarken güç içimde dalgalanıyor. Dudaklarımı açıp ıslak bir şekilde etrafından aşağı kaymalarına izin verirken usulca inliyorum.

Hevesle inliyorum, başımı sallarken kendimi hareketin içinde kaybediyorum. Dilim alt tarafında dans ediyor ve tepesinin üzerinde dönüyor. Daha derine itmeye çalışıyorum ama hayır, bu başka bir zaman olacak.

Bir dakika sonra sessiz olduğunu fark ediyorum. Gözlerimi onunkilere diktiğimde kaşlarım çatıldı.

Aman Tanrım.

Kül rengi bir yüzü var, sanki başka bir yerdeymiş gibi boşluğa bakıyor. Çenesi sıkılmış. Vücudundaki her kas gerilmiş.

"Bekle, bekle, dayan," diye soluyorum, kollarımı ona dolamak için hızla yukarı kayıyorum. Onu öpüyorum ama o hâlâ zar zor burada, benim farkında bile değil.

"Bekle, Lukas," diye boğuluyorum, yüzünü kavrayıp gözlerinin içine bakarken telaşlanıyorum. "Neredesin sen?"

Göz kırpıyor, kendine geliyor.

"Hiçbir yerde," diye homurdanıyor sessizce. Uzaklara bakıyor ve bir çarşafa uzanıyor.

"Lukas,"

Elini tutuyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. O da bana bakıyor, kendi bakışları titriyor.

"Bunun yara izleriyle bir ilgisi var mı?" Başını sallıyor.

"Aynı yer mi?"

Tekrar başını sallıyor ve kalbim kırılıyor.

"Bu..." kaşlarını çatıyor ve yere bakıyor. "Seslendirmek benim için zor..."

"O zaman yapma, gerçekten-"

"İstiyorum." Yukarı bakıyor. Eli elimde sıkılaşıyor. "Sana söylemek istiyorum."

Yavaşça nefes alıyor, çenesi hâlâ sıkıca gıcırıyor.

"Bazıları bizi -Yanis, ben, oradaki diğerleri- birbirimizle dövüşürken izlemek için para ödemeye geldi. Bazıları incitmek ya da işkence etmek için geldi. Bazen öldürmek için..."

Sesindeki acı içime işlerken gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakıyor.

"Beni kırbaçlamayı ve kesmeyi seven bir adam vardı. Ama başkaları da vardı..."

Aman Tanrım.

Midem bulanıyor.

"Bazıları para verip..." diye kaşlarını çatıyor ve yere ateş püskürüyor. "Hiç olmadı, yani..." Çenesi gerildi. "Hiç öyle olmadı. En azından benim için. Ama bazıları geldi ve istedi..."

Başka tarafa bakıyor.

"Ağızlarıyla."

Göğsümden bir hıçkırık kopuyor ve kollarımı olabildiğince sıkıca ona sarıyorum. Ben ağlayarak ona sarılıyorum, o da titreyerek bana sarılıyor.

"Çalışma seansına geç kalacaksın," diyor sessizce, kim bilir ne kadar zaman sonra.

"O zaman geç kalacağım."

"ONUNLA TANIŞMAK İSTİYORUZ, GERÇEKTEN."

Viktor'un isteği üzerine kütüphanenin dışında duraklayarak kaşlarımı çatıyorum.

"Sen..."

"Onunla tanışmak istiyorum. Yani sen, Lizbet, annen ve ben, oturup bir akşam yemeği yiyelim."

"Lizbet Belsky olduğunu anlıyorsunuz, değil mi?"

Kıkırdıyor. "Ah, gerçekten mi? Bunu açıkladığın için teşekkürler. Çok zekisin."

Gülümsüyorum.

"İnsanlar ebeveynleri değildir, Lukas. Şey," diye homurdanıyor. "Bazen öyledirler. Yine de Lizbet'in Semyon'a hiç benzemediği izlenimini edindim."

Kaşlarımı çatıyorum. Hem haklı hem haksız. Hayır, Bratva Kralı olarak konumunu sonuçsuz bir sosyopat olmak için kullanan canavara hiç benzemiyor. Bir istismarcı olmak için.

Bunu kafamdan atmadan önce dişlerimi gıcırdatıyorum.

Hayır, Lizbet Semyon'un o parçası değil. Ama kanında ondan bir parça var. Yüreğini ortaya koyacak ve yolundan dönmeyecek kadar cesur. Semyon sarhoş bir pislik ve aptalın tekiydi. Ama iktidarda kazara kalmadı. Kaldı çünkü daha uzun süre dayanabilirdi.

O da yapabilir.

"Ne zaman düşünüyordun? Ve nerede?"

"Size geleceğiz. Manchester diyelim, üç gece sonra?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet, bu işe yarar."

"Mükemmel. Senden ve ondan izin almak için okulu arayacağım-"

"Sorun değil. Tüneli biliyor."

Duraklıyor ve ben sırtırken kaşlarının kalktığını neredeyse duyabiliyorum.

"Oh?"

"Evet." Durakladım. "Vik, neden gülümsediğini anlayabiliyorum?"

Kıkırdıyor. "Çünkü öylesin ve ne yazık ki bu nadir görülen bir şey. Bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

Çarpık, küçük bir sırıtışla gülümsüyorum.

"Bunun bir iş anlaşmasının ötesine geçme ihtimali var.

"Şimdi gerçekten gülümsüyorum."

Kütüphaneye bakarken kıkırdıyorum. "Bunu daha sonra tartışabiliriz."

Gülüyor. "Baba-oğul bağ kurma anını güzel atlattın. Pekala, git. Restoran hakkında sana sonra mesaj atarım."

"Üç gün sonra görüşürüz, baba."

içeride, Oxford Hills'in devasa, eski gotik kütüphanesinden arka raflara doğru ilerliyorum. Sorduğumda burada olduğuna dair mesaj atmıştı.

Göz kırpan bir suratla. İkimizden de.

Göz kırpan emojilerle mesaj atıyorum artık. Sırıtiyorum. Vay be.

Eski kitapların loş koridorlarında ve raflarında dolaşırken onu görünce geri adım atıyorum. Koridorda sinsice ilerliyor, orada durmuş raftan aldığı bir kitaptan bir sayfa okurken onu izliyorum.

"Ders çalışmak nasıl?"

Lizbet soluk soluğa kalıyor, ben olduğumu fark edene kadar şaşkınlıkla dönüyor. Yüzünü buruşturdu ve şakacı bir şekilde koluma vurdu.

"Ödüm bokuma karıştı," diye mırıldanıyor onu kollarıma çektiğimde. Geri çekilmeden önce beni usulca öpüyor.

"Dersler iyi gidiyor, iyi gidiyordu." Kaşları çatıldı. "Bu okul gerçekten çok zor, biliyorsun."

"Tek şey bu değil."

Kalçalarımı ona doğru ittiğimde kızarıyor.

"Edepsiz şakalar, senden mi?"

"İçimdekileri ortaya

çıkarıyorsun." "Aynen," diye

mırıldanıyor.

Elini boynuma doluyor, ben onu tekrar öpmek için ağzımı indirirken parmakları saçlarıma kayıyor. Ama bu sefer daha uzun sürüyor. Birbirimizin ağzının içinde inleyene kadar daha sıcak ve daha derin büyüyor.

İnlerken kalçaları bana doğru sallanıyor. Artık kendimi tutmamın imkanı yok.

Uzun süren yavaş bir öpücükle geri çekiliyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Eteğini sıyırıp parmaklarımı dantelli beyaz külotunun içine soktuğumda gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Lukas!" diye boğuluyor. Başını iki yana sallarken yüzü kıpkırmızı. Ama burada kimse yok. Yakınında bile.

Tatmak için sabırsızlandığım şeyden kimse beni rahatsız edemez.

Külotunu dizlerine kadar indiriyorum. Ve bir saniye bile geçmeden yüzümü kalçalarının arasına bastırıyorum.

Dilim kaygan küçük amcığının üzerinde yılan gibi kıvrılırken Lizbet haykırıyor. İçine doğru inliyorum, klitorisini dudaklarımın arasına almadan önce dilimi yarığında aşağı yukarı sürüklüyorum. Külotunu tekmeleyerek indiriyor, ama kalçasını omzuma atmak için ayağımı kaldırdığımda hala bir ayağından sarkıyor.

"Aman Tanrım, ne yapıyorsun?" Tıslıyor, ben düğmesini dillerken inliyor.

"Seni yutuyorum," diye hırlıyorum.

Ve ben de tam olarak bunu yapıyorum. Dilimi onun içine daldırıp tatlılığını içerken nabzım gümbür gümbür atıyor. Uylukları yüzüme karşı titreyene kadar dilimi klitorisinin etrafında tekrar tekrar döndürüyorum.

Elimi bir bacağından yukarı kaydırıyorum ve iki parmağımı kaygan amına sokuyorum. Klitorisini emerken onları içerideki noktaya doğru kıvrıyorum ve aniden Lizbet patlamaya başlıyor.

"Oh lanet-"

Eli başıma düşüyor, parmakları saçlarımı sıkıca kavırıyor. Boğuluyor ve sonra tüm vücudu bana karşı sarsılırken ağzını diğer kolunun kıvrımına gömüyor.

Boşalmasının tadını alabiliyorum. Dilime dolduğunu hissedebiliyorum. Ve bu beni o kadar sertleştiriyor ki neredeyse acıtıyor.

Beni yukarı çekti, gözleri şehvetten çılgına dönmüştü. Beni kravatımdan tutup kendine çekiyor ve ağzımı sertçe öpüyor. Dili benimkiyle dans ediyor, kendini tadıyor ve alçak sesle inliyor. Elleri hararetle kemerime gidiyor ve onu çekip açıp fermuarımı indirirken kanım mazot gibi

çalkalanıyor.

İçeri uzanıyor ve küçük elleri zonklayan sert horozumun etrafına sarıldığında inliyorum. Beni çekip çıkarıyor ve hararetle öperken beni okşamaya başlıyor.

Lizbet yavaşça ağızımdan çekiliyor, dudakları parlıyor ve kabarıyor. Yavaşça sikimi pompalarken aşağıya bakıyor ve sonra yanaklarında bir parıltıyla bana bakıyor. Dudaklarını ıslatıyor.

"Hayır diyebilirsin..." diye başladı, kızararak. "Ben sadece... daha önce, beni boks ringine getirdiğinde..."

Bununla nereye varmak istediğini biliyorum. Ne yapmak istediğini biliyorum - beni asla aşamadığım ya da geçemediğim bu engelin ötesine itmek.

Ama susmuyorum. İçime kapanmıyorum ya da soğumuyorum. Bunu istiyorum. Ve bu özel şeytani kovacak kişinin o olmasını istiyorum.

Lizbet gözlerimin içine bakıyor ve ne demek istediğini anladığımı görüyor.

"İzin verir misin?" Beni nazıkçe okşayarak

fısıldıyor. Başımı sallıyorum.

Beni öperken gözleri şehvetle açılıyor, dudaklarını ıslatıyor ve sonra dizlerinin üzerine çöküyor. Ağızını yaklaştırırken bana bakıyor. Ama yine de gerilmiyorum ya da içim boşalmıyor.

Kalçalarımı ileri itiyorum. Bunu çok istiyorum.

Dili şişmiş tacımın üzerinde belli belirsiz geziniyor. Zevkle inlediğimde daha da cesaretleniyor. Dili bir taraftan aşağıya, sonra alt tarafa, sonra tekrar diğer tarafa iniyor. Sonra ılık, ıslak ağzının içine almadan önce tabandan başıma kadar uzun bir alaycı yalama.

Neredeyse zevkten şaşı olacaktım. Ama ona bakmaya devam ediyorum, gözlerimin içine bakıyor. Ona odaklanıyorum, geçmişe değil.

Onu.

Ağzı daha da aşağıya iniyor, beni daha çok içine alıyor. Çenem gıcırıyor ve zevk içimde dalgalanırken inliyorum. Başını sallarken eli beni pompalıyor. Dili her yerimde dans ediyor, arkamdaki raflara doğru sarkarken beni pelteye çeviriyor.

Ama gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor.

Mırıldanıyor, etrafımda inliyor, beni tehlikeli bir şekilde sınıra iten erotik bir şekilde ıslak ıslak şapırdıyor. Aşağı uzanıyorum. O da bir eliyle yukarı uzanıyor ve parmaklarımız kenetleniyor.

"Lizbet," diye inledim.

"Gel," diye inliyor, ıslak bir şekilde benden uzaklaşıyor.

"Seni tatmak istiyorum. Ağzıma gel."

Dudakları hiç beklemeden tükürükle kayganlaşmış uzunluğumun yarısına kadar kayıyor. Yanakları çukurlaşıyor, dili alay ediyor ve gözleri benimkilerle kilitleniyor.

Ve burası cennet.

Kontrolümü kaybettiğimde inliyorum. Kalçalarım itiyor, sikim onun sıcak ağızına giriyor ve aniden boşalıyorum, sert bir şekilde.

İnliyor, dilinden dökülen her damlayı yutuyor. Gözleri orada, benimkilere kilitlenmiş. Bana rehberlik ediyor. Beni burada, onunla birlikte tutuyor.

Yavaşça, tacıma cilveli, alaycı bir yalamayla çekiliyor. Bir hırıltıyla onu yukarı çekiyorum ve ağızımı onunkine yapıştırıyorum. Dudaklarıma doğru inlerken onu arkasındaki raflara sabitleyerek geri itiyorum. Birbirimizin kıyafetlerini çekiştirirken ellerim onun üzerinde, onunkiler de benimkilerin üzerinde kayıyor.

Sonra birden titremeye başladı. Titremiyor, titriyor.

Bacakları tutmuyor ve kafamın içinde alarm zilleri çalıyor.

"Lizbet!"

Yüzü bembeyaz ve kül rengi olur, gözleri geri döner. Elleri göğsünü pençeliyor.

"Lizbet!"

Tanıdık beyaz ışıklar ve bip sesleriyle uyandım. Bunun doğru olduğuna inanmak istemediğim için gözlerim faltaşı gibi açıldı. Ama işte buradayım, tekrar hastane yatağındayım.

Gözlerimi tekrar sıkıca kapatıyorum; irkiliyorum.

Kahretsın.

Zihnim kütüphane yığınlarına geri dönüyor - onun ağzının cennetine ve sonra onu kendi ağzıma almanın özgürlüğüne. Onu öptüğümü ve onu mümkün olan her şekilde, çok kötü bir şekilde istediğimi hatırlıyorum.

Ve sonra, hiçbir şey.

Bu da başka bir kriz geçirdiğim anlamına geliyor. Ve kötü bir tane, çünkü lanet olası bir hastaneye geldim.

Kahretsın, kahretsın.

Daha kötüye gidiyor. Daha kötüye gidemez. Gözlerimi sımsıkı kapatırken içimde bir sızı oluşuyor.

Daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm. Hazırdım, yani nihai olarak. Ama bu daha önceydi. Lukas'tan önceydi.

"Lizbet..."

Sesi çok yumuşak. Ama gözlerimi tekrar açmıyorum. Bir saniye önce gördüğüm şeyin gerçek olduğunu kabul etmek istemiyorum. Bir hastane yatağında yattığımın gerçek olmasını istemiyorum, çünkü bunun ne anlama geldiğinin gerçek olmasını istemiyorum.

Ama bip sesleri devam ediyor. Bu gerçeklikten kaçış yok.

Yavaşça gözlerimi açıyorum. Başımı çevirirken kuru bir şekilde yutkunuyorum. Onu görüyorum ve kalbim biraz hızlanıyor. Ama yanında gümüş saçları ve boynuz çerçeveli gözlükleriyle sert bir kadın var.

"Bayan Belsky, ben Doktor Shah," diyor keskin, gösterişli bir aksanla. Kaşları çatıldı. "Nasıl hissediyorsunuz?"

"Susadım," diye mırıldanıyorum.

Başını sallıyor. "Birazdan sana su getireceğim. Serum da takılı, bu yüzden dehidrasyonun yakında geçecektir."

Kaşlarını çatıyor.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" "Bir hastanede. Son cevap."

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Manchester'dasın. Oxford Hills Akademisi'nden buraya ambulansla getirildiniz, bilinciniz yerinde değildi. Bunlardan herhangi birini hatırlıyor musun?"

Onu geçip Lukas'a bakıyorum. Cesaretle gülümsüyor. Ama hiçbir şey yok.

"Pek sayılmaz."

Doktor Shah başını sallayıp ölçülü bir nefes alarak önce dosyalarına sonra da bana bakıyor.

"Lizbet, durumun kötüye gidiyor. Önceki doktorlarından daha hızlı-"

"Bekle, ne durumu?" Lukas kalın bir sesle homurdanarak ilerliyor. Alnı endişeyle derin bir şekilde çatılıyor.

Doktor Shah ona bakarken kaşlarını çatıyor. "Özür dilerim, hasta için tam olarak kimsiniz?"

"Kocası," diye tısladı, sesi ciddiye.

Şüpheli görünüyor. Ama ona uzanıyorum ve o da elimi tutup sıkıyor. Ona gülümsüyorum ve sonra ona dönüyorum.

"Bize bir dakika izin verir

misin?" Başını sallıyor. "Ben

dışarıda olacağım."

Yalnız kaldığımızda, bana doğru eğilip yakınlaşıyor.

"Siktir, Lizbet..." diye mırıldanıyor dudaklarını indirip beni usulca öperken.

"Sana bir şey söylemem gerek," diye fısıldıyorum.

"Bayıldın," diye homurdanıyor hızla. "Olur

böyle şeyler." "Bana çok oluyor."

Yutkunuyor, burun delikleri açılıyor.

"Yani demire, vitamine ya da-"

"Aslında yeni bir kalbe ihtiyacım var."

Zaman donar. Dünya hareketsiz kalır. Lukas'ın yüzü kırılmış gibi görünüyor.

"Ne?" Boğuluyor, gözlerini hızla kırıştırıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, yutkunuyorum. İşte başlıyoruz. Yavaşça tekrar açıyorum ve onun şaşkın bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Bende Ebstein Anomalisi denen bir şey var," diyorum sessizce. "Yıllarca kalbimde üfürüm olduğunu düşündüler, çünkü annem benim hep ağlayan bir bebek olduğumu düşünürdü."

Yüzü gerildi. Eli benimkini sıkıca kavıyor.

"Bana yaklaşık dokuz ay önce teşhis koydular. Bu, kalbin iki sağ odacığı arasındaki hatalı bir kapakçığın düzgün çalışmadığı bir durum."

"Peki nasıl düzelteceğiz-"

"Tam bir nakil veya yine bir nakilden kısmi bir kapak rekonstrüksiyonu ile.

Lukas'ın yüzü kararır.

"Yani sana bir kapakçık donörü bulacağız-"

"Listeye giremeyecek kadar ilerideyim," diyorum usulca. Gözleri öfkeyle kısıılırken parlıyor.

"Siktir et. Hayır sen." "Evet, öyleyim."

Başını şiddetle sallıyor, gözleri bana kilitlenmiş.

"Cehennemliksin. Ben alırım-"

"Ve babam olduğu kişi olarak başka pek çok köprüyü yaktı."

"Hayır," diye tıslıyor Lukas sessizce.

İrkildim. "Lukas, ben gidiyorum-"

"Hayır dedim!" Kükrüyor, dönüyor ve yumruğunu duvara vurarak onu göçertiyor. Öfkeden kudururken çenesi gıcırıyor, omuzları gerilirken alnını yumruğunun yanındaki duvara dayıyor.

"Lukas," diye fısıldıyorum.

Dönüyor, gözleri kırmızı ve ıslak.

"Buraya gel," diye zayıfça gülümseyerek onu çağırıyorum.

Ellerimi ellerinin arasına alarak yaklaşıyor. Ağzı ince bir çizgi halinde ve gözlerindeki acı neredeyse bakmaya dayanamayacağım kadar fazla.

"Şimdi," gözyaşlarımı yutuyorum. "Şimdi bunu yakıyorum, tam buraya, hafızama. Çünkü birkaç ay içinde burada olmayacağım, Lukas."

İçime dalıyor, güçlü kolları beni sararken nefes nefese kalıyorum ve ona yapışıyorum.

"Hayır," diye homurdanıyor. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Sakın söyleme-"

"Bu oluyor," diye göğsünde boğuluyorum. "Oluyor, tamam mı? O yüzden lütfen şimdilik sana tutunabilir miyim?"

"Yapmak zorunda değilsin," diyor Lukas sessizce, kolları etrafımda sıkılaşıırken. "Çünkü sana tutunuyorum ve gitmene izin vermeyeceğim."

Onun kokusunu ve sıcaklığını içime çekerken, makinelerin bip seslerini ve durdurulamayan saatlerin tik taklarını duymazdan gelerek sessizleşiyoruz.

VİTALLERİM düzelince beni taburcu ediyorlar. Yani, başka ne yapacaklar ki? Ne yani, ölene kadar hastane yatağında mı yatacağım?

Evet, siktir et.

Kampüse döndüğümüzde hava kararmıştı. Lordship Manor'da Lukas merdivenlerden odasına çıkmama yardım ediyor; nazıkçe. O kadar nazık ki sanki beni camdan yapılmışım gibi tutuyor.

"Beni kıramayacaksın, biliyorsun," diye şaka yapıyorum odasına girerken.

Ama o sessiz, yüzü sert ve duvar gibi. Hastaneden ayrıldığımızdan beri böyle.

"Hadi Lukas," diye iç geçiriyorum ve ona doğru uzanıyorum. "Lütfen benimle konuşur musun?"

Bana döndü, gözleri kısılmıştı. "Neden bana söylemedin?"

Başımı sallayıp başka tarafa bakıyorum. "Bilmiyorum. İnkâr değil, sadece-" Omuz silkiyorum. "Bir süre önce onunla barıştım. Daha önce

sen."

"Tanrım," diye homurdanıyor. "Bu senin istediğin dönem sonu teslim tarihiydi, değil mi?"

Başımı salladım.

"Paranın Mara için bir fona yatırılmasını istiyorum. Çünkü uyandığında-"

"Bitti," diye yutkunuyor, ciddiyetle başını sallıyor. "O l m u ş bilin."

"Teşekkür ederim."

"Dinlenmen gerek."

"Şu hastaneyi üzerimden atmam lazım."

Gülümsüyor, başını sallıyor. "Ben suyu hazırlayayım." "Bana katılır mısın?"

O sırtıyor, BAKIŞ geri at Ben olarak o döner için Banyoya.

"Şu anda benden herhangi bir şey yapmamı isteyebilirsin ve ben de yaparım. Seninle çıplak olarak sıcak suyun altına atlamak kolay bir evet."

Kızarak sırtıyorum.

Ben soyunurken o suyu akıtıyor. Banyoya girdiğimde onu da çıplak buluyorum. Ama o da bana lüks yağmur başlığının altında katıldığında, bu bir elleme festivali değil. Sadece bana sarılıyor, beni yakınında tutuyor.

"Arkanı dön."

Kollarımı ona sarmak için geri dönmeden önce elleri saçlarımı nazikçe yıkayıp duruluyor. Yavaşça uzanıp suyu kapatmadan önce ne kadar süre böyle kaldığımızı bilmiyorum.

"Hadi seni yatağa götürelim," diye mırıldanıyor.

Bir çift uyku şortu ve bir tişört giyip yorganın altına giriyorum. O da boxer'ını çekiştirerek arkama geçiyor ve kollarını bana dolamadan önce ışığı kapatıyor. Vücudunun sıcaklığının içime sızmasına izin verirken pencerelerden ay ışığı parıldıyor.

Ama uyuyamıyorum.

"Lukas?"

Fısıldıyorum. "Öyle

mi?"

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Bu oluyor. Yani, ben-"

"Biliyorum," diye homurdanıyor. Kolları beni sıkıca sarıyor. "İstemiyorum-"

"Bunun bir önemi yok. Önemli. Ben sadece..." Yutkunuyorum. "Sen olduğun için mutluyum. Şimdi yanımda."

Yüzümü ona dönmek için kollarında dönüyorum ve yanağını okşamak için uzanıyorum. Daha önce hiç söylemediğim kelimeler boğazımda düğümlenirken kalbim güm güm atıyor. Dokuz ay öncesine kadar söyleme şansım olacağını hiç düşünmediğim sözler.

"Korkuyorum. Ama boş ver. Nasıl olsa öleceğim, değil mi? Lukas, ben

."

"Seni seviyorum," diye sessizce homurdanıyor.

Kalbim ışıkla doluyor. Isırdığımda dudaklarım bir sırtışa dönüşüyor.

" l yorum diye mi?"

Kara mizahıma sırtıyor. Ama sonra başını sallıyor. "Hayır.       bu doğru."

Eğiliyor ve dudakları dudaklarıma yapışıyor.

"Ben de seni seviyorum," diye inliyorum içine gömülürken.

Ona yapışıyorum, kalçalarımı ona doğru itiyorum ve ne kadar sert olduğunu hissediyorum.

Ve çok ıslağım.

Ve bunu istiyorum. şimdi.

Uzanıp uyku şortumu aşağı itiyorum. Sonra elimi onun boxer'ına atıyorum ve aynısını ona da yapıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye inliyor, beni daha sıkı tutuyor.

"Bunu istiyorum," diye

nefes nefese kaldım.

"Lizbet-"

"Bir bakireyi  ld rm yorum ve seni istiyorum."

"Yapamam-"

"Sen benim kocamsın, Lukas," diye mırıldanıyorum dudaklarına ısrarla. "Başka kim bu niteliklere sahip olabilir ki?"

Hırlıyor, beni derinden öpüyor, ikimiz de şortlarımızı çıkarırken bana sürtünüyor. Onun için çok ıslağım, ona ihtiyacım var. Buna ihtiyacım var.

"Beni yalvartma, çünkü bu acınası olur," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Bu bir sadaka değil, Lukas. Bana sahip olmanı istiyorum çünkü ben senin bana sahip olmanı istiyorum."

Aleti çıplak kalçama doğru kalın ve sert bir şekilde yükselirken inliyor.

"Bunu yapabilirim," diye homurdanıyor.

Dudakları şiddetle dudaklarıma yapışıyor, beni öyle sert öpüyor ki tatlı bir şekilde yaralıyor. Kaslarının büküldüğünü hissettiğimde ona yapışarak inliyorum.

"Kalbin..."

"Sana

anlatacağım."

Bir iniltiyle beni sırtüstü yatırıyor ve bacaklarımin arasına kayıyor. Onun için yanıp tutuşuyorum, ona duyduğum ihtiyacın zonklamasıyla her yerim karıncalanıyor. Ellerinden biri yanağımı kavrarken diğeri çıplak sikinin şişmiş, kalın başını dudaklarımin arasına, tam açıklığıma yerleştiriyor.

Onun delici mavi gözlerine bakarken heyecandan titriyorum.

"Sik beni," diye tıslıyorum.

Dudakları benimkileri buluyor ve yavaşça içeri doğru itmeye başlıyor.

Avucunu ısırmak için döndüğümde nefes nefese kalıyorum.
O kadar büyük ve o kadar kalın ki. Ama kendimi açık
hissettiğimde

onun etrafında, zevk içimde eriyor. "Becer beni, becer beni, becer beni," diye inliyorum.

İnliyor, elini sikinden kıcıma kaydırırken dudakları boynumda. Bacaklarım etrafını sararken sahiplenici bir şekilde kavlıyor. İterken kasları kıvrılıyor, kalınlığını içimin derinliklerine gömüyor -gözlerim başımın içinde dönene kadar daha da derine.

Ve sonra, onun tamamı içeride. Ona yapıştım, nefes nefese kaldım ve kendimi onun etrafında kenetlenmiş hissederken inledim. Gömleğimi yukarı itiyor, elleri yanağıma ve kıcıma gitmeden önce üzerimden sıyrılıyor.

Burunlarımız ve alınlarımız birbirine değiyor, gözlerimiz kilitleniyor. Yavaşça ıslak bir şekilde içimden çıkıyor. Ama sadece kalın kafası içerideyken, kabzasına kadar geri giriyor.

"Lizbet," diye inliyor içeri ve dışarı itmeye başlarken. Soluk soluğa nefeslerimiz birbirine karışıyor. Tenim onunkine değdikçe titriyor. Meme uçlarım kaslı göğsünün üzerinde sürüklenirken içimde elektrik akımları yayılıyor.

Hırlıyor, dişlerini sıkarak içime daha sert giriyor, tekrar tekrar, tek bildiğim vücudu bana karşı, içimde, beni alıyor, bana sahip oluyor.

Beni milyonlarca parçaya ayırıyor.

İçimde patlamakla tehdit eden ısı dalgasını hissederken ona yapışıyorum. Onu hararetle öperken ağzına doğru inliyorum, bacaklarım onun etrafında gerilirken tırnaklarımı yara izleri ve mürekkep üzerinde gezdiriyorum.

"Lukas..."

"Seni hissetmeme izin ver, aşkım," diye inliyor. "Benim için geldiğini hissetmeme izin ver."

Tetik: çekildi.

Bir çığlıkla dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Çok sert boşalmaya başladığımda bacaklarım kasılıyor ve kalçalarım onun kalçalarını zedeliyor.

"İçime gel!" O içimde inlerken ben haykırıyorum. "İçime gel, içime gel..."

Orgazmım bir saniye içinde patlıyor ve onun derine doğru ittiğini ve kalın bir şekilde zonkladığını hissediyorum. Sıcak dölünün içime aktığını hissettiğimde onu öperek nefes nefese kalıyorum.

Ama onu öpmeyi bırakmıyorum. Ona sımsıkı sarılmayı bırakmıyorum. Çünkü asla istemiyorum.

"Daha fazla," diye nefes nefese kaldım. "Daha fazla...."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Bizi tünelin ahır çıkışından alan şoförlü arabanın arkasında sırtıyorum. Lukas endişeli görünüyor.

"Yapmak zorunda değiliz-"

Uzanıp elini sıktım.

"Ailenle tanışacağım için çok heyecanlıyım."

"Bak, üstesinden gelinmesi gereken bir şey değiller. Sadece babam konseyde olduğu için bunu yapmak zorunda olduğunu düşünmeni istemiyorum."

Başımı sallıyorum.

"Bunu yapmak istiyorum çünkü annen ve babanla tanışmak istiyorum, Lukas."

Boğazını temizler. "Pekâlâ, siktir et. Hadi yapalım şu işi."

Manchester'ın lüks Didsbury semtindeki şık ve lüks restoranın önüne park ettiği arabasından iner. O

etrafta dolaşıp kapımı açıyor. Beni dışarı çekmek için elini daldırdı. Ama sonra beni içine düşene kadar çekmeye devam etti.

Bir sırtışla dudaklarım onunkileri buluyor ve kolları beni sararken onu yavaşça öpüyorum.

"Sana bir oda tutmanı söyledim ama aslında açlıktan ölüyorum."

Nefes nefese kaldım, Lukas'tan geriye sıçradım ve kırk yaşlarında, yaşlı, yakışıklı bir adamın ikimize sırttığını görmek için döndüm.

"Ve bu," diyerek kolundaki, kendisinden on ya da on beş yaş küçük görünen, göz kamaştırıcı güzellikteki kızıl saçlıyı işaret ediyor. "Sensiz sipariş vermemize izin vermiyor."

Kadın gözlerini deviriyor ve adamın omzunu tokatlamak için dönüyor. "Onu görmezden gel, lütfen?" Bana dönerken sırtıyor. "Sen Lizbet olmalısın."

Lukas boğazını temizler. "Lizbet, bunlar annem ve babam, Fiona ve Viktor. Anne, baba, bu da..." diye omuz silkiyor. "Tamam, tanışma ve selamlaşma faslını bitirdik."

Viktor öne doğru adım atarken kıkırdıyor. Oğluna sıkıca sarılıyor ve sonra dönüp merakla bana bakıyor. Bir an için bir belirsizlik ürpertisi hissediyorum. Ne de olsa bu adam ve babam bir zamanlar düşmandılar. Semyon bir noktada Viktor'un hayatına kastetmişti.

Ama içinde tanıdık bir güvensizlik kaldıysa bile Viktor bana gülümsediğinde yok oluyor. Elini uzattı. "Çok güzel

Tekrar görüşürüz, Lizbet..." kaşlarını çattı ve eline baktı.
"Ne yapıyorum ben? Sen artık ailedensin."

Yaklaşıyor ve bana nazıkçe sarılıyor. Geri çekildiğinde, Fiona da aynı şeyi yapınca şok içinde göz kırpiyorum.

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," diye sırtıyorum.
Lukas'ın eli aşağı kayarak benimkini tutuyor ve sıkıyor.

"Pekala, hadi yiyelim."

"Peki, okuldan sonra ne yapmak istiyorsun Lizbet?"

Annesi bu soruyu sorduğunda Lukas bana endişeli bir bakış fırlatıyor. "Sonra" ya da "daha sonra", hastane ziyaretinin yapıldığı geceden bu yana son birkaç gündür ısrarla kaçındığımız iki konu.

Ama gülümsüyorum. Fiona'ya her şeyi anlatmama gerek yok. Şimdi değil, yemekte. Belki de hiçbir zaman. Ama rol yapabilirim. Hala dokuz ya da on ay önceymiş gibi, cümlemin sonuna nokta konmadan önceymiş gibi konuşabilirim.

"Sanırım bir yıl ara vereceğim. Oxford Hills'te olmayı seviyorum ama son iki yıldır ailemle yaşadığım şeyler yüzünden..."

Kahretsin. Bu ailelerle tanışma olayında fena halde başarısız oluyorum.

"I..." Yukarı bakarken alaycı bir şekilde gülümsüyorum.
"Sadece herhangi bir garipliği ortadan kaldırmak için, Semyon öldürülmeden çok önce ondan uzaklaşmıştım."

Viktor boğazını temizler.

"Sadece odadaki o dev fili ele almak için," diye sinirli bir şekilde gülüyorum.

Viktor sırtıyor. Fiona uzanıp elimi sıkıyor.

"Yani, evet. Üniversiteyi düşünmek için bir yıl ara veriyorum. Ama sonuçta?" Omuz silkiyorum. "Senin yaptığın işi yapmayı çok isterdim, Fiona."

Yalan değil. Lukas'la tanıştığımdan beri onun organizasyonunu daha fazla araştırdım. Ve orada yaptıkları iş hayret verici.

On sekiz yaşındayım ve en iyi ihtimalle iki aylık bir yolum var. "Büyüdüğümde ne yapmak istiyorum" diye çok düşünmedim. Ama eğer büyüme şansım olsaydı, sanırım onun yaptığı gibi insanları iyileştirmeye ve acıdan kurtarmaya yardım etmek isterdim.

Bana gülümsüyor.

"Gerçekten mi? Yani, önümüzdeki bir yıl boyunca sahilde oturmak gibi bir planınız var mı bilmiyorum, varsa da yargılamıyorum. Ama yapacak bir şey arıyorsanız, Free Them Foundation'da istediğiniz her şeye katılmanızı çok isteriz."

Kaşlarım havaya kalktı. "Vay canına, gerçekten mi?"

"Elbette! Ve bunun şuradaki muhabbet abidesiyle evli olmakla hiçbir ilgisi yok," diye sırtıyor ve hiç konuşmayan Lukas'a başıyla selam veriyor.

"Ne, yemek yiyorum," diye homurdanıyor.

"Eğer ilgileniyorsanız, kapı açık. Ciddiyim."

Fiona'ya genişçe gülümsüyorum. "Vay canına, teşekkür ederim! Bu çok güzel olurdu.

."

Kelimelerim boğuluyor. Gerçeklik aniden geri dönüyor.

Gelecek yıl Fiona için çalışmayacağım. Seneye burada olmayacağım.

Boğazımı temizliyorum.

"Bu harika olur, teşekkürler Fiona."

"Gerçekten, ne zaman istersen, Lizbet."

Sohbet Lukas'ın gelecek yılki planlarına, Ilya ve Misha'nın peşinden üniversite için New York'a gidip gitmeyeceğine geliyor. Ya da belki de ailesine ve küçük kardeşine daha yakın olmak için Chicago'ya... Viktor kıkırdayarak, evde ikinci adamı Lev'in bakıcılığını yaptığını ve karısını beklediğini söylüyor.

"Onlara biraz pratik yaptıralım ve yürümeye başlayan bir çocukla birlikte derinlere atalım diye düşündük," diye kıs kıs gülüyor.

Çok güzel bir aile yemeği. Aslında şimdiye kadar katıldığım en güzel, en iyi aile yemeği.

Suyumun kenarından yukarı bakıyorum. Kaşlarım çatıldı. Barın yanında uzun boylu, zarif görünümlü bir kadın var; muhteşem siyah ve kırmızı topuklu ayakkabıları ve her bir kusursuz yanını ortaya çıkaran muhteşem bordo elbisesiyle güzel ve sofistike görünüyor.

Ve Lukas'a bakıyor.

Dudaklarımı büzerek kaşlarımı  atıyorum. Ama sonra gözlerimi kendime çeviriyorum ve kızarıyorum. Ve Lukas'a bakmak için döndüğümde kıskançlık kendini beğenmişliğ e dönüşüyor. O da bana dönüyor ve babasının söylediklerine geri dönmeden önce sırtıtıyor.

İstediyiniz kadar bakın bayan, kendi kendime sırtıtıyorum. O tamamen benim.

Ama yemek ilerledikçe, bara bakmaya devam ediyorum. Ve o hala orada, Lukas'a bakıyor.

"Affedersiniz," diyor Lukas ve peçetesini boş tabağının yanına katlıyor. "Sadece tuvaleti kullanacağım."

Yemek salonundan restoranın arka tarafına doğru ilerlemeden önce eğilip başımın üstünü öpüyor.

Fiona ve Viktor ile vakıfları hakkında konuşmaya devam ediyorum. Ama dakikalar ilerledikçe dikkatim dağılıyor. Bara baktım ve gerildim.

Kadın artık orada değıl.

"Hemen döneceğim. Bayanlar tuvaleti." Ayağ  kalkarken g l ms yorum, kalbim hızla çarpıyor.

Bu delilik. Çılgınlık yapıyorum. Ama yine de tuvaletlere doğru ilerlerken kendimi restoranı tararken buluyorum. Köşeyi dönüyorum ve geri çekilmeden önce donup kalıyorum.

Elbiseli kadın Lukas'la konuşuyor... yakından, samimi bir şekilde, tuvaletlerin yanında.

"Geri dönmem gerekiyor. Oraya gitmeden önce seni ararım," diyor Lukas sessizce.

Nefesim kesiliyor, geri sıçırıyorum ve o yanımdan geçerken bir bölmenin arkasına saklanıyorum. Birkaç saniye sonra kadın da aynı şeyi yapıyor. Adamın masaya geri dönmesini ve kadının gitmesini izliyorum.

İçimde öfkeli bir şeyler titriyor. Gözlerim daralıyor ve çenem geriliyor.

Bu da ne böyle?

Yemeğin geri kalanında sessiz kaldım. Lukas yanıma gelip iyi olup olmadığımı soruyor ama ben sadece el sallayıp yorgun olduğumu söylüyorum. Ama içim içimi yiyordu.

Yemekten sonra dışarıda kucaklaşmalar ve Chicago'ya Viktor ve Fiona'yı ziyarete gelme sözleri. Fiona, Viktor'la birlikte şoförlü bir arabanın arkasına binip uzaklaşmadan önce onu arayacağıma dair bana söz verdiriyor. Kendi arabamız yanaşıyor ama Lukas bana kapıyı açtığında buz gibiyim.

"İyi misin?"

"Peki," diyorum ince bir sesle.

Dalgınca başını sallıyor. Dikkati dağılmış görünüyor.

"Dinle, burada bir şey yapmam lazım. Manchester'da."

"Ara sokaklarda kötü adamları dövmek mi?"

Sırıttıyor. "Onun gibi bir şey."

Orospu çocuğu.

"Ama dinle, sen geri dön. O geceden kalma motorum hala burada..."

Beni kurtardığı gece. Ona güvendiğim ve OHA'nın ejderhasına aşık olmaya başladığım gece.

"Senden en fazla bir ya da iki saat geride olacağım.

Tamam mı?" "Dikkatli sr."

pcğn savuşturdum ve kapıyı kapattım. Kaşlarını çatıyor, ağzı inceliyor. Ama yan aynadan şoföre başını sallıyor ve araba uzaklaşıyor.

"Burada durur musunuz lütfen?" Bir blok öteye gittiğimizde şoföre söylüyorum.

"Bayan?"

"Sadece bekle. Bir saniye."

Arka aynadan bakmak için dönüyorum. Restoranın önüne bir taksi yanaşıyor ve Lukas taksiye biniyor. Yanımızdan geçip gittiğinde, sürücü koltuğuna dokunuyorum.

"şu taksiyi takip edebilir misiniz?"

Tereddüt ediyor. "Bakın bayan, herhangi bir şeye karışmak istemiyorum-"

"Sana vereceğim..." Yetersiz banka hesabımdan geriye kalanları düşündüğümde irkiliyorum.

" bin pound."

şoför arabayı çalıştırıyor. Biz de takip ediyoruz.

Şehrin bilmediğim bir yerinde, Lukas'ın taksisi lüks görünümlü bir çatı katının önünde durdu. Şoförüm kart okutucusu olduğunu düşündüğümü fark etti ve derin bir iç çekti. Ama sanırım benim için üzülüyor. Ya da bu gece kimin etrafında dolaştığını biliyor ve gerçekten bu işe bulaşmak istemiyor.

"Kocama hizmet için ödeme yaptığında fazladan ödeme yapmasını söyleyeceğim."

"Hiç üzülme canım," diyor endişeyle etrafına bakarak.

Arabadan iniyorum, Lukas'ın olduğu yere yaklaşırken gölgelerden uzak duruyorum. Bir düğmeye basıyor, bir şeyler söylüyor ve sonra ön kapıyı açıyor. O kapıyı açtığında ben de fırlıyorum ve kapı kapanmadan hemen önce çantamı aralığa sıkıştırıyorum.

Camın arkasından asansör düğmesine basışını izliyorum. Bindğinde ve kapılar kapandığında lobiye koşuyorum ve kapıların üzerindeki göstergeye bakıyorum.

Lukas üçüncü katta iniyor. Merdivenlerden yukarı koşmaya başlıyorum. Üçüncü katta üç daire var ama kapısında siyah ve kırmızı topuklu ayakkabılar olan kapıyı gördüğümde çenem sıkılıyor.

Öfkem alevlendi ve beynim kapandı. Hışımla gidip kapıyı çarparak açtım ve içeri daldım.

Lukas ve kadın nefes nefese kalmış bir halde dönüp bana bakıyorlar.

"Bu da ne-"

Giyiniktirler. Öpüşmüyorlar ya da sevişmiyorlar. Aslında kızın üzerinde bol bir eşofman altı ve kapüşonlu bir tişört var. Ve çay içiyorlar.

Ama yine de.

"Geri dönmem gerek. Oraya gitmeden önce seni ararım."

Gözlerim ona dikildi.

"Bu da ne böyle? Ben gidince yapacağın bir sonraki sikiş için şimdiden sıraya mı girdin?! Bu mudur yani?!"

Kadın merakla bana gülümsüyor ve kaşlarını kaldırıyor.
"Çay ister misiniz, belki ben-"

"Sen fahişe misin? O evli, biliyorsun."

Kadın dudaklarını büzer ve boğazını temizler. Lukas'a döner.

"Size bir dakika veriyorum."

Ayağa kalkıyor, bana yine eğlenerek gülümsüyor ve odadan çıkıyor. O ayağa kalkarken bakışlarımı tekrar Lukas'a çeviriyorum.

"Seni orospu çocuğu-"

"Kes şunu," diye homurdanıyor ve ben ona tokat atamadan bileğimi yakalıyor.

"Sakin ol, düşündüğün gibi değil."

"Hayır mı?" Alay ediyorum. "O zaman ne, Lukas? Ve o da kim-"

"Onun adı Josie ve o bir akupunktur uzmanı. fahişe."

Kaskatı kesildim. Anında yüzüm yanıyor ve kendi içime büzülüyorum. Birdenbire her şeyi ne kadar berbat ettiğimi ve yanlış değerlendirdiğimi çok iyi anladım.

"Bekle, ne?"

Lukas iç geçiriyor, omuzları çöküyor. "Oturur musun? Lütfen oturur musun?"

Kaşlarımı çatıyorum, beni yanındaki kanepeye çekmesine izin veriyorum. Bana dönüyor, kaşları çatık.

"Bazen savaşmam gerekiyor. Bazen dayak yiyorum, bazen de vuruyorum ve başkalarına zarar veriyorum. Sonra seninle tanıştım ve..." gözlerini kaçırıyor.

"Sanki acıyı uyuşturmak için acıya ihtiyacım yokmuş gibi. Çünkü uyuşturuyorsun."

Bana bakıyor, gözleri benimkileri delip geçiyor.

"Burada parmaklıkları sallayan şeytanları susturuyorsun," diyerek şakağına vuruyor ve alaycı bir şekilde gülümsüyor.

Dudağımı ısırdım. "Peki... bu nedir?"

"Josie, genellikle tıp ve tedavi toplulukları tarafından hoş karşılanmayan bazı oldukça sıra dışı akupunktur teknikleri üzerinde çalıştı."

"Ne gibi?"

Ağız inceliyor. "Acı merkezleri. Yoğunlaşmış ağrı merkezlerini hedef alabilir."

Yüzüm soldu. "Neden... neden bunu istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Neden bileklerimi arkadan kelepçeleyip Misha'nın yüzüme gölge boksı yapmasına izin vereyim?"

Ona bakıyorum. "Bekle, bunu sen mi yapıyorsun?" Boğuluyorum.

"Yaptım," diye homurdanıyor. "Bunu ben yaptım. Tıpkı buraya gelip Josie'nin bana yoğun bölgelerde dayanılmaz acılar çektirmesini sağladığım gibi."

Kaşlarını çatıyor, ellerine bakıyor.

"Bu gece... harikaydı. Ama aynı zamanda beklemediğim bir şekilde tetikleyiciydi. Bilmiyorum, daha önce hiç ailem ve bir kızla yemek yememiştim."

Yüzüm kızardı. "Ben de öyle."

Gülümsüyor ve elimi tutuyor.

"Josie'yi barda gördüm ve bu gece ihtiyacım olabileceğini düşündüm. Kafamdaki uğultuyu dindirmek için sanırım. Ama o-"

"Ondan ayrıldım."

Josie'nin oturma alanına geri döndüğünü görmek için dönüyorum.

"Profesyonel olarak yani," diyor bana doğru küçük bir sırtıtışla. "Oh, ve ben eşcinselim." Bir elini kaldırıyor ve parmağındaki ışıltılı alyansı fark ediyorum.

"Ve ayrıca evli."

Başımı ellerimin arasına alarak inliyorum.

"Aman Tanrım, ben bir pisliğim."

Josie elini omzuma koymak için yanıma geldiğinde müzikal bir şekilde gülüyor.

"Sen bir pislik değilsin Lizbet." Kaşlarını çattı. "Sanırım sen şu meşhur Lizbet'sin?"

Kızarıyorum, başımı sallıyorum.

"Sen bir pislik değilsin. Sadece tutkulusun. Bu iyi bir şey. Tıpkı senin onun için iyi bir şey olduğun gibi." Sırıttıyor. "Neden artık onunla çalışmayacağımı yüz yüze söyleyebilmek için onu buraya çağırdım sanıyorsun? Bana ihtiyacı yok. Ve artık bu tür bir terapiye de ihtiyacı yok."

Bana göz kırpmıyor.

"Seni yakaladı."

"İçeri daldığım için çok özür dilerim-"

"Üzülme," diye gülüyor. "Ateşini koru, Lizbet."

Yarım saat, bir fincan çay ve benden otuz özür daha diledikten sonra Lukas ve ben Josie'ye iyi geceler diliyoruz. Yine kabataslak bir bölgeye yakın bir garaja taksi çağırıyoruz. Lukas bir arkadaşının bisikletinin orada olduğundan bahsediyor. Ve tabii ki orada, içeride park halinde.

"Başka kimse yok," diye homurdanıyor aniden, tırmanmak üzereyken bana dönerek. "Sadece sen varsın."

Beni derinden öpüyor, geri çekilmeden önce nefesimi kesiyor.

"Hadi eve gidelim."

Oxford Hills'e dönerken tüm yol boyunca ona yapıştım. Yeraltı garajına park ettiğimizde beni kollarının arasına alıyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Beni evin içine, merdivenlerden yukarı ve doğrudan yatağına taşıyor.

"Sadece sen varsın," diye mırıldanıyor onu kendime çekip nefes nefese kaldığımda.

Onu bir hediye gibi paketinden çıkarıyorum, çünkü öyle. Ama paketleri ve kurdeleleri sıyırdığımı söylemek istemiyorum. Yeni oyuncağımla oynamak için sabırsızlanıyormuşum gibi yırtıyorum.

Lizbet yatak odamın kapısının arkasına geçtiğimiz anda bana da aynısını yapıyor. Elleri kıyafetlerimi çekeştiriyor. Ben hırlarken gömleğimin düğmelerini koparıyor ve çoraplarını kışından sıyırdığımda inliyor.

Dizlerimin üzerine çökerken onu kamçıldım ve kışını yatak odasının kapısına çarptım. Külotunu indirdim ve yüzümü kalçalarının arasına soktum.

"Siktir, evet..."

Ben arkadan yarığını dillerken inliyor. Dilimi amında aşağı yukarı sürükleyip klitorisinin üzerinde gezdirirken saçlarımı tutup inleyerek geriye uzanıyor.

Ama sonra, saldırıyor. Dönüyor, beni yukarı çekiyor ve kollarıma atlıyor. Sendeleyerek yatağa geri döndük ve beni yatağa doğru itti. Yukarı baktım ve Lizbet'i göremedim.

Bir puma görüyorum. Saldırmak üzere olan aç ve tehlikeli bir hayvan görüyorum. Ve o saldırdığında, ben buna hazır bile değilim.

Bacaklarımın arasına düşüyor ve anında ağzını sikimin üzerine indiriyor. Lizbet beni derinlere -gerçekten derinlere- götürürken gözlerimi devirerek tıslıyorum. Homurdanıyorum, o etrafımda yüksek sesle inlerken taşaklarım yukarı kalkıyor, elleri kalçalarımı okşarken sikimden aşağı salyalar akıyor.

Ağzı titriyor ama ona uzanıp yatağa çekiyorum.

Durumlar tekrar değişti. Şimdi ben bir kez daha avcıyım, o ise av.

Onu ellerinin ve dizlerinin üzerine itiyorum. Lizbet kıcını havaya kaldırırken inliyor. Ama daha ne yaptığımı anlamadan elimi kaldırıp kıcına sertçe vuruyorum.

Gerginim.

Kahretsin. Bunun bir çeşit tetikleyici olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. "Lizbet-"

"Yine," diye inliyor usulca.

Kaşlarımı çatıyorum. "Biz-"

"Lütfen," diye nefes nefese kalıyor.

Şehvet görüşümü bulandırıyor. Dudaklarım geri çekiliyor ve aniden ona tekrar şaplak atıyorum. Ve tekrar, ve tekrar, ta ki o daracık kıcı el izimle pembeleşene kadar.

Ama bu tetikleyici değil. En azından kötü bir tetikleyici değil. İnliyor ve altımda kıvranıyor ve o kadar ıslak ki, kelimenin tam anlamıyla kalçalarından aşığı damladığını izliyorum.

İçimdeki şeytan beni ele geçirdi. Sikimi avucumun içine alıp arkasına geçtiğimde sikim demir gibi sertleşmişti. Şişmiş başımın istekli dudaklarına doğru itildiğini hissettiğinde inliyor. Ama sonra dönüyor ve gözleri benimkileri tutuyor.

"Kendini tutma."

Geriliyorum. Kan damarlarımda dolaşıyor ve ağrıyan bir şehvet içimi napalm gibi yakıyor.

"Lizbet..." Sesimde ihtiyat var.

Ona şaplak atmak başka bir şey. Kıyafetlerini yırtma oyunu oynamak başka bir şey. Ama konu o ve yakınlık olduğunda kontrolü elimden bırakmaya hazır olup olmadığımın emin değilim.

Serbest bırakıldığımın beri her seferinde sert, kaba ve uyuşturucuydu. Bilerek öyle. Lizbet'leyken kendimi tuttum, çünkü bu yönümle onu incitmek ya da korkutmak istemiyordum.

Ama aynı zamanda, çünkü onunlayken hiçbir şeyi uyuşturmak ya da yok saymak istemiyorum. Her saniyesinde orada olmak istiyorum.

Donup kaldığımda endişeyle kaşlarını çatıyor ve arkasını dönüp yatağın üzerinde dizlerinin üzerinde bana bakıyor.

"Yanlışı bir şey mi söyledim-"

"Hayır," diye homurdanarak ona doğru uzanıyorum. Aletim

yumuşak karnında zonkluyor, inliyor ve ben onu kavrarken

ve onu derinden öpmek için eğilir.

"Sadece bunu bana söyleyemezsin," diye inliyorum, nabzım güm güm atıyor.

Geri çekiliyor ve gözleri tehlike ve şehvetle parlıyor.

"Neyi söyleyemiyorsun, Lukas?" diye mırıldanıyor, dişlerini dudaklarının üzerinde şehvetli bir şekilde gezdiriyor. Bana masumca bakıyor.

"Kendini tutma diyemeyeceğimi mi söylüyorsun?" diye bana takılıyor.

İşe yarıyor.

Şehvet duygularımı bulandırıyor. İçimdeki kükreyen şeytanlar onu yakalamak, yere yatırmak ve dölleriyle ıslanıp nefes nefese kalana kadar onu her yönden sikmek için can atıyor.

"Yapma," diye inleyerek uyarıyorum. "Lizbet, bazen ben..." gözlerim kısılıyor. "Bazen yumuşak olamıyorum. Bazen sertliğe ihtiyacım var; karanlığa ihtiyacım var. Ve ben istemiyorum-"

"O zaman sert ol," diye fısıldıyor baştan

çıkarıcı bir şekilde. Kontrolümü

kaybediyorum. Çabucak.

"Lizbet-"

"Çünkü belki de seninle aynı nedenlerden dolayı benim de sertleşmeye ihtiyacım var" diye yumuşakça inliyor. Eli aramızda kayıyor ve ne kadar şişmiş ve kalın olduğumu hissettiğinde inliyor. Ellerim kalçalarının üzerinde kayıyor, dişlerimi sıkarken kıcını sıkıca kavırıyor.

"Kalbinle-"

"Beni kıracağından mı korkuyorsun?" diye alay ediyor.

"Belki de."

Yakınıma eğiliyor ve dudakları kulağıma değdiğinde nefesim kesiliyor.

"Belki de beni kırmanı istiyorumdur."

Gerginim, uçurumun kenarında sallanıyorum.

Onu.

Dili kulak mememi okşuyor ve ben düşmeye başlıyorum.

"Kır beni, Luk-"

Hırlıyorum, belini kavriyorum, onu çeviriyorum ve sertçe yatağa itiyorum. Ama ben üzerine çömelip dudaklarımı kulağına götürdüğümde inliyor, hevesle nefes alıp veriyor.

"Sert istiyorsun küçük kız," diye hırlıyorum kulağına. Ağır ağır pantolonunu indirirken başını sallayarak inliyor.

"Lütfen-oh siktir!"

Elim kıcını tokatlıyor, derisini acıtıyor ve pembeleştiriyor.

"Sana ne kadar sert olabileceğini göstermemi ister

misin?" "Seni tutan hiçbir şey yokmuş gibi sik beni-oh

Tanrım!"

Tek bir hamleyle sikimi onun daracık amına soktum. Geri çekilmeden önce taşaklarım klitorisini tokatlıyor, ancak hemen geri giriyorum. Bir elimi arkasına koyarak hırladım.

boynundan tutup onu arşafllara yapıştıırken, ben de ıslak amını cehenneme çeviriyorum.

Elim kıcını tokatlıyor, ciyaklamasına ve etrafımda kenetlenmesine neden oluyor. Ama daha fazlası için inliyor. Bunun için yalvarıyor. Parmakları arşaflları tırmalıyor, sonra aniden geriye uzanıyor. Kendi kıcını kavlıyor, sırtını dikleştirirken kendini bana doğru açıyor.

Sanki ele geçirilmiş gibiymişim gibi ona vurdukça ham şehvet tüm nöronlarıma yayılıyor. Üstüne ömeliyorum, küçük amını okşarken onu yatağa sabitliyorum, taşaklarım her hamlede klitorisini tokatlıyor. Boşaldığını hissediyorum, yatağa doğru ılık atarken yapışkan ıslaklığıyla sikimi taşıyor.

Ondan çıktım, sikim parlıyordu.

"Arkanı dön," diye homurdandım, gözlerim şehvetle kaplanmıştı.

Bana doğru dönerken inliyor. Gözlerimin içine bakarken yüzü arzudan kıpkırmızı.

"Ağzını aç." "Evet

efendim," diye

mırıldanıyor.

Neredeyse kendimi kaybediyordum.

Ağzı açılıyor ve aniden dudaklarını kaygan sikimden aşağı kaydırıyor. İnliyorum, zevk beni kavrarken karın kaslarım kasılıyor. Üzerimde mırıldanıyor, hevesle beni derinlemesine emiyor. Parmaklarım saçlarına dolanıyor, onu çekmeden önce yukarı ve aşağı doğru yönlendiriyor. Nefes nefese kalıyor ve sonra onu yatağa geri itip sırt üstü

yatırdığımda inliyor.

Üzerine atlıyorum, kalçalarının arasına giriyorum ve üzerine çıkıyorum. Sikimi yumrukluyorum, başımı klitorisine sürterken pompalıyorum. Aleti aşağı doğru çekip taşaklarımı amının derinliklerine soktuğumda inliyordu.

Bacakları kalçalarımı sarıyor. Tırnakları kalçalarımın batıyor, beni daha derine çekiyor. Ellerim yan tarafına, göğüslerinin üzerinden köprücük kemiğine doğru kayıyor. Parmaklarım boynunun üzerinden kayıyor, çenesini kavramak için daha yukarı kaymadan önce onu titretiyor.

Lizbet elime uzanıyor ve onu tekrar aşağı çekiyor. Parmakları benimkileri boynuna götürürken gözleri benimkilerle kilitleniyor, ihtiyaç ve güvenle yanıyor.

Aletim kabarıyor, ateş içimi kavuruyor. Elim boğazına dolanıyor; canını yakmıyor ama her şeyi daha da artırmaya yetiyor. Nabzını hızlandırmaya ve vücudunu ateşe vermeye yetecek kadar.

Onunla sevişmiyorum. Seks ya da düzüşme bile değil.

Ona sahip oluyorum. Ona sertçe, acımasızca vuruyorum, kayganlığının her tarafıma damladığını hissediyorum. Tırnakları derimi sertçe tırmıklıyor. Topukları sırtımın küçük kısmına saplanıyor. Gözleri kocaman, yüzü kıpkırmızı, nefesi elime çarpıyor.

Ama bayılmıyorum. Uyuşmuyorum. Tam buradayım, onunlayım.

Ağzım kulağına düşüyor, titrediğini ve altımda titremeye başladığını hissettiğimde dişlerim teninde geziniyor.

Tüm kontrolümü kaybetmeye başladığımda "Benim için gel," diye hırlıyorum. "Benim için gel."

Geriliyor, sessiz ılık dudaklarında gezinirken başı geriye düşüyor.

"Sen benimsin."

Sarsılıyor, kalçaları yatakta sallanırken titriyor ve altımda patlıyor. İnliyorum, ağzımı onunkine bastırırken boğazını kavıyorum, orgazmını içime çekiyorum. Derinlere doğru itiyorum ve patlamaya başladığımda sikim sertçe titriyor.

Döllerim içine akıyor ve kendimi orada, derinlerde tutuyorum. Titriyor ve bana karşı sarsılıyor, tırnakları derine batıyor. Elim gevşiyor ve kayıyor, ağzım boynunu öpmek için düşüyor.

Kolları ve bacakları tüm vücudunu sarar gibi beni sımsıkı sarıyor. Sanki olabildiğince yakın olmamız, fiziksel olarak mümkün olduğunca çok tenimizin birbirine değmesi gerekiyormuş gibi.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor kulağıma.

"Seni çok seviyorum," diye inliyorum ağzına doğru.

Çok fazla. Herhangi bir şeyi ya da herhangi birini sevebileceğimi hayal ettiğimden çok daha fazla. Birini sevebileceğimi düşündüğümden çok daha fazla.

Öyle ki onu kaybetme düşüncesi belki de şimdiye kadar hissettiğim en büyük acı.

Onu daha sıkı tutuyorum, yakınımda tutuyorum. Onu burada, benimle tutuyorum.

Ertesi günün tamamını yatakta geçiriyoruz. Bunun bir kısmı dün gece yaptığımız şeyi yapmak - ve ben Lukas'ın "kendini tutmamasını" seviyorum.

Hem de çok. O kadar çok ki beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor.

Ancak diğer zamanlarda daha uzun sürüyor - her ikisi de yavaş hareket ediyor, yol bitmeden önce yapabildiğimiz kadar zorluyoruz.

Arada, bu sonsuza dek sürecekmış gibi davranıyoruz. Gülüyoruz, gıdıklıyoruz, film izliyoruz... her neyse. Normal, düzenli, bozulmamış, berbat olmamış, bitiş tarihi olmayan çiftler gibi davranıyoruz.

Ve bu harika.

Geceye doğru, Lukas duştaydı. Ben -şok edici bir şekilde- hâlâ onun yatağındayım, orgazm sonrası ışıltısı içinde uzanıyorum. Telefonum çalıyor. Aşağı bakıyorum ve anında inliyorum. Ama şu anda o kadar uçmuş durumdayım ki, annem bile beni yere düşüremez.

"Ne oldu, Nadia?"

Sertçe iç geçirir. "Biliyor musun Lizbet, bazı insanlar annelerine sevgi ve saygıyla hitap eder."

"Eminim bazı insanlar bunu yapıyordur, evet." Nefesinin altında mırıldanıyor. "Eee?"

Gözlerimi deviriyorum. "Peki ne?"

Alaycı, soğuk bir kahkaha atıyor. "Tanrım, duymadın mı? Haberin o küçük okulunuzda yangın gibi yayılacağını düşünürdüm."

"Ne haberi?"

Gülüyor. "Haberlerim var Lizbet."

Düşün durduğunu duyuyorum.

"Her neyse, Nadia, eminim ki gerçekten umurumda değil."

Tıslıyor. "En azından beni tebrik edebilirsin!"

Kaşlarım çatıldı. "Açık mı?"

"Yaklaşan düğünüm, canım."

İnliyorum. Semyon öldürüldüğünden beri Nadia iki kez evlenip boşandı. İki yıl önce. Üç nişandan daha kaçtı.

"Bu seferki kim, Nadia?"

Kendini beğenmiş bir şekilde gülüyor, sanki ilgimi çekerek kazanmış gibi.

"Şey, bu biraz skandal..."

Gözlerimi deviriyorum. İki numaralı koca babamın yüzbaşlarından biriydi ve Semyon'un ona bir kasa dolusu para bıraktığını söylemişti. Adamın Semyon'un masa çekmecesinden çalmayı başardığı paranın elli bin dolar olduğu ortaya çıkınca Nadia çekip gitti.

Üç numaralı koca, Rusya'da bir banka müdürüydü ve -oops- zaten evli olduğu ortaya çıktı.

Bu ikisinin arasında ve ikincisinden sonra üç nişan daha vardı: parasını striptiz kulüpleri zincirinden kazanan seksen yedi yaşında bir adam, sonra altmış sekiz yaşındaki oğlu. Ve sonra da yıldız erkek dansçılarından biri.

Bir numaralı kocanın katil bir suç kralı olduğu düşünülürse, Nadia için "skandal" ve "ilişki" el ele gidiyor gibi görünüyor.

"Eminim öyledir. Dinle Nadia, seninle konuşmak her zamanki gibi harika ama gitmem gerek-"

"Yakışıklı, genç, dövmeli," diye devam ediyor yine de. "Gerçek bir kötü çocuk," diye kıkırdıyor.

Lukas, yivli kalçalarına nefis bir şekilde sarılmış bir havluyla banyodan çıkıyor. Ona acı dolu bir bakış atıyorum ve silah parmağımı şakağıma doğrultuyorum. Ağzımdan "anne" kelimesi çıkıyor ve o da kıkırdarak başını sallıyor.

"Vay canına, bu çok harika Nadia," diyorum kesin bir ifadeyle. "Sana iyi şanslar
-"

"Aslında babası Bratva."

Gerginim. "Bekle, ne?"

"Biliyorum, biliyorum," diye iç geçiriyor. "Sanırım dedikleri gibi bir 'tipim' var."

"Anne," diyorum soğuk bir şekilde. "Kim-"

"Aslında sizin okula gidiyor. Konstantin Reznikov ile tanıştınız mı?"

Midem bulanıyor. Betim benzim atarken ağzım açık kalıyor. Lukas kaşlarını çatıyor, endişeli görünüyor.

"Ah, canım," diye somurtuyor Nadia. "Umarım ona karğı küçük bir ağık beslemiyorsundur. Erkeklerle ilgili kafanda nasıl şeyler olduğunu biliyorum-"

Telefonu kapattım. Lukas'a bakıyorum ve titriyorum.

Kulübesinin ön kapısını tekmelediğimde KONSTANTIN kanepeden aniden başını kaldırıyor. Ama sonra bana alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Lukas, uğraman çok hoş."

Kulübeyi hışımla geçerken hırlıyorum, bütün niyetim yakasına yapışıp kendini beğenmiş kışını sehpanın üzerine çekmek. Nadia'yla evlenmek gibi boktan bir fikirle neyin peşinde olduğunu biliyorum. Lizbet'in hakkını gasp etmek istiyor.

Ama ben onu yakalayamadan ayağa kalkıyor, omzunu dikleştirerek bana soğukkanlılıkla bakıyor.

"Beni tebrik etmeye mi geldin?" Sırıttıyor.

"Sen sadece lanet imparatorluğun peşindesin," diye tıslıyorum.

"Hayır, Lukas, ben gerçekten kırklı yaşlarındaki dengesiz, alkolik, üç kez boşanmış kadınlarla ilgileniyorum."

Gözlerini deviriyor.

"Tabii ki sadece lanet imparatorluğun peşindeyim."

"Kes şunu," diye

homurdanıyorum.

"Bunu yapamam."

Dudaklarım hırslayarak geri çekilirken boğazımda bir hırıltı gümbürdüyor. Konstantin bana ters ters bakıyor ama başını sallıyor.

"Bu kişisel bir şey değil, Lukas. Buraya senin hayatını sikmeye gelmedim. Ya da Lizbet'in. Ben sadece senin yaptığın şeyin aynısını yapmak için buradayım. Kazanmak için, ailem için oynuyorum; yapmam gerekeni yapıyorum. Yapmam gerekeni yapıyorum. Tıpkı senin gibi," diyor ince bir sesle.

"Baban seni sadece kullanıyor, biliyor musun?"

Konstantin soğuk bir şekilde güler. "Bu açıklama için teşekkür ederim, Lukas. Bunun ayaklarımı yerden kesmesine izin vermemeye çalışacağım."

Bana ters ters bakıyor. "Tabii ki öyle. Seninki de öyle." "Hayır, o-"

"O zaman hayal görüyorsun," diye tersliyor. Başını alaycı bir ifadeyle sallar. "Yapmamız gerekeni yaparız, Lukas. Bu benim ailem için kazanma teklifim."

"Konsey zaten oyladı-"

"Taht için Lizbet'in değil, Nadia'nın sırada olduğuna dair yasal bir argüman ortaya atılabilir."

Gözlerim kısıldı. "Bu çok saçma bir fikir."

"Ve hiçbir deneyimi olmayan on sekiz yaşında bir kız bu işin bir parçası değil mi?"

"Geri çekil," diye homurdandım. "Bu benim son uyarım."

Soğuk bir şekilde gülüyor. "Biliyor musun, hangisinin daha acınası olduğunu söyleyemem. Senin kanından olmayan bir adam için her şeyi yapman mı, yoksa görev icabı evlendiğin bir kıza gerçekten aşık olduğunu düşünmen mi?"

Kanım kaynıyor ve kırmızı görüyorum. Hiç düşünmeden uzanıp aramızdaki sehpanın kenarını tutuyorum ve yana fırlatıyorum. Sehpa bir yan sehpayla ve duvara çarpıyor, ben Konstantin'in yüzüne hırlarken cam bir vazo paramparça olarak yere düşüyor.

O da ters ters bakıyor.

"Yap şunu, Lukas. Vur bana. Burada, bu Harry Potter kulübesinde bir Bratva savaşı başlatalım. Bu ikimiz için de hiç utanç verici olmaz, değil mi?"

"Senin için savaş başlatacak değilim, salak," diye tısladım. "Ama bir şeyi çok netleştirmem gerekiyor. Viktor için her şeyi yaparım. Her şeyi. Hatta seni bu lanet kulübede, hemen şimdi ve burada öldürürüm."

Dudakları bir hırıltıyla geri çekildi. "Zavallı."

"Ağzından çıkacak bir sonraki kelimelere çok dikkat et-"

"Ya Lizbet?" Başını sallayarak bağırır. "Tanrı aşkına, Lukas. Kashenko örgütüne duyduğunu düşündüğün kan bağına yatıştırmak için onunla evlenmeyi kabul edebilirim. Siktir et, her neyse. Viktor seni sokaklardan çekti. Tamam, anladım."

Bana kuşkuyla bakıyor. "Ama onunla evlenmek?"

Gözlerim kısıldı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Babasının sana yaptıklarından sonra mı?! Yani bu sadakati satın alamazsın."

Kaşlarımı daha da çatıyorum. "Semyon ve Viktor arasında husumet vardı. Ama Semyon ve birçokları da-"

"Viktor'a değil! Kafanı sadık küçük kışından çıkar, Lukas! Yani-"

Konstantin aniden bana baktı.

"Lanet olsun," diye nefes alıyor. Yüzü soluklaşır. "Gerçekten hatırlamıyorsun, değil mi?"

Dudaklarım kıvrılıyor. "Neyi hatırla-"

"Siktir, adamım," diye fısıldıyor. "Oh, siktir."

Yüzündeki öfke gitmiş. Alaycı küçümsemesi de öyle. Benden uzaklaşırken sadece solgun görünüyor.

"Ne diyorsun sen?" Şak diye söyledim.

"Hiçbir şey. Ben..." diye başını sallar. "Ben olmayacağım."

"Bilmece gibi konuşmayı kes!" Kükrerim

Konstantin bakışlarımı yakalamadan önce tekrar

göz kırpıyor. "O eve geri dön, Lukas," diye fısıldıyor.

Gerginim.

"Ne evi?"

Yüzü biraz daha soluyor.

"Hangi ev olduğunu biliyorsun.

Montenegro." Üşüdüğümü
hissediyorum.

Nereden biliyor?

"Uçurumun üzerinde bir ev. Siyah, siyah bir kapısı var."

Nabzım titriyor. Derim acı ve rahatsızlıktan sürünüyor.

"Nasıl-"

"Çünkü orayla ilgili kâbuslar görüyorum," diye fısıldıyor.

"Çünkü babam bir keresinde beni oraya bir dövüş izlemeye
götürmüştü - Bratva'nın eski muhafızlarının sürekli dalga
geçtiği o acımasız, muşta gibi dövüşü."

Gözlerini dikmiş bana bakıyor, yüzü giderek soğuyor ve
külleniyor.

"Tuvalet bulmak için dolaşmaya çıktım. Ama yanlış odaya
girmişim."

Yutkunuyor.

"Elinde bıçak olan bir adam ve sandalyeye bağlanmış, üstü
çıplak, kanlar içinde bir çocuk vardı. Adam çocuktı..."

Nefes alıp tekrar bana bakarken gözle görülür bir şekilde
sarsılmış bir halde başka tarafa bakıyor.

"Seni ilk kez o zaman gördüm, Lukas."

Gerçeklik aksıyor. Zihnim yanıp sönüyor, sanki fiziksel olarak bükölüp sıkılıyormuş gibi burkuluyor. Gözlerimde beyaz ışıklar yanıp sönüyor.

Sonra kırmızılar.

Beyaz acı, kırmızı duvarlar. Kırmızı kan.

Oh Tanrım...

Kanın içinden bir kapının açıldığını görüyorum. Benim yaşlarımda, siyah saçlı ve gri gözlü bir çocuk dehşet içinde bana bakıyor. Yüzü olmayan adam dönerek ona havlıyor ve odadan kaçmasına neden oluyor.

"Şimdi, nerede kalmıştık..."

Konstantin yakamdan tutup beni zayıf bacaklarımın üzerine çekene kadar düştüğümü fark etmiyorum. Kendimi sabitliyorum, odanın içinde körlemesine sendelerken onu itiyorum. Ayaklarım vazodaki kırık camlara çarpıyor.

"Oraya geri dön, Lukas," diyor sessizce. "Orada bilmek istemediğin bir gerçek var. Ama bilmelisin."

Yukarı bakıyorum, görüşüm tünelleşirken duvarlar titreşiyor. Konstantin bana yürüyen bir hayalete bakar gibi bakıyor.

"Oraya geri dön. Crna Kuça'ya geri dön.

Gerçeklik yine bozulur ve yanlara doğru gider. "O eve git. Geçmişe git, Lukas."

ŞİŞEYİ GERİ ÇEKİYORUM ve kâbuslarımın olduğu yere bakıyorum. Kapısı siyah olan siyah bir ev.

Bu lanetli yerin arkasındaki uçurumun dibinde dalgalar arka planda sessizce çarpıyor. Tepesi jiletli tellerle çevrili bir zincir çit, nükleer bir felaketin yaşandığı yer gibi araziye çevreliyor.

Tıpkı Çernobil gibi, burası da duvarlarla çevrildi ve unutuldu. Gezegenin yüzünde yok edilemeyen, sadece görmezden gelinen kanserli bir leke, sanki onu saklamak unutmakla aynı şeymiş gibi.

Ama bu lanet yeri unutmak yok. Benim için değil. Kanım yerleri kirletirken olmaz. Bu cehennemde sarmalandığım gece terörü ve sonsuz acı ile değil.

Titriyorum, beni buraya getiren Kashenko jetinden yanıma aldığım votkadan biraz daha içiyorum. **Kanım** alkol ve kokainle dolup taşıyor.

Bir tür koruma olarak: beni ziyaret etmem gereken lanetli yerden koruyacak lanetli bir zırh.

Ama o zaman bile, buraya bakmak bile kulaklarımda yüksek bir uğultu ve yaralarımın üzerinde sürünen içgüdüsel bir acı yaratıyor.

Bizi buraya getirdiklerinde Yanis ve ben on bir yaşındaydık. İlk seferinde bize yiyecek ve votka verdiler. Erkekler alkış tutup para fırlatırken bizi aptal şarkılarla dans ettirdiler.

Bir oyundu. Eğlenceliydi.

Daha sonra bir adam bize teşekkür etti ve bizi geçici çocuk yurdunun önünden aldığı yere geri götürdü. Ama orası tam bir cehennemdi. Günlerimizi oluklarda hurda aramakla, gecelerimizi ise yer yerine bir karyola için savaşıarak geçirdik. Ya da biraz yemek için, o da varsa.

Ama "iyi yaşamın" bir kez tadına baktıktan sonra o yerle işimiz bitmişti. Bize doyana kadar güzel yemekler verdikleri evden sonra - belki de tüm hayatımız boyunca ilk kez gerçekten doymuştuk? Bizi neşelendirdikleri, içmemiz için votka verdikleri ve artık erkek olduğumuzu söyledikleri yer. Aptal şarkılar eşliğinde dans edip ceplerimiz para dolu olarak çıkabildiğimiz yer mi?

Bundan sonra çocukların evine geri dönmek yoktu. Ertesi sabah adam tekrar dışarıdaydı ve bize gelip evde kalmak isteyip istemediğimizi sordu.

Daha hızlı evet diyemezdik.

Direklerden ayrılmış bir bölüm görene kadar çit boyunca ilerliyorum. Karadağca ve Hırvatça tabelalar silahlı güvenlik devriyelerini ve çitin kendisinin elektrikli olduğunu bildiriyor.

Öyle değil. Ve yıllardır tek bir kişinin bile bu cehennemde "devriye gezdiğinden" şüpheliyim.

Zincir bağlantıların arasından kayarak geçiyorum, yüksek duvardaki gıcırtılı ön kapıyı iterek açıyorum ve otlarla kaplı patikadan yavaşça ön kapıya doğru yürüyorum. Attığım her adım, tabutun kapağına vurulan bir çekiç gibi içimde gümbürdüyor. Buranın havasından aldığım her nefes ciğerlerimi yakıyor.

Siyah kapının menteşeleri yarıya kadar sökülmüş durumda. Yanındaki bir başka tabelada buranın istimlak edildiği ve yerel belediye tarafından yıkılmasının planlandığı yazıyor.

Buna fırsat bulamayabilirler. İlk ben yapabilirim.

İçki damarlarımda dolaşıyor ve dudaklarımdaki esrarı sertçe emiyorum. Beni zırhlamak için daha fazla kimyasal. Bunu köreltmek için. Burada olmanın bile getirdiği kör edici acıya kalkan olmak için.

Yıkık kapıya doğru ilerliyorum; bir elimde cam şişe, diğer elimde silahın soğuk metali. Buradaki jet soluk bir anı. Kafamın içinde bir yerlerde, burada olduğumu birilerine söylemem gerektiğini hatırlıyorum -İlya'ya, Misha'ya, babama.

Lizbet'e söylemeliydim.

Ama yapamam. Henüz yapamam. Bir şey var... yaklaşan; özgürlüğümden bu yana her anımı çivileyerek geçirdiğim bir iblis.

bodrum kapısı kapalı. Ama serbest kalıyor.

Oraya girdiğimde onu serbest bırakacağım.

Ama bu benim tek başıma yüzleşmem gereken bir cehennem. Ve yüzleşmek zorundayım; burada, şimdi, başladığı yerde. Yıkık siyah kapının altından kabuslarıma dalmadan önce son bir nefes alıyorum.

Konağın ön girişine adım attığımda görüşüm bulanıklaşıyor. Başım zonkluyor, seğiriyor. Gerçeklik, o filmdeki matrix'in sapıtması gibi sapıtıyor. Nabzım ağır ve yavaş bir şekilde atıyor ve içimi bir çılgınlık kaplıyor.

Ama yine de malikanede dolaşıyorum. Ne aradığımı bilmiyorum. Ama devam ediyorum. Sesler fısıldıyor. Ama orada olmadıklarını biliyorum. Işıklar titriyor ama gerçek değil. Ve avucumu sıkıp otuzdan geriye doğru saymanın bile bunları benim için açıklığa kavuşturmayacağını biliyorum.

Maden kuyusundan çok uzaktayım. Ve buradaki zehirli hava çok yoğun.

Geçmişimin kâbuslarında yürürken, daha fazla ışık görüyor ve gerçek olmayan daha fazla ses duyuyorum. Hepsi çok gerçek olan anıları yeniden yaşıyorum.

Bana saldırıyorlar, beni döndürüyorlar, hırlarken kendi dilimde boğuluyorum. Birkaç kez, çılgınca, silahı çekiyorum, bir gölgeye bakarken gözlerim çıldırıyor.

Ama burada kimse yok. Burada ikiz kardeşimi benden alan ve beni neredeyse parçalayan geçmişten başka bir şey yok.

Başımı sallıyorum. Neredeyse değil; yaptım. Burası beni kırdı. Ucuz yapıştırıcı ve bantla tekrar bir araya getirildim ve kendime iyileştiğimi söyledim.

Yarısı oyulmuş bir duvarı geçip bir tür bilardo salonuna giriyorum. Çürümüş bir masa odanın ortasını dolduruyor, toplar yere yayılmış. Duvarlarda görev çerçeveli fotoğraflar sıralanıyor. Yanlarından geçerken puro ve konyak içerek eğlenen adamlar görüyorum.

Kafamın içindeki sızlanma gittikçe daha da artıyor. Derimin içindeki tırmalama hissi daha da sertleşiyor.

Aradığım her neyse, tam burada. Tam önümde. Ama tam olarak göremiyorum. Hava çok yoğun. Çok zehirli. Çok eski.

Çok kasıtlı olarak unutulmuş.

İçimde bir şeylerin gevşeyeceğini umarak yavaşça resimlerin yanından geçmeye devam ediyorum. Geçmişten gelen takım elbiseli, sigara içen ve gülen adamlar bana dudak büküyor. Belki onları tanıyorum, belki de tanımıyorum. Belki tanısam bile zihnim onları tanımama izin vermiyor.

Duvarın sonuna geldiğimde, yine de kafamın içinde bir boşluk var. Hiçbir şey yerinden oynamamıştı. Karanlığın içinden hiçbir anı çıkmadı.

Homurdanıyorum, daha fazla votka içerek başka bir odaya doğru sinsice ilerliyorum. Ayağım çatırdayan bir sesle cama basıyor.

Yere baktığımda çizmelerimin altındaki çerçeveli resmi görüyorum. Almak için uzandığımda kaşlarım çatılıyor, ona bakıyorum

kırık bir pencereden içeri giren ay ışığı sayesinde. Cam örümcek ağı gibi çatlaklarla dolu ve kirle lekelenmiş. Onu alıp dönmeden önce neredeyse bir kenara fırlatacaktım. Çerçeveyi kavrayıp duvara vuruyorum ve geriye dönüp bakmadan önce kırılan camı yere düşürüyorum.

Bana bir tokat gibi çarptı.

Derimi yüzen bir bıçağın soğuk kenarı gibi.

Gaz nefes alamayacak kadar ağır ve zehirli hale geldikçe boğuluyorum; ciğerlerimi parçalıyor ve bana gülümseyen adama soğuk bir dehşetle bakarken derimi kaynatıyor.

Rüyalarım giren adam.

Yüzü olmayan adamın sonunda bir yüzü

var. Ve bir ismi.

Resimdeki adam Semyon Belsky.

Sanki aniden beni haşlıyormuş gibi düşürüyorum. Sendeleyerek geri çekiliyorum, aynı anda hem terliyor hem de donuyorum. Gerçeklik tersine dönüyor ve yan dönüp kusmadan önce mide bulantısı içimi kavuruyor.

Bir şekilde, beynim onun yüzünü sildi. Belki hayatta kalmak için. Belki de beni korumak için. Ama artık çok açık. Ben çılgılık atarken beni kesen, ter ve gözyaşlarıyla dolu karanlık bir odada ikiz kardeşimin masumiyetini benden alan bıçaklı adam, Yanis'in hayatını benden aldı.

O adam Lizbet'in babası.

Yine kusuyorum. Kendi kalbimi sökmek istiyorum. Ciğerlerim iflas edene ve boğazım alevler içinde kalana kadar çığlık atmak istiyorum. Ama bırakın ses çıkarmayı, nefes bile alamıyorum. Daha sıkı kıvrılıyorum, kumun ve kirin içinde dizlerimin üzerine çöküyorum. Ellerimi saçlarımı yolmak için kaldırdığımda şişe ve silah yere yuvarlanıyor.

Top gibi kıvrılıyorum, tıslıyorum, yerde hırlıyorum. Ve sonra, onu duyuyorum.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, başım zonklarken nefes nefese kalıyorum. Silahı çekiyorum, sıkıca kavradığımda parmak eklemlerim bembeyaz oluyor ve dudaklarımda bir hırıltıyla dönüyorum.

Cam ayağın altında kırılır. Belki de kırılmaz. Döşeme tahtaları gıcırdıyor ama gıcırdamıyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, acı tenimde patlarken nefes nefese kalıyorum. Yıldırımlar görüş alanımda yayılıyor ve beynimde sivri izler bırakıyor.

Bu gerçek değil. Ya da belki de gerçek. Ya da belki kontrolü kaybediyorum ve neyin gerçek olup neyin olmadığına dair tüm duygularımı yitiriyorum.

İnliyorum, tekrar dönüyorum ve elimde silahla kapıya doğru fırlıyorum. Ama sonra gözlerim kapının pervazına bir bıçakla kazınmış kelimelere odaklanıyor. Soluk olmayan kelimeler. Taze çizikler.

Budet rasplata.

Bir hesaplaşma olacak.

Aynı sözler Lizbet'in pencere kenarında da vardı.

Kalbim güm güm atıyor. Hırlayıp yavaşça dönerken omurgamdan aşağı soğuk bir his damlıyor. Silahı kaldırırken kaslarım geriliyor, karanlığa bakarken beni körelten kimyasallarla savaşıyorum.

Yalnız değilim.

O burada ve ben aniden bundan emin oldum. Onu avlayan hayalet burada.

Yeterince dikkatli değildim. Dikkatimin dağılmasına yeterince izin verdim. Ve şimdi, beni buraya kadar takip etti. Artık burayı biliyor.

Ve ikimiz de buradan sadece birimizin gideceğini biliyoruz.

Yerdeki kırık camın çatırtısı beni tekrar döndürüyor. Sessizce tıslıyorum, gözlerim kısık ve silahımı kaldırmış bir şekilde kapıdan geçip yıkık malikanenin karanlığına dalıyorum.

Sendeleyerek, sallantılı adımlarla yürüyorum. Acı bunaltıcı, sanki burada olmak bile derimi asit ya da napalmla ıslatıyormuş gibi. Görüşüm bulanıklaşıyor ve düz göremez hale gelene kadar aksaklıklar devam ediyor.

Köşelerde dönüyorum, zemindeki her gıcırtıya hırlıyorum. Gölgelede yankılanan her kahkahaya.

Benimle alay ediyor. Benimle alay ediyor.

Bir odanın kapısını kırıp diğerine geçerken homurdanıyorum.

"Neredesin sen?!" Gölgelere doğru bağıyorum, ter sırtımdan akıyor.

"Neredesin lan sen?!"

Konağın içinde körlemesine koşmaya başlarken cehennemdeki şeytan gibi kükrüyorum. Önce bir odaya, sonra diğerine çarpıyorum. Bir yemek odasına, koridorlara, daha fazla odaya doğru çılgınca dönüyorum.

Sendeleyerek bir kütüphaneye girdim ve aniden, o oradaydı. Tam önümde, 20 adım ötemde.

Dünya bulanıklaştıkça kalbim güm güm atıyor. Eski kitaplarla dolu karanlık, nemli odada göz göze geldiğimizde görüşüm bozuluyor. Şeytanlarımın bana dudak büktüğünü görüyorum. Kabuslarımı görüyorum, benimle alay ediyorlar.

Bu son hesaplaşma olacak. Bu gece buradan sadece birimiz ayrılacak.

Sözsüzce, odanın diğer ucundan birbirimize bakıyoruz. Ben ölüm maskesi gibi sırtıyorum, o da aynı şekilde bana bakıyor.

Benim silahım kalkıyor, onunki de.

Dudaklarım soğuk, acımasız bir gülümseme yayarken gözlerimiz kilitleniyor.

Başka bir cehennemde görüşürüz.

Tetik çekiliyor ve silah elimde patlıyor. Sağ arkasındaki namlu parıltısını görünce irkiliyorum.

Ama sonra, boş bir odada bir silah sesinin yankılanan

sessizliği var.

Göz kırpıyorum.

O da öyle.

Gözlerim onun soluna, aynanın hemen yanındaki duvardaki kurşun deliğine kayıyor. Geri kayıyorlar ve aniden, orada, pürüzlü, çatlak camda, korktuğum gerçeği fark ediyorum.

Düşündüğümde daha kötüyüm.

İçimde benim bile fark etmediğim bir karanlık var. Ve aniden, her şey yerli yerine oturuyor. Hiçbir şey gerçek değil ve yine de hepsi çok gerçek.

Ama en önemlisi, şimdiye kadar inanmama izin verdiğimden çok daha berbat durumdayım.

Peşinde beliren hayalet, hayatımı elimden alan adamın kızı. Oyulmuş uyarılar. Ateş. Varlığı, hep onu kaçırmışım gibi hissetmem.

Çünkü benim var.

Çünkü o benim gölgem.

Çünkü o benim.

Orada uyuşmuş bir şekilde duruyorum, titriyorum.

Dışarıda Lizbet'i avlayan başka bir takipçi yok. O benim.

İki parçaya bölündüm. Biri tutamayacağım bir kıza aşık oldu. Diğeri intikam için onu öldürmeye çalışıyor.

Aniden, bir kükreyle duvara saldırıyorum ve yumruğumu kendi iblisimi yansıtan aynanın camına defalarca vuruyorum, ta ki kan kolumdan aşağı sıcak bir şekilde akana kadar.

Gerçeklik yine bozuldu. Ve bu kez, acı benim bile dayanabileceğimden daha fazla. Binlerce cam parçasından bana bakan yıkık, kanlı yansımaya bakıyorum.

Kanlar içindeki çocuğu
görüyorum. İkiye bölünmüş
bir adam görüyorum.

Şeytanı görüyorum, şeytan da benim.

Ve sonra, hiçbir şey görmüyorum.

ZAR ZOR UYUDUM. Sonunda, sanırım Lukas'ın yatağında tek başıma uyuyakalmışım. Ama gün ışığının panjurlardan içeri süzülmesiyle tek başıma uyandığımda panik geri geldi.

Endişe. En kötü durum senaryoları, şüphe ve korku.

Şimdi neredeyse öğlen oldu ve nabzımı normal tutmakta zorlanıyorum. Günümü ders çalışarak ve Julianna'yı kontrol etmek için kulübeye uğrayarak geçirmeye çalışıyorum. Ama öyle. Çalışmıyor. Çalışmıyor.

Göğsüm sıkışıyor, pençeler içeri giriyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Lordluk malikânesine giden patika boyunca yürürken irkiliyorum.

Nefes al, diyorum kendime. Sadece nefes al. O iyi. Dün bütün gün kayıp olmasının gayet iyi bir açıklaması var. Sonra bütün gece, ve şimdi hala kayıp.

Kalbim acıyla çarpıyor. Kayıp değil, diyorum kendime. Sadece... burada değil. Telefonuna cevap vermiyor. Ve hiç kimse

Nerede olduğunu biliyorum.

Yutkunuyorum. Bilirsin, kayıp olmanın gerçek ders kitabı tanımını.

Peneler daha derine batıyor. Nefesim kesiliyor ve Lordluk'un n kapısından içeri tkezeleyerek girerken göğsümdeki ağrı yanığa dönüşüyor. İlya mutfak tezgahından sertçe başını kaldırıyor. Her zamanki çatık kaşları var - ben etraftayken kesinlikle her zaman varmış gibi görünüyor. Ama beni sallanırken ve göğsümü tırmalarken görünce kaşları endişeye dönüşüyor.

"Kahretsin, sen... kahretsin."

İleri atılıyor ve ben kapıya yaslanırken beni sabitliyor.

"Tanrım, Belsky."

"Yapma..." Baş dönmesi başımı döndürürken inliyorum. İlya bir kolunu bana doluyor ve mutfağa girip tezgâhtaki sandalyeye oturmama yardım ediyor. Geri çekilirken kaşlarını çatıyor.

"Bekle."

Hemen lavaboya gidip bana bir bardak su dolduruyor. Sonra geri döndü, dudaklarıma götürmeme yardım etti.

"Nefes al, Belsky."

Yutkundum ve sonra ona ters ters baktım. "Yapma."

"Ne yapmayayım?"

"Bana öyle deme."

Bana soğukkanlılıkla bakıyor.

"Bu isimden nefret ediyorum," diye

tıslıyorum. İlyâ ince ince

gölümsüyor. "Ben de."

Sırıttıyorum. O da öyle. Ama sonra kaşları yine

gölgeleeniyor. "Neydi o, oradaki?"

I salla benim Başını. "Hiçbir şey, I

Sadece... I tahmin et I sersemlemiş ya da aşırı ısınmış falan mıydı?"

Kaşları kalkıyor. "Normal bir okul ceketini giyiyorsun." "Evet,

aynen, sanırım ben de-"

"Kasım

ayındayız."

Dudaklarımı

büzüyorum.

"Tamam, bak, ben sadece..." Yalan söylemememe gerek yok, sadece diğer gerçeği söyleyebilirim.

"Lukas için endişeleniyorum."

İlyâ kaşlarını çatmış. "Neden onun için

endişeleniyorsun?" "Kayıp olduğu için mi?"

İlyâ sertleşir. "Ne demek kayıp?"

"Yani nerede olduğunu bilmiyorum, telefonuna cevap vermiyor ve dün öğleden beri onu görmedim."

Gözleri kısılır. Köşedeki merdivenlerden ayak sesleri

geliyor ve Misha aniden mutfağa giriyor. O

gelişigüzel başını sallıyor. Lukas'ın daimi misafiri olarak burada bulunduğum süre içinde Misha bana yavaş yavaş ısındı. Ya da sadece bana izin verdi. Ilya bana karşı hâlâ asık suratlı olsa bile.

Yani, babamın Misha'nın ailesini öldürmeye çalışmamış olması biraz yardımcı oluyor sanırım.

"Neler oluyor?"

Ilya ona bakar. "Komarov'u gördün mü?" Misha'nın

kaşları çatılır. "Ne, bugün gibi mi?"

"Dünden beri. Ya da onunla konuştunuz mu?"

Kaşlarını çattı. "Hayır mı? Bekle, neler

oluyor?" "O... Lukas gibi davranıyor."

Yüzüm buruştu. "Bir ne?"

"O bir adam yapıyor. O..." Ilya bana bakıyor. "Bunu zaman zaman yapar. Bir ya da iki günlüğüne izini kaybettiriyor."

"Endişelenmeli miyim?"

Endişeliyim. Kesinlikle, kesinlikle endişeliyim.

"Normalde değil."

Endişeyle kaşlarını çatıyor.

"Tamam, normalde değil derken ne demek istiyorsun?"

"Yani normalde, hayır. Lukas küçük gezintilerinden birine çıkar ve sonra geri döner, bazen berbat morluklarla ya da her neyse, ama geri döner. Yani normalde değil. Ama şimdi?"

O ve Misha birbirlerine bakıyorlar, yüzleri asık.

"Bekle, şimdi nasıl farklı?"

"Çünkü sen onun elindesin," diye homurdanıyor Misha sessizce. "İşte bu yüzden endişeliyiz. Siktir," diye tıslıyor. "Bazı telefon görüşmeleri yapacağım."

"Aynı."

"Tamam, gidip akademik binalara bakacağım ve-"

"Hayır, otur," diye emrediyor İlya.

Ona ters ters baktım.

"Affedersiniz?" "Oturun

lütfen," diye homurdandı.

"Neden?"

"Çünkü arkadaşımın senden hoşlandığını ortaya çıktı, bu yüzden ön yürüyüş yolumuzda bayılıp kafanı yarmaman iyi bir şey olurdu."

Sırıttırıyor. "Otur ve şu suyu bitir."

Kaşlarımı çatıyorum ama o haklı. Geçirdiğim mini atak yüzünden başım hâlâ dönüyor. İlya telefonda homurdanırken suyu yudumluyorum - ilk birkaç arama İngilizce, bir diğeri de Rusça. Misha kaşlarını çatarak içeri girdiğinde başını sallayıp telefonu kapatıyor.

"Bir şey var mı?"

İlya başını sallıyor. "Hayır. Olabileceğini düşündüğüm birkaç kişiyi denedim ama bir şey çıkmadı."

Misha kaşlarını çatarak çenesini ovuşturuyor. "Aynı. Hiçbir şey yok. Harlow da bir bok duymadı."

"Josie'yi denedin mi?"

İkisi de hızla dönüp bana bakıyor. Ilya'nın gözleri kısıldı.

"Sana Josie'den bahsetti mi?"

"Evet. Onunla tanıştım."

O kemerler a kaş ile a küçük smirk
üzerindeonun dudaklar. "İlginç."

"Onu da denedim," diye mırıldandı Misha. "Hiçbir şey yok." "Belki ben yardımcı olabilirim."

Üçümüz dönüp baktığımızda Konstantin Reznikov'un yarı kendini beğenmiş yarı samimi bir ifadeyle kapıda dikildiğini görüyoruz.

"Oh, eğer sorun değilse kendim girdim."

"Değil," diye hırılıyor Ilya. "Senin burada ne işin var?"

"Zeytin dalı uzatıyorum, Volkov. Sakin ol. Yardım etmek için buradayım." "Neden yardım etmek istiyorsun ki?" Ona tısladım.

Konstantin ince ince gülümser. "Kendimce sebeplerim mi var?" "Neymiş onlar?" Misha öne doğru adım atarken homurdanıyor.

"Benim nedenlerim," diye omuz silkiyor Konstantin. "Benim nedenlerim olarak kalacak. Ama şimdilik çıkarlarımız aynı doğrultuda olabilir."

"Kimin çıkarları?" Tersliyorum.

"Neden, senin ve benim Lizbet," diye ince ince gülümsüyor.
"Lukas'ın nerede olduğunu biliyorum ve seni oraya
götürebilirim."

"Nerede bu 'orası'?" İlya homurdanarak gri gözlü Reznikov'a
yaklaşıyor.

Konstantin onu görmezden geliyor, doğrudan
bana bakıyor. "Bunda ne var?"

Mırıldanıyorum.

Sırıttıyor.

"Sana yardım edeceğim Lizbet. Ama sen de bana yardım
edeceksin.
karşılığında."

"Nasıl olacak da-"

"Evet ya da hayır, Lizbet," der Konstantin sessizce, diğer
ikisini görmezden gelerek. "Bu sadece sen ve ben. Evet ya
da-"

"Evet," diye geveledim. "Şimdi Lukas hangi cehennemde?"

İlya ve Misha'ya döndüğünde gülümsemesi kayboluyor.
"Sanırım kampüs dışında bir yolunuz var?"

Gözleri kısılır.

"Burada saat işliyor beyler." "Evet," diye
tısladı İlya. "Biliyoruz."

"Güzel, çünkü buna ihtiyacımız olacak." "Ne
zaman?"

Bana geri döndü. "Hemen şimdi, aslında. Yetişmemiz

gereken bir uçak var."

Kıyıya yakın olmamızdan kaynaklandığını biliyorum. Buraya gelirken kayalıkların üzerinden okyanusu gördüm. Ama aynı şekilde, önümüzde yükselen malikaneyi örten nemli, lanet, puslu hava da burayı başka bir dünyaya aitmiş gibi gösteriyor.

Lanetli. Lekeli. Sanki kötü bir alamet burayı sarmış.

Ama kıyı havası olsun olmasın, bu kadarı doğru. Önünde durduğumuzda havada asılı duran bir kötülük havası var.

Crna Kuca. Kara Ev.

Karadağ'dayım, Konstantin Reznikov'la yalnızım, Lukas'ın hayatını cehenneme çeviren yere bakıyorum. Ama sevdiğim adam için buradayım ve hiçbir şey bunu durduramayacak. Bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu haykıran tüm mantıklı sesler bile.

"Bu taraftan."

Konstantin tel örgülerdeki bir noktaya doğru ilerliyor. Arkamızdaki adamlar -tamam, aslında yalnız değiliz.

iki koruması ve bir şoförüyle birlikte takip etmeye başlar. Ama Konstantin başını sallar ve onları geri gönderir.

"Burada kal."

Bana bakıyor, yüzü asık. "Haydi."

Onu çit boyunca, çitin direklerden ayrıldığı bir yere kadar takip ediyorum. İkimiz de altına giriyoruz ve sonra yavaşça bu cehennem evini çevreleyen devasa taş duvardaki siyah demir kapılara doğru yürüyoruz.

Biraz açıklar. Aşağı baktığımda nabzım hızlanıyor. Kapının açık olan kısmının altındaki toprakta yeni bir çizgi sürükleniyor.

Birisi bunu açmış. Son zamanlarda. Konstantin de aynı şeyi görüyor. Bana dönüp başını sallıyor ve ikimiz de sessizce bahçeye giriyoruz. Ben ürperiyorum. O da titriyor.

Bu yerdeki kötülük ikimizin de içine sızıyor.

Muhtemelen bir zamanlar bakımlı ve temiz olan ama şimdi aşırı büyümüş ve yabani olan çitlerin ve bahçelerin yanından geçerek ön yürüyüş yolunda yürüyoruz. Kırık siyah bir kapının menteşelerinden sarktığı yere çıkan basamaklarda duraklıyoruz.

Ona bakmak için döndüğümde

yutkunuyorum. "Eee?"

Kaşlarını çattı. "Peki, ne?"

"O burada mı?"

Konstantin yutkunur, yüzü asık bir şekilde eve bakar.

"Burada kimsenin olduğunu sanmıyorum."

Ona bakarak vahşice dönüyorum.

"Pardon?!" Tıslıyorum. "Buraya gelmek için seninle on altı yüz mil uçtum," diye çıkışıyorum. "Burada kimse yok da ne demek?"

Dönüp sessizce bana bakıyor. "Onu buraya ben gönderdim, tamam mı?"

Ona bakıyorum. "Neden..." Boğuluyorum. "Neden onu gönderdin
Burada mı?"

Burada, hayatının paramparça olduğu yerde. Kardeşini kaybettiği yerde. Acımasızca dövüldüğü ve istismar edildiği yerde.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Ama sonra, Konstantin buranın önemini biliyor mu?

"Onu neden buraya gönderdiniz?"

"Burası..." diye yutkunuyor. "Burası onun daha önce olduğu yer." Gözlerim açılırken sırtımda soğuk bir ürperti belirliyor. "Nereden biliyorsun-"

"Sadece biliyorum, tamam mı?" Sessizce homurdanıyor.

İkimiz de sessiz bir şekilde arkamızı dönüp malikanenin kırık kapısının ağzının açıklığına bakıyoruz.

"Yani, o burada değil."

Başını iki yana sallar. "Sanmıyorum. Bence öyleydi."

"Peki ya

şimdi?" Sessiz.

"Konstantin."

"Orada bir şeye ihtiyacım

var." Ona bakarken

ürperiyorum.

"Affedersiniz?"

"Orada bir sabit disk var - içinde eskiden buraya gelen müşterilerin defteri var. Ve ona ihtiyacım var."

"Aferin sana," diye tıslıyorum. "Şimdi Lukas hangi cehennemde?"

Bana dönüyor, ağzı ince ve gri gözleri delici. "O sabit diske ihtiyacım var, Lizbet."

Gözlerim kısıldı. "O zaman git getir."

Başını sallıyor.

"Oraya girmeyeceğim."

Başını tekrar sallarken ona bakıyorum. "O

yere asla girmeyeceğim."

"Korktun mu?"

Alay ediyorum.

"Evet."

Anında gelen cevap tüylerimi ürpertti.

"Nerede o, Konstantin?"

"Hiçbir fikrim yok."

Gözlerimi diktim. "Ne? Onu buraya sen gönderdin!"

"Ve şimdi başka bir yerde, öyle görünüyor ki," diye homurdanıyor. "O zaman gidip onu bulmalıyız!"

Gözleri kısıldı. "Şu sabit diski al, sana yardım edeyim."

Çekiniyorum. "Şaka yapıyorsun."

"Ben değilim."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Cidden nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Hayır, ama tüm dünyayı onun için alarma geçirecek kaynaklara ve bağlantılara sahibim."

"Öyleyse yap," diye çıkışıyorum.

Başını sallıyor. "Önce sabit disk. Sonra sana yardım ederim." Ağzım açık kaldı. "Bu lanet olası bir psikopatlık!"

Dudakları kıvrılır. "Bir Bratva ailesini yönetmek istiyordun Lizbet. Bu bir pazarlık. Sabit diski al, ben de Lukas'ı bulmana yardım edeyim."

Ona soğuk soğuk bakıyorum.

"Ne olursa olsun, buraya geldiğimizde hâlâ burada olmasını umuyordum. Burası onu gönderdiğim yer."

"Onun olduğu yere-"

Başka tarafa bakıyorum.

"Evet," diye fısıldıyor Konstantin, soğuk ve sert bir ifadeyle.
"Yapması gerekiyordu... yapmak zorundaydı..."

Yavaşça nefes alıyor ve bana dönüyor.

"Bunu daha da iyi bir anlaşma yapacağım. Sen o sabit diski benim için al, ben de nerede olursa olsun Lukas'ı bulmana yardım edeyim ve kız kardeşin için gezegendeki en iyi tıbbi ekibi görevlendireyim. Benim ücretim."

"Sanki buna inanıyor ya da sana güveniyor gibiyim. Beni oraya gönderip gidebilirsin de."

Gözlerini deviriyor. "Neden seni terk etmek için Karadağ'a uçayım ki? Gel bakalım."

Kendisini kapıya kadar takip etmemi işaret ediyor, orada muhafızlara ve tel örgünün diğer tarafındaki şoföre başıyla selam veriyor.

"Git," diye hırladı. "Ve o gelene kadar buraya dönme. Seni arıyor," diye ekliyor ve başıyla beni işaret ediyor.

Muhafızlar şaşkınlıkla birbirlerine bakarlar.

"Bu lanet bir emirdir."

Konstantin'e başlarıyla selam veriyorlar ve sonra arabaya biniyorlar. Motor çalışıyor ve arabanın uzaklaşıp uçuşunun kenarındaki kıvrımlı yola geri dönmesini izliyorum.

Konstantin bana döndü. "Tatmin oldun mu?" Dudağımı çiğniyorum. "Hangi tıbbi ekip?"

"Doktor Alicia Dressner'ı duydunuz mu?"

Göz kırpıyorum. Gördüm. Tartışmasız dünyanın en iyi uzun mesafe kafa travması ve koma doktoru. Ekibi çığır üstüne çığır açtı. Ayrıca önümüzdeki yirmi yıl için rezervasyonu var ve bir servete mal oluyor.

"Evet," diyorum temkinli bir şekilde. "Evet."

"Öyle mi? Ben de." İnce ince gülümsüyor. "Aslında çok yakınız." "Bu da ne demek oluyor?"

"Yani benim için aile doktoru olarak hizmet veriyor."

Gözlerimi diktim. Konstantin'in ağzı inceliyor.

"Evet, sen sormadan söyleyeyim, bunu babanın mallarını senden almak için bir koz olarak kullanacaktım." Omuz silkiyor. "Al."

Telefonunu çıkardı, dokundu ve ekranı bana çevirdi. Altında onun ve kendisinin adının yazılı olduğu bir sözleşme.

"Bu sahte olabilir."

"Olabilir," diye omuz silkiyor. "Ama bu bir pazarlık. Her iki taraf için de belli bir güven söz konusu."

"Peki ya sana hiç güvenmezsem?"

"Sende kalsın," diye homurdanıyor.

"Neyi saklayayım?"

"Sabit disk. Onu aldığı anda, sakla. Ben teslim edene kadar bana verme. İşte bu kadar ciddiylim."

Sis e t r a f ı m d a kıvrılırken yutkunuyorum ve
Konstantin'in soğuk gri gözlerine b a k ı y o r u m .

"Gerçekten gidip kendin almayacak
mısın?" Başını sallıyor. "Hayır."

"Neden?"

"Çünkü on iki yaşımdan beri bu lanet olası evle ilgili
kâbuslar görüyorum," diyor sessizce. Yüzü soğuk ve solgun.

"Neredeyse her Tek. Gece. Oraya girmemin hiçbir yolu
yok."

Dönüp kara eve açılan kara deliğe bakarken dudaklarım
büzülüyor.

Siktir et.

Lukas için. Bunu Lukas ve Mara için yapıyorum.

"Peki," diyorum sonunda. Konstantin'e dönüyorum.
"Nerede bu sabit disk?"

Neredeyse "kazandım" diye sevinmesini ya da muzaffer
görünmesini bekliyordum. Ama öyle değil. Sadece soğuk ve
korkmuş görünüyor.

"Arka tarafta bir ofis var. Bana hava koşullarına dayanıklı
kırmızı bir çantanın içinde olduğu söylendi."

Dönüp kapıya giden merdivenleri tırmanmaya başlarken
başımı sallıyorum. "Hiçbir şeyden korkmuyorsun, değil
mi?"

Ona dönüyorum ve yavaşça başımı sallıyorum.

"Artık değil."

"Senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum."

"Ve senden neden hoşlanmadığını anlayabiliyorum," diye tıslıyorum arkamı dönerken.

"Lizbet."

Omzumun üzerinden Konstantin'e bakıyorum.

"Dikkatli ol. Sabit diski al ve sonra oradan siktir olup git."

Geri dönüp kırık kapıdan geçerek Crna Kuca'nın uçurumuna adım atarken ürperiyorum.

Dışarıda titriyordum. İçeride, saf kötölük tenimi okşuyormuş gibi hissediyorum. Titreyerek, unutulmuş malikânede usulca ilerliyorum. Bir çeşit salondan geçiyorum ve sonra duvarlarında çerçeveseli fotoğraflar olan bir bilardo odasına giriyorum.

Koridorun sonunda üzerinde Hırvatça "demur" yazan bir kapı görüyorum. Kapı aralık ve iterek açtığımda havayı yavaşça dışarı veriyorum.

İşte bu kadar.

Şık ofis 1900'lerden kalma bir petrol kralının oturacağı bir yere benziyor. Küflü görünümlü kitaplarla kaplı büyük raflar, tozlu deri sandalyeli kalın, devasa bir masayı çevreliyor. Çekmeceleri çekip açıyorum ve yakışıklı bir ahşap dosya dolabını karıştırıyorum. Sonunda, masanın sağ tarafındaki son çekmecedeki gözlerim

Küçük kırmızı bir kitap; deri ciltli ve altın kabartmalı, eski usul bir adres defteri gibi.

Masanın üzerinde açtığımda nabzım küt küt atıyor. İçi boş ve oyulmuş küçük bir alanda, yarı şeffaf kırmızı plastik bir kasanın içinde küçük bir sabit disk var.

İşte bu kadar.

Onu kaptığım gibi ofisten çıkıyorum ve eve doğru ilerliyorum. Ama sonra aniden bir şey beni durdurdu. Sol tarafımdaki kütüphaneye bakmak için duraklıyorum. Ama gözüme çarpan eski kitaplarla dolu duvarlar değil.

Duvardaki kırık ayna, taze kanla kaplı.

Üşüyorum. Sanki bu yerin kötülüğü etrafımı sarmış, arkamdan yaklaşıyor gibi-

Taban döşemesi çatırdıyor. Dönerken nefesim kesildi ve yüz yüze geldim-

Lukas. Ama Lukas değil. Yüzü sertleşmiş ve ezilmiş. Yaşlanmış ve vahşileşmiş. Ama o gözler.

Çıglık atmak istiyorum. Ama atamıyorum. Koşmak istiyorum ama ayaklarım çalışmıyor.

"Lukas," diye boğuluyorum onun bitkin versiyonuna. Yüzü kararmış, çatlak bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Lukas şu anda burada değil," diyor cehennem ruhu kırık ses tellerinin arasından. Eli havaya kalkıyor ve bir silah namlusunun soğuk metali gözlerimin arasına girince irkiliyorum.

"Neden benimle gelip onu görmüyorsun, Lizbet," diye hırlıyor.

"Lizbet Belsky."

Beni kendine çekerken nefesim kesiliyor. Boğazıma keskin bir iğne battı. Elini geri çekip boş bir iğne tutarken dönüyorum.

"Ne-kim..."

Sis dönüyor. Karanlık sürünüyor.

Ben kayboluyorum.

BAŞIM DÖNÜYOR. Ama yavaşça, bulanık gözlerimi açıyorum. Görüşüm gidip geliyor ve her şey odaktan ve kontrasttan uzak. Işıklar çok parlak. Gölgeler çok karanlık.

Gözlerimi kırptıştırıyorum, kendimi odaklanmaya zorluyorum, ta ki aniden her şey aynı hizaya gelene kadar. Soğudum.

Burası bodrum. Crna Kuca'nın bodrumundayım - ruhumun derisinin yüzüldüğü ve ikiye ayrıldığı yer. Beni parçalayan yer.

Cehennemin ta kendisindeyim.

Kanım damarlarımda buz gibi yavaşça dolaşıyor. Gözlerim parmaklıklar arasından dehşetle koridora bakıyor, orada yan yana iki kapı görüyorum.

Beynim bir saniyeliğine kısa devre yapıyor. Görme yetim beni terk etmek istiyor, çünkü görmemi istemiyor.

Çok geç.

O kapıları biliyorum. Çok yakından. Korkunç bir şekilde. İki odaya açılan iki kapı. Sallanıyorum, sersemlemiş ve başım dönmüş hissediyorum.

Yanis soldaki odada öldü. Ben sağdaki odada vahşice öldürüldüm.

"Yanis," diye fısıldıyorum, kafam bulanık. Bilincim sarsılıyor. Beynimin sinapsları bağlantı kurmaya ve yeniden çalışmaya çabalıyor. Kapana kısılmış gibi hissederek etrafıma bakarken gözlerimi kırptırıyorum.

Nefes alamıyorum. Sanki buranın havası çok ağır. Çok zehirli. Gerçek olamayacak kadar. Buraya nasıl geldiğimi, bir şekilde bu cehenneme, bu bodruma nasıl geri döndüğümü yeniden canlandırmaya çalışıyorum. Ve sonra her şey bilincime korkunç bir leke olarak geri geliyor.

Canavar benim.

Hepsini. O benim. Lizbet'i takip eden ve hayatının gölgelerine ölüm tehditleri kazıyan kişi. O uyurken evini ateşe veren bendim. Hatta Manchester sokaklarında korumaya çalıştığım kadınları öldüren de bendim.

Berbat durumdayım; ikiye bölündüm. Bir ben, bir de canavar olan ben. Ve hangisinin hangisi olduğunu bilmiyorum. Ne zaman ben oldum, ne zaman diğer ben oldum bilmiyorum.

Bir daha ne zaman eski ben olacağımı bilmiyorum.

Zehirli havayı içime çekerek dönüyorum, sonra birden gözlerim loş ışıktaki odaklanıyor ve onu görüyorum.

Lizbet, benden üç metre ötede lanet bir sandalyeye bağlı.

Homurdanıyorum, ayağa kalkmaya çalışıyorum. Ama yapamayacağımı fark ettim, çünkü Oturduğum sandalyeye bağlıyım, tıpkı onun gibi.

Bunu ben mi yaptım? Kendi kendimi mi bağladım?

Homurdanıp gerçekliğe tutunmaya çalışırken kafa karışıklığı duyularımı bulandırıyor, başımı döndürüyor. Bu her neyse. Tıslıyorum, ipleri zorluyorum. Ama onları sıkıca bağlamıştım.

Kelimenin tam anlamıyla kendimin en büyük düşmanıyım.

Bir hareket hissetmeden önce tekrar tıslıyorum. Dönüyorum ve tıpkı üst kattaki gibi başka bir aynayla yüz yüze geldiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bu benim, bana bakıyor, perili ve boş görünüyor. Bana ölüm sırtışı atıyor.

"Merhaba, kardeşim."

Beynim bir saniyeliğine yine kısa devre yaptı. Bu bir aksaklık. Bu zihnimin bozuk haliyle barışması. Bu gerçek değil, çünkü olamaz.

Yansımadaki adam benim, ama benim korkunç bir versiyonum: cılız ve içi boş, kas ve kemik üzerine gerilmiş krepon kağıdından yapılmış bir deri. Yansıma bana tekrar sırtıyor, kırık, siyah dişlerden oluşan bir ağız gösteriyor.

"Evet," diye hırslıyor kalın bir aksanla. "Kabul et, Lukas."

Yapamam. Çünkü bu gerçek olamaz. Yine de, deliliğin içinde bile, gerçek olduğunu biliyorum.

Kendime bakmıyorum.

Yanis'e bakıyorum.

"O gün beni aldılar kardeşim," diye hışırdıyor, sesi beton üzerinde kırılmış cam gibi.

"Ben öldüm. Işığı gördüm ve ona seve seve gittim..." korkunç bir şekilde sırtıyor, gözleri manik ve vahşi. "Ama geri geldim! Tanrı bana bakmadı, Lukas. Ve cehennem beni tükürdü."

Yanis yaşıyor.

Yanis yaşıyor.

Bu beynimin kabul etmeyi reddettiği bir gerçek. Ama neye baktığımı biliyorum. Ve bunun gerçek olduğunu biliyorum.

O yaşıyor. Lizbet ve beni bu cehennemde sandalyelere bağladı. Gözlerim odanın içinde geziniyor ve midem çalkalanıyor.

Kafesteyiz - koridorun sonunda, kapısı parmaklıklı bir oda. Önceden burası bir tür sapkın seks zindanı gibi dekore edilmişti; duvarlardan ve tavandan zincirler, kelepçeler ve benzeri şeyler sarkıyordu. O eşyaların çoğu artık yok, sadece duvardaki kancalardan sarkan birkaç lanetli kalıntı ve işler zorlaştığında kullandıkları küçük ilk yardım istasyonu var.

"Sen... neden yapmadın..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Kızgınım. Sevinçliyim. Kafam karıştı. Üzgünüm.

"Ben..." gözlerini kaçırıyor. "Bir bulutun içindeydim, Lukas. Yıllardır tüm bunlardan özgürdüm!"

Kolunu yukarı kaldırıyor ve gözlerim kolundaki eroin iğnesinin korkunç izlerine takılıyor.

"Kaçmanın bir yolunu buldum,"
diye sırtıyor. "Seni nereye
götürdüler?" Boğuluyorum.

"Başka bir eve." Gözleri seğiriyor, odanın içinde olmayan bir şeyi kovalarken gözleri çılgınca bakıyor.

"Bunun gibi, ama... farklı. Orada hiç acı yoktu, Lukas. Çünkü bana sihir verdi."

Sesi azalıyor, volüm düşüp yükseliyor. Bir zamanlar kardeşim olan kabuğun titremesini, kolunu tırmalamasını ve yanımızdaki duvara bakmasını izliyorum.

"Yanis," diye fısıldadım. "Kim..."

"Milo." Gülümsüyor... neredeyse kederli bir şekilde. "Adı Milo'ydu, Lukas. O da diğerleri gibi buraya gelirdi. Ama diğerleri gibi değildi. Nazik biriydi. Bana karşı iyiydi, Lukas. Sadece o vardı..." diye seğiriyor. "Bazen bir, bazen iki arkadaş. Ama çoğunlukla sadece o. Ve sık sık kaba davranmazdı."

Kalbim paramparça oldu. Hayatım boyunca bininci kez.

"Yanis," diye mırıldanıyorum. "Dört yıldır orada mısınız?"

"İyiydi, Lukas!" Genişçe, manik bir şekilde sırtıyor. "Bir odam vardı için kendim! Ve Yemek, ve
TELEVIZYON. Ve..." o sırtıyor

Utangaç bir ifadeyle koluna bakar. "Bedavaya. İstediyim kadar."

Ona bakıyorum. "Yanis," diye fısıldıyorum.

"Ama biraz önce adamlar geldi. Bağırış ağırış oldu. Ve sonra ateş edildi. st kata saklandım, Lukas. Evdeki odamda. Onlar gittikten sonra aşıağı indim ve Milo'yu l buldum."

Kaşlarını çatıyor, titriyor.

"Yiyeceğim bitene kadar iki hafta boyunca orada kaldım. Ama sonra aklıma... aklıma... aklıma sen geldin Lukas!" ılgınca sırtıyor. "Ben de buraya geldim! Uzun zamandır kayıp olan kardeşimi ararken, bu lanetli yerin yok olduğunu ve sevgili kardeşimin kurtarıldığını gördüm! Nasıl da sevinmiştim, Lukas!"

Genişçe sırtırken gözleri içime bakıyor. Ve sonra aniden, keskin bir şekilde odaklandılar. Ve sırtışı sertçe düşüyor. Sanki bir düğme çevrilmiş gibi. Sanki manik, uyuşturulmuş Yanis gitmiş ve vahşi bir canavar yüzüme bakıyor.

"Ve sonra," diye hırlıyor. "Onun, bizi buraya tıkan adamların kukla oğlu olduğunu öğrendim! Bizi kim avladı?!"

Başımı salladım. "Bu doğru değil."

"Bratva, Lukas?! Artık baba dediğin kişi bu mu?!"

Dudaklarım geri çekildi. "Babam iyi bir adam-"

"Baban mı?" Sert bir kahkaha attı.

"Uyuşturucuyu seven benim, Lukas! Kendini duyuyor musun?! O lanet olası Rus mafyası! Burayı onlar yönetiyor!"

"Bazı erkekler yaptı," diye tısladım. "O değil. Onun gibiler değil."

"Lukas, Lukas, Lukas," Yanis başını sallıyor ve bana acıyarak bakıyor. "Bunu görmezden gelebilirim. Elinden geldiğince hayatta kaldın. Sen ve ben, bu konuda iyiyiz, değil mi?"

Gözleri kısıldı.

"Ama bu?" Lizbet'e pis bir parmakla vurmak için dönerken tıslıyor.

"Bu mu?!" Hırlıyor, öfkeli görünüyor. "Onun kızıyla mı evleniyorsun?! Onunla mı, Lukas?!"

Şiddetli bir şekilde öksürüyor, odanın içinde çılgınca dolaşırken giderek daha dengesiz görünüyor. Sallanırken kolunu kaşıyor.

"Biz hayatta kalanlarız, Lukas. Hayatta kalanlar! Bu yüzden bunu da görmezden geleceğim. Yapmamız gerekeni yaptığımızı biliyorum..."

Hâlâ baygın ve sandalyesine bağlı Lizbet'e baktığını görünce kaşlarını çatıyor. Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı.

"O ölmedi," diye homurdanıyor. "Henüz."

Uzanıp yerden bir silah aldı. Benim silahımı. Silahı eline aldı ve Lizbet'e baktı.

Elini kaldırıyor, ben de hırlıyorum.

"Yanis!" Tıslıyorum. Başım sallanıyor. "Sakın bunu ona doğrultmaya cüret etme."

Bana merakla bakıyor.

"Bizim erdemli insanlar olduğumuzu anlamanı istiyorum, Lukas. Bunu bana Milo öğretti. O iyi ve dindar bir adamdı."

Seni dört yıl boyunca bağımlı bir seks kölesi olarak tutan kişi.

"Burada mağdur olan biziz!"

"Yanis, biliyorum..." Silahı ve ona doğru dengesiz bir şekilde sallayışını izliyorum.

"Ve geri alacağız, Lukas!"

Silah tekrar onun üzerine savruluyor ve ben patlıyorum. "Böyle olmaz! Yanis! Böyle değil-"

Namluyu Lizbet'in kafasının yan tarafına dayayana kadar ona yaklaşıırken bana bakıp alay ediyor.

"Yanis!" İpleri gererek ona doğru kükrüyorum. O bana şaşkınlıkla bakarken dişlerimi gösteriyorum.

"Bunu o yapmadı!" Tıslıyorum. "Babası yaptı!"

"Ağacın zehri yeni fidanlara akıyor kardeşim," diye mırıldanıyor.

"Bunu bilemezsin. Yapamazsın-"

"Belki babamız da bizim kadar berbat durumdaydı, Lukas." Bana ters ters bakıyor. "Gerçek babamız, bu Bratva dediğin bok parçası değil-"

"Gerçek babamız bizi sokakların cehennemine terk etti," diye hırlıyorum. "Çünkü o bir canavardı."

"Tıpkı benim gibi," diye tıslıyor kardeşim. "Ve tıpkı senin gibi." "Ben hiçbir şeye benzemem-"

"Lütfen," diye soğuk soğuk gülüyor. "Aklı başında hiç kimse sana bakıp da normal diyemez."

Kısık sesle homurdanıyorum, o kıkırdarken seğiriyorum.

"Yine de seni çalışırken izlemek eğlenceliydi Lukas. Manchester sokaklarında süper kahraman olmak! Dünyayı kurtarıyorsun!"

Bana manyak gibi sırtıyor.

"Sana daha fazla iş çıkardığım için üzgünüm kardeşim. Umarım bunu biliyordur. Ama o kızlar..."

Kalbim daha da soğuyor. Oh lanet olsun.

"Onlara merhamet gösterdim," diye fısıldıyor. "O zoraki hayat..." diye hırlıyor, başını sallıyor.

"Onlara huzur verdim. Ve merhamet."

Adam dengesiz. Sadece eroinle kafayı bulmuş değil; içinde gevşek ya da yanlış bir şeyler var. Sanki eskiden kardeşim olarak bildiğim bir adamın yapbozuna bakıyorum ama bazı parçalar eksik.

Birdenbire, tıslama sesleri ve küfürler duyulur. Erkek sesleri ve ayak sesleri köşeden, koridordan geliyor.

Üç şekil -ikisi bir üçüncüyü itiyor- köşeyi dönüyor ve tepedeki ampulden yayılan ışığın içine giriyor. Üçüncüyü iten iki kişi yukarı bakıyor ve parmaklıkların ardından beni gören iki arkadaşımın yüzleri kızarıyor.

"Lukas!"

İlya ve Mişa parmaklıklı kapıya koşuyorlar ve Mişa'nın kolunu Konstantin'in boğazına doladığını fark ediyorum. Kapı bir gedik kadar açık, kilitli değil. Ama tam kapıya ulaştıklarında Yanis dönüp silahını onlara doğrultuyor.

"Geri çekilin!"

İlya, Misha ve Konstantin benim zombi versiyonuma bakıyor, gözleri şok içinde ikimiz arasında gidip geliyor.

Yanis silahını çılgınca

sallar. "Hepiniz! Geri

çekilin..."

Kaşlarını çatıyor. Gözleri daralırken dudakları

acımasızca kıvrılıyor. "Siz... onun arkadaşları mısınız?"

Bana dönüyor, silahı bana doğrulturken hırlıyor.

"Bratva domuzlarının oğulları, Lukas? Arkadaş

dediğin bu mu?" "Evet," diye tısladım.

Silahı üzerimde tutmasını istiyorum. Arkadaşlarımdan uzak tutmasını. Ondan da.

"Yanis, lütfen," diye homurdanıyorum. Parmaklarım bileklerimdeki ipleri çözmeye çalışıyor. Ama çok sıkılar.

"İzin ver sana her şeyi açıklayayım. Sana yardım edebilirim kardeşim. Hepimiz sana yardım edebilir ve sana iyiyi gösterebiliriz-"

"Ateşten geçmenin tek bir yolu var, Lukas," der sessizce. Lizbet'e dönerken gözleri bir çılgınlıkla yanıyor.

"İblisleri temizlemeliyiz, kardeşim." "Sakın ona dokunma!" Hırladım.

"Bana güzel olanın ben olduğumu söyledi, Lukas."

Kardeşimin hayaleti dönüp lanetli, boş, soluk gözlerle bana bakıyor.

"Bana özel olduğumu söyledi. Onun özel çocuğu." Kalbim burkuldu.

"Yanis, tamir edebiliriz-"

"Bunu düzeltmenin bir yolu yok!" Kükrüyor. "Sadece kan var! Sadece göze göz var. Cana can, Lukas!"

"O öldü, Yanis! Semyon-"

"İkimizin de hayatını aldı. Senin ve benim," diye mırıldandı Yanis. "İkiye iki. Ve şimdi skoru eşitleyeceğim."

Ona doğru ilerliyor. Bağlarımı zorlarken homurdanıyorum.

"Yapma bunu," diye tıslıyorum.

Bana bakıyor, geri adım atıyor; ona yaklaşıyor. Öfkem kabarıyor.

"Sakin ona dokunma!" Patladım. Gözleri soğuk bir öfkeyle kısıldı.

"Bu da ne, Lukas? Ne, onu seviyor musun?!"

"Evet," diye fısıldadım. "Evet, seviyorum-"

"Delirdin mi sen?!"

"Yanis," diye boğuluyorum sessizce. "Sen benim kanımdansın. Ama yemin ederim ona dokunursan ben de seninkini dökerim."

Bana soğuk, şaşkın ve kızgın bir şekilde bakıyor. Onun arkasına geçip silahını benim, kapıdaki arkadaşlarımın ve onun arasında sallıyor. Elini cebine attı ve arka cebinden bir şırınga çıkardığında çenem sıkıştı.

Dudaklarım hırlarken gözlerim kısılıyor. "O zehri onun içine koyarsan seni cehenneme gönderirim Yan-"

"Eroin değil, Lukas," diye mırıldanıyor. "Adrenalin."

Bana küçük, çarpık, siyah bir gülümseme ile gülümsüyor.

"Bunun için uyanık olmasını istiyorum. Tıpkı benim olduğum gibi, tıpkı senin olduğun gibi, bize zarar verdiklerinde."

"Hayır," diye tıslıyorum. "Hayır, lanet olsun Yanis, sakın-"
İğne boynuna batıyor.

"Hayır!" Kükrüyorum, pistonu aşağı iterken olabildiğince zorlanıyorum.

Kalbi.

Birden Lizbet'in gözleri dehşet içinde kocaman açılır. Yüzü bembeyaz olurken ve acı çekerken boğuluyor, kekeliyor ve nefes nefese kalıyor. Gözleri bana takılıp açılmadan önce çılgınca dönüyor.

"Lukas!" diye bağılıyor.

"Aç şu lanet kapıyı!" Ilya kükrer.

Lizbet dönüyor. Gözleri Mişa'nın kolunu boynuna doladığı Konstantin'e takılıyor ve yüzü daha da soluyor.

"Hayır!" Çığlık atıyor. "Hayır! Ona zarar verme! Lütfen! Yapma."
_"

Boğuluyor, nefesi kesiliyor ve yüzü acı içinde burkulurken acı içinde kıvranarak haykırıyor.

"Lizbet," diye tıslıyorum, gözlerim aramızdaki uçurumun ötesinden onunkilere bakıyor.

"Sadece nefes al," diye boğuluyorum. "Sadece nefes al! Bana bak! Bana bak ve nefes al-"

Boğuluyor. Yüzü griye dönüyor. Ölüyor.

İçimde bir şeyler koptu. Lanet bir şeytan gibi kükrüyorum, yukarı ve aşağı hamle yapıyorum, sandalyenin benimle birlikte yerden yukarı ve aşağı zıplamasını sağlıyorum. Kaslarım ağrıyor, vücudum her darbeye sertçe sarsılıyor. Yanis bana bakıyor.

"Kes şunu!" diye tıslıyor. "Lukas, dur-"

Sandalye kırıldı. Nefesim kesilmiş bir halde yere yığılıyorum. Ama Yanis daha bir şey söyleyemeden ben yerden kalkıyor, kollarımı gevşek ipten kurtararak Lizbet'e doğru koşuyorum.

Şaşkın kardeşimi bir kenara itip onu yakaladım ve yüzünü avuçladım.

"Bana bak," diye fısıldıyorum hararetle. "Lizbet, bak-"

Yanis boynumu tutup beni ondan uzaklaştırırken bağılıyor. Sandalyenin kırılmış parçalarına doğru yuvarlanıyorum ve ona doğru hamle yaparken hırlıyorum. Ama silah aniden onun dehşete düşmüş, solgun, nefes nefese kalmış yüzüne dönüyor.

Yerde donup kaldım.

"Seni kurtarıyorum Lukas," diye fısıldıyor Yanis.

Parmağım parçalanmış bir sandalye bacağıнын etrafında kıvrılıyor. "İkimizi de kurtarıyorum-"

Kolumu savurup tahta parçasını kafasına fırlatıyorum. Yüzünün yan tarafına çarparken çığlık atıyor. Silah patlıyor, ama o yana doğru savruluyor ve kurşun arkadaşlarımın yanındaki duvara çarpıyor.

Çoktan ona ulaştım. Sertçe saldırarak onu gümbür gümbür bir sesle duvara çarpıyorum. Ben dönüp Lizbet'in bağlarını çılgınca çekmeye başladığımda Yanis hareketsiz bir şekilde yere yığılıyor.

"Lizbet!" Kükrüyorum, onu kendime çekerken her tarafım titriyor. Hâlâ boğuluyor ama kesik kesik nefes alıyor.

Ben onu kucaklayıp sallarken acı içinde göğsünü tutuyor.

"Buradayım," diye fısıldıyorum. "Buradayım, buradayım...

Buradayım, aşkım." "Onu seviyorsun..."

Yanis elinde silahla kendini yerden kaldırırken dehşet içinde başımı kaldırıyorum. Şok ve şaşkınlık içinde bana bakıyor, yüzü manik ve çarpık.

"Sen... sen onu gerçekten

seviyor musun?" "Evet," diye

hırladım.

"Onun..." şaşkınlıkla başını sallıyor. "Babası-" "Biz

babalarımız değiliz, Yanis," diye fısıldıyorum.

Göz kırpmıyor. Yüzü donuk ve boş bir hal aldı.

"Yanılıyor muydum?"

"Yanis, lütfen," diye boğuluyorum. "Silahı bırak-"

"Bu dünya hakkında yanılmışım Lukas," diyor usulca. "Ben bunun için yaratılmamışım." Merakla bana bakıyor, yüzü titriyor.

"En mutlu olduğum zamanı biliyor musun,

Lukas?" Gözlerimden yaşlar süzülüyor.

"Yanis, lütfen..."

"En çok öldüğümde mutluydum."

Yüzüm düşerken silahı kafasına dayadı.

"Hayır!"

Parmağı sıkarken ona doğru hamle yapıyorum. Onu yakaladım ama silah bodrum katında sağır edici bir yankıyla patladı.

Kardeşim olan adam yere düştü, boynundaki sivri delikten kan fışkırıyordu.

Lizbet çığlık atıyor. Ama sonra aniden yüzü kül gibi oluyor. Yere yığılırken parmakları göğsünü tırmalıyor.

"Lizbet!" Çığlık atıyorum, kapı içeri girip diğer üç kişi içeri hücum ederken ona doğru koşuyorum.

"Lukas-"

Çılgınca başımı kaldırıyorum ve gözlerim

Misha'ya takılıyor. "Buraya arabayla mı geldin?!"

Başını sallarken yüzü

geriliyor. "Al onu!"

"Lukas-"

"Al onu!" Vahşice kükrerim. "Hastaneye. Hemen şimdi." Misha'nın gözlerinin içine bakıp kendimi sakinleştiriyorum.

"Kalp krizi geçiriyor. Sağ kapakçığı. Ebstein hastası. Onlara bunu söyle."

Onu kucağıma alıp kollarına verdiğimde yüzü sert ve çizgiliydi.

"Hiç sürmediğin kadar hızlı sür."

Cevap vermiyor, sadece dönüyor ve hızla odadan kaçıyor.

Yanis'e doğru koşarken gömleğimi çekip çıkarıyorum. Gömleği parçalıyorum ve açık, fışkıran boynunun etrafına dolamaya başlıyorum.

"CPR'ı kim bilir?"

Diğer ikisi sessiz. Bir hırıltıyla dönüyorum. "CPR!?! Kim?!"

Konstantin aceleyle yanına gelirken,

"Biliyorum," diye homurdanıyor. "Güzel, ver ona. Göğsünü pompala, şimdi."

Duvardaki tıbbi istasyona koşuyorum. Neyse ki, hâlâ burada olması için dua ettiğim iki iğne ucunu ve hortum uzunluğunu buluyorum.

Yere, kardeşimin yanına uzanıyorum, parmaklarımı ön kolumda, yara izlerimin üzerinde gezdiriyorum.

"Lukas," diye sessizce homurdanıyor Ilya. "Lukas, nesin sen-" "Damar arıyorum. Kan nakline ihtiyacı var."

"Lukas..." Ilya'nın eli omzuma dokunuyor. "O öldü-"

"Biliyorum," diye boğuluyorum. Gözlerimi bulanıklaştıran ve yüzümdeki kandan damlayan yaşlarla ona dönüyorum.

"Ama onun kalbinin atmaya devam etmesine ihtiyacım var."

HASTANELERDEN NEFRET EDİYORUM. Bana yıllar önce ilk kurtarıldığımda içinde bulunduğum durumu hatırlatıyorlar. Kırıldığım ve seğirdiğim zamanları. Psikiyatristler günler ve haftalar boyunca saatlerce "sadece konuşmak için" geldiklerinde.

Ama bugün, bir tanesinin içinde olduğumun farkında bile değilim.

Misha'nın Lizbet'i taşıyarak koridordan aşağıya fırlayışını izledikten on dört saat sonra Londra'da, St. Thomas Hastanesi'ndeyiz. İronik bir şekilde, Lizbet'in kız kardeşi Mara'nın da son birkaç yıldır komada olduğu yer.

Ben, Ilya, Misha, Konstantin. Ve her ikisi de yanımda oturan annemle babam, ben başımı ellerimin arasına alıp pırıl pırıl beyaz zemine bakarken ellerini sırtıma koymuşlar.

Hepimiz ve Lizbet. Kim hayatta ve ameliyata girmek üzere. Ne olacağını bilmiyorlar. Montenegro'daki doktorlar onu stabilize ettiler ama büyük bir kalp krizi geçirdiğini söylüyorlar.

Şimdi, eğer meselesi değil. Kapakçık değişimine ihtiyacı var. Onu masaya yatırdıklarında Yanis'in kalbini nakil için uygun tutacak kadar pompalamayı başarıp başaramadığını öğrenecekler. Ya da yıllarca ağır uyuşturucu kullanımından sonra hâlâ çalışıp çalışmadığını. Neyse ki kanını test ettiler ve temiz çıktı; HIV ya da hepatit yok, bu da nakil yapılamayacağı anlamına geliyor. Bu aynı zamanda, saatlerce onun koluyla benim kolum arasında kan akıtan bir iğneye sahip olduğum için bende de bu şeylerin olacağı anlamına gelirdi.

Ama bu iş tamam. Şimdi bekleyeceğiz.

Ilya ve Misha karşımda oturuyor. Bana bir şeyler getirmeyi teklif etmeyecek ya da beni rahatlatmaya çalışmayacak kadar beni iyi tanıyorlar. Bunun artık kaderin ve çok çok iyi doktorların elinde olduğunu biliyorlar.

Konstantin koridorun bir ucunda, adım atarken bir yandan da telefona öfkeli bir şekilde havlıyor. Ara sıra bize bakıyor. Birbirimizle göz göze geldiğimizde, telefonuna geri dönmeden önce ciddiyetle başını sallıyor.

Viktor'un eli omzuma konuyor ve sıkıyor. "Sessizlik mi, kelimeler mi?" diye sessizce homurdanıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Bu sözü çok sever. Konuşmak isteyip istemediğimi ya da herkesin siktir olup gitmesini isteyip istemediğimi sorma şekli bu.

"Kelimeler," diye fısıldıyorum.

"Bunun için dünyadaki mümkün olan en iyi yerde. Her yerdeki en iyi doktorlarla birlikte."

Başımı salladım.

"Bunun çok fazla olduğunu biliyorum, Lukas," diyor nazikçe. "Her şeyle birlikte. Seninle..." sesi kırılır. "Kardeşinle. Yas tutmak için bir zaman olacak, söz veriyorum-"

"Gerek yok." Nefes alıp doğruluyorum ve Viktor'a bakıyorum.

"Onun için çoktan yas tuttum." Yutkunuyorum. "Yanis dört yıl önce öldü Viktor. O bodrumdaki adam..." Başımı salladım. "O benim kardeşim değildi."

Viktor'un kolları bana sarılıyor ve ben de onları kucaklıyorum. Fiona arkamda aynı şeyi yaparken sessizce hıçkırıyor ve ben kendimi ailemin içinde kaybediyorum.

"Çok üzgünüm Lukas," diye boğuluyor Viktor. "Çok üzgünüm amına koyayım. Keşke seni yıllar önce daha erken bulabilseydik..."

"Ama beni sen buldun," diyorum sessizce. "Ve sen olmasaydın, ben de o olurum."

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. Ama sonra telefonu çalıyor. Kaşlarını çatar ve susturmaya gider, ama yüzü hareketsiz kalır.

"Üzgünüm," diye kaşlarını çatar. "Arayan Lev ve şu anda aramaması gerektiğini biliyor."

"Ben iyiyim, al şunu."

Sessizce cevap verirken başını

sallar. "Lev, sadece bir dakikam

var-"

Yüzü sabit. Başını sallarken kaşları çatılıyor ve sonra

sertleşiyor. Gözleri benim yanımdan geçip, hala ayakta olan
Konstantin'e dönüyor.

aşağı ve salonhırıltı içine onun Telefon ve şiddetle işaret ediyor.

Başını salladı. "Teşekkürler."

Telefonu kapatıyor, yüzü çizgili ve ağzı ince.

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

B o ğ a z ı n ı temizliyor ve tekrar Konstantin'e bakıyor. Sonra tekrar bana.

"Antin Reznikov az önce öldürüldü." Gözlerimi kırptım.

"Ne?"

"Kendi adamları tarafından, çocuk kaçakçılığı ve işkenceye karıştığına dair kanıtlar örgütüne gösterildikten sonra."

Zihnim bodruma geri dönüyor. Misha onunla kaçmadan önce Lizbet'in ceketinin cebinden sabit diske benzeyen bir şeyin düştüğünü hayal meyal hatırlıyorum. Ve daha sonra Konstantin'in onu aldığını hatırlıyorum, o zamanlar umurumda değildi.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum.

Viktor acımasızca başını sallıyor.

"Haber çoktan yayıldı. Sırada Konstantin vardı. Reznikov Bratva'nın başına yeni geçti. Daha sonra bir toplantı var..."

Konstantin'e baktığımı görünce kaşlarını çatı.

"Fark etmez," diye homurdanıyor Viktor. "Yapabiliriz..."

Lukas?"

Ayağa kalktım ve telefondaki adama doğru yürümeye başladım. Kalbim güm güm atıyor, daha hızlı ve daha hızlı yürümeye başladığımda dudaklarım hırıltıyla geri çekiliyor. Ben ona ulaşmadan hemen önce dönüyor. Telefonunu cebine sokarken gözleri kısılıyor.

"Dur bakalım."

Ona sertçe vurdum. Onu gömleğinden tutup duvara çarparken hırladım.

"Beni kullandın mı?"

Tıslıyorum. Hiç

bozuntuya vermiyor.

"Evet."

Kaslarım kasılırken homurdanıyorum. Onu yukarı çekiyorum ve sonra bir gümbürtüyle tekrar duvara çarpıyorum.

"Onu oraya sen mi getirdin?" Gözleri sertleşti.

"Evet."

İçimde öfke patlıyor. "Seni orospu çocuğu-"

"Bir sonraki kelimelerini çok dikkatli seç, Luk-"

"Eğer ölürse," diye yüzüne hırslıyorum. "Bir daha asla konuşmayacaksın. Beni anlıyor musun lan sen?!"

Yumuşak bir el koluma dokunuyor. Tıslıyorum, dönüyorum ve Fiona olduğunu gördüğümde biraz sönüyorum. Yüzü solgun, ama gözlerimin içine bakarken yüzüne bir tür rahatlık veriyor.

"Lukas," diyor usulca. "Temizlenmen gerek."

"Ben iyiyim-"

"Mara Belsky komadan yeni uyandı."

Göz kırpıyorum. Ellerim Konstantin'den ayrılıyor ve öfkem de onunla birlikte buharlaşıyor. Fiona'ya bakmak için dönüyorum.

"O... ne?"

"Bu yeni tıbbi takım geldi içinde a az
saatler önce, görünüşe göre."

"Lizbet ve ben bir anlaşma yaptık."

Dönüp Konstantin'e bakıyorum. Yüzü sertti.

"Benden hoşlanmayabilirsin Lukas, ama ben her zaman bir anlaşmaya sadık kalırım."

Küçük kırmızı bir sabit disk tutuyor, bodrum katında gördüğümle aynı şey.

"Her iki taraf için de anlaşma sağlanmış
say." Fiona'ya dönüyorum, o da başıyla
onaylıyor.

"Onlar... bu yeni ekip, yeni bir sinirsel elektro-terapi kullandılar. Ve işe yaradı. Şimdi uyanıyor ama..."

Gözlerimin içine bakarken yutkunuyor.

"Çok fazla sorusu olacak, Lukas. Ve Lizbet ile..."

Yumuşak bir hıçkırıkla boğulurken gözleri sıkıca kapanıyor. "Onunla konuşacağım."

Neredeyse Lizbet'e benziyor. Tek yumurta ikizi gibi değiller. Ama gerçekten çok yakınlar. Ürkütücü bir şekilde.

Mara cılız ve zayıf görünüyor. Ama dört yıl komada kalınca böyle oluyor. Hastane yatağında doğruluyor ve sessizce bana bakıyor.

-Dikkatle değil, sadece merakla. Beni inceliyor.

Pencereden dışarı bakmak için döndü ve tam bir dakika boyunca öylece baktı. Sonunda bana baktı.

"Pardon, ne dedin?"

"Ben bir şey söylemedim."

Başını sallıyor, kaşları çatılıyor. "Doğru, özür dilerim." "Üzülme."

"Sen Lukas mısın?"

Başımı sallıyorum. Mara'nın

kaşları çatıldı. "Birbirimizi

tanıyor muyuz?"

Gerginim. Mara'nın hafıza kayıpları olabileceği konusunda uyarılmıştım. Bunun ciddiyeti hazır olduğumdan daha şok edici olabilir.

Yüzü kızarır. "Her şeyi unutmuş değilim. Yani İngiltere kraliçesi olduğumu biliyorum."

Kahretsin.

Dilim dişlerimin üzerinde geziniyor. Ama sonra Mara biraz gülümsüyor.

"Sadece seninle dalga geçiyorum." Sırıtiyorum.

"Ben Mara. Belsky. Mara Belsky."

Söylüyor ama ölçülü. Sanki kendini kontrol ediyormuş gibi.

"Ve kız kardeşim benim ikizim.

Lizbet." Tekrar bana baktı.

"Bana senin Lizbet'in kocası olduğunu söylediler."

Başımı salladım. "Evet. Gerçi hiç tanışmadık. Sen dışarıdayken oldu."

Kaşlarını çattı. "O genç. İkimiz de genciz."

"Artık on sekiz yaşındasın."

Başını sallıyor. "Yine de evlenmek için hâlâ gençsin." "Bu biraz karmaşık."

"Bunun babamız ve onun işiyle bir ilgisi var mı?"

Kaşlarımı çattım ama sonra başımı salladım.

"Bratva'da mısın?"

Ağzım açık kaldı. "Evet."

"Babamı seviyor

musun?"

Kusma ya da çığlık atma dürtüsüne direnerek gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Derin, ölçülü nefesler alıp nabzımı tekrar düşürmeye çalışıyorum.

"Bu hayır demek, değil mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum ve gözlerimi açtığımda onun bana merakla baktığını görüyorum.

"Bu bir hayır."

"Güzel," diye fısıldıyor. Yüzü sertleşir. "Babamdan nefret ediyorum." Etrafına bakıyor, yüzü soluyor.

"O değil-"

Kahretsin. Ona söyleyeyim mi, söylemeyeyim mi? Burada bu odadayım çünkü yasal olarak aileden sadece ben varım. Lizbet ameliyatta, Nadia'ya ulaşamıyor ve Semyon cehennemde yanıyor. Ve Lizbet'le olan yasal evliliğimden dolayı burada sadece ben varım.

Mara'nın beti benzi atar. "Eğer o-Ah Tanrım," diye boğuluyor, dehşet içinde görünüyor.

"Aslında baban öldü. İki yıl önce öldürüldü."

Kaskatı kesiliyor ve sonra aniden her yeri gevşiyor gibi görünüyor. Omuzları sarkıyor.

"Sevindim," diyor sessizce.

"Ben de."

Alaycı bir şekilde gülümsüyor ve

sonra kaşlarını çatıyor. "Sen

Lukas'sın."

Başımı salladım. "Hala Lukas."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, yere bakarak.

"Başım..." "Üzgün olmana gerek yok."

"Hafızamda bir şey var sanırım."

"Özür dilemene gerek yok."

"Ve kız kardeşim Lizbet," diye onaylıyor. Merakla bana bakıyor. "Nerede o?"

Yutkunuyorum.

"Ameliyatta, tam da bu hastanede." Mara

solgunlaştı. "O iyi mi?"

"Evet."

Umarım öyledir.

"Evet," diye başımı salladım. "Kalp rahatsızlığı var ama şu anda tedavi ediliyor."

"Durumu nedir?"

"Kalbi..." Kaşlarımı çattım. "Kırılmıştı." "Bu bir şaka mı?"

Başımı salladım. "Hayır, tam anlamıyla kırık demek istedim." "Ve tamir ediyorlar mı?"

Başımı salladım.

"Yardım ettin

mi?" Başka

tarafa

bakıyorum.

"Evet."

"Yani onun kırık kalbini tamir

ettin?" Alaycı bir şekilde

gölümsüyorum.

"Bu beni mutlu ediyor," diyor Mara küçük bir gülümsemeyle. Sonra kaşlarını çatıyor. "Yine de iyi olacak, değil mi?"

"Evet."

Lütfen.

Mara pencereden dışarı bakmak için döner.

"Dünyayı özledim. Bakacak o kadar çok şey var ki." Derin bir nefes alır ve sonra yatağa yığılır.

"Dört yıldır uyuyorum. Peki neden bu kadar

yorgunum?" Omuz silkiyorum. "Dünyayı ele geçirmek

çok yorucu."

Gülümsüyor. "Senden hoşlanıyorum, Lukas."

Gözleri kapanıyor ve sonra tekrar açılıyor.

"Sanırım uyumam gerekiyor."

Ayağa kalkarken başımı salladım. "Dinlenmelisin."

Bana gülümsüyor. "Kardeşimi kurtardığın için teşekkürler."

Ben de gülümsüyorum. Gözleri yavaşça kapanıyor ve ben dönmeye başlıyorum.

"Hey, burada kalır mısın? Ben uyurken?" Mara kaşlarını çatar. "Bunu sormak garip mi?"

Tekrar otururken başımı sallıyorum. "Hayır, değil." Mara gülümsüyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Lukas."

"Ben de memnun oldum."

Gözleri kapanıyor ve yavaşça uykuya dalıyor. Sandalyeye gömülürken kendi alnımın ağırlaştığını hissedebiliyorum. Yaklaşık kırk saattir uyumamıştım ve bu beni yakalamaya başladı. Yavaşça göz kapaklarım kapanıyor ve başımı sallıyorum.

Rüyamda siyah bir ev görüyorum, kapısı da siyah. Ellerim o kapının çerçevesini kavlıyor. Ve sahip olduğum her şeye itiyorum.

Zorluyorum, ittikçe hırlıyorum. Tahta kırılıyor. Pencereler paramparça oluyor. Temel çatlıyor ve parçalanıyor. Ve sonra her şey uçurumun kenarından aşağı uçuyor, aşağıdaki dalgalara çarpıyor.

Titriyorum, güçten titriyorum.

Ama sonra uyandım. Biri beni gerçekten sallıyordu.

Sarsılıyorum, uykumdan sıçrayıp sandalyeden fırlarken

nefes nefese kalıyorum.

"Whoa! Dayan!"

Güçlü eller beni kavlıyor, sakinleştiriyor. Gözlerimi kırpıştırıyorum ve Mara'nın odasında önümde duran İlya'ya odaklanıyorum. Ona baktığımda hâlâ uyuyordu. Tekrar İlya'ya dönüyorum.

"Hadi," diye homurdanıyor.

"Nerede-"

"Doktor sizinle konuşmak istiyor."

Gerginleşiyorum, içimde bir şeyler dönüyor. "Ne söylediler?"

Kaşlarını çattı. "Yok bir şey. Ben onun kocası değilim." Bana dikkatle bakıyor. "İhtiyacın olan her şey için buradayım, ne olursa olsun, dostum."

Başımı sallıyorum,
ağzım sulanıyor.

"Teşekkürler."

"Gel hadi."

Onu Mara'nın odasından çıkarken takip ediyorum, sonra da üst kata, daha önce bulunduğumuz yere çıkıyorum. Önlük giymiş orta yaşlı bir kadın ben yaklaşırken başını sallıyor.

"Lukas?"

Sessizce başımı sallıyorum.

"Ben Doktor Kemp." İnce bir şekilde gülümsüyor ve yanımızdaki koridordaki koltuk sırasını işaret ediyor. "Neden oturmuyoruz-"

"Ben ayakta iyiyim."

Gülömsöyör. "Sadece yorgun göröndüğün için-"

"Lizbet," diye hırlıyorum. "Nasıl-"

"Ameliyat başarılı geçti."

Dünya hissizleşir, hareketsizleşir ve sessizleşir.

Arka planda konuşuyor ama ses sanki bir duvarın ya da suyun içinden geliyormuş gibi muffled. Doktor Kemp kapakçık naklinin başarılı olduğu ve vücudunun şu ana kadar ret karşıtı ilaçlara iyi tepki verdiği hakkında bir şeyler söylüyor.

"Ne?" Kendimi toparlayıp ona odaklanıyorum.

Doktor Kemp sıcak bir şekilde gülömsöyör. "Dinleniyor ama durumu iyi."

"Peki ya ileride? O-"

"İyileşmesi gerekecek, Lukas," diyor sessizce. "Ama benim profesyonel değerdendirmeme göre artık tehlikeyi atlattı."

Bacaklarım tutmuyor. Kıç üstü yere düşerken dünya dönüyor. Doktor Kemp yardım çağırarak için hamle yaptı. Ama ben sadece gülüyordum. Ellerimi havaya kaldırmış bir şekilde yere uzanırken tam bir manyak psikopat gibi gülüyorum.

Tavana bakıp gülömsöyörüm. O iyi olacak.

İyi olacağız.

İki Hafta Sonra:

"HAREKET ET."

Lukas koridorda tekerlekli sandalyeme neredeyse çarpacak olan hastabakıcıya ters ters bakıyor. Adam özür diliyor, Lukas'ın yüzündeki ifadeyi görünce rengi soluyor.

"Sorun değil, ben iyiyim," diye kızarıyorum ve kocam beni koridordan çıkışa doğru iterken gözlerimi deviriyorum.

Dönüp ona bakıyorum, sırtıyorum.

"Dünyayı benden korkutup kaçırmak zorunda olmadığının farkındasın, değil mi? Düşüp kırılmayacağım."

"Haklısın, değilsin." Sırtıyor. "Çünkü sana çarpabilecek her salağı, çarpmadan önce korkutup kaçırıyor olacağım."

Sağ elimi sol omzuma doğru kaydırırken kıkırdıyorum - hala askıda, çünkü o taraf, koltuk altımın hemen altında,

Kesiğın olduğu yerde. Parmaklarım Lukas'ınkilerle birleşiyor ve sıkıyorum.

İki hafta süren test ve gözlemlerden sonra izin aldım. Lukas'ın odada benimle birlikte olmadığı, her nefesime asılı kaldığı tek bir gün bile geçmedi.

Bu isteyebileceğim en iyi terapi oldu.

Bugün gidiyoruz ama OHA'ya geri dönmeyeceğiz. En azından hemen değil. İkimiz de okuldan uzun süreli tıbbi izin aldık ve üç hafta daha burada, Londra'da kiralık bir çatı katında kalacağız.

Dinlenmeye ve St. Thomas'a yakın olmaya ihtiyacım var, ayrıca bu beni Mara'ya da yakın tutuyor. Yarın onu ziyaret edeceğime söz verdiğim çünkü konuşmamızı hatırlayarak sırtıtıyorum. Onun burada olması, ölümden dönmesi gerçeküstü.

Aynı benim gibi.

Lukas'la aynı.

Son iki hafta boyunca saatlerce ve saatlerce onunla durmadan konuşmuş olmam gerçeküstü. Arayı kapatmak, bazı boşlukları doldurmak için. Boşlukları var. Bazı şeyleri unutuyor. Ama o burada ve daha iyi olacak.

Tıpkı benim yapacağım gibi.

Tıpkı onun yapacağı gibi.

"Bakın, oyunbozanlık etmek istemem ama dışarıda size sürpriz yapmak için bekleyen bir grup var." Kaşlarını çatıyor.

"Onlara bunun iyi bir şey olmadığını
söyledim-" "Lukas."

Tekerlekli sandalyeyi durdururken iç çekiyor ve sırtıyor.
Bana bakıyor.

"Öyle mi?"

"Kimse oyunbozanlardan hoşlanmaz."

Gözlerini deviriyor. Ona sırtıyorum ve elini kendi elimle
sıkıyorum.

"Ve ben kırılmayacağım. Artık kırılmayacağım."

Gözlerim onunkileri tutuyor ve dişlerim dudağımın üzerinde
geziniyor.

"Beni kurtarmak zorunda değilsin, Lukas," diye
fısıldıyorum. "Zaten kurtardın."

Yüzünü benimkine yaklaştırırken gözleri gözlerimi tutuyor.
Dudakları usulca dudaklarıma yapışıyor ve ben de onu
öperken kalbim güm güm atıyor.

Korkusuzca. Çekincesiz.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Seni çok seviyorum," d i y e fısıldıyorum, yüzünü usulca
kavıyorum.

"Bana bir iyilik

yapar mısın?"

Başımı salladım.

"Oraya gittiğimizde sanki her şeyi mahvetmemişim gibi
şaşırmış gibi mi davranayım?"

Kıkırdıyorum, kapıyı işaret etmeden önce onu tekrar tekrar öpüyorum.

"Tamam, beni buradan çıkarın."

Beni koridordan aşağı iterken kıkırdıyor ve sonra sürgülü kapılardan çıkıyor. Rol yapmama gerek yok. Dışarı çıktığımızda tüm arkadaşlarımız tezahürat yaparken gerçekten sevinçten çığlık atıyorum. İlya, Tenley, Misha, Charlotte, Julianna, Viktor, Fiona. Garip bir şekilde, belki de o kadar da garip olmayan bir şekilde, Konstantin bile orada, ince bir şekilde gülümsüyor ve bana başıyla onay veriyor.

İlk iyileşme sürecimde bir kez ziyaret etmişti. Artık o sabit diskte ne olduğunu ve onu kullandığını biliyorum. O bilginin, kendisi arayıp bulmadan "ortaya çıkmasına" ihtiyacı olduğunu biliyorum, yoksa isyankâr görünürdü.

Babasının imparatorluğunun kontrolünü ele geçirmesine yardım ettiğimi biliyorum. Ama umurumda değil. Üstüne düşeni yaptı. Kız kardeşimi kurtardı ve onu uyandırdı.

O ve Lukas birbirlerinin gözlerine bakıyor ve ikisi de sessizce başını sallıyor; sözsüz bir teşekkür.

Ama sonra herkes etrafımızı sardı. Julianna bana sıkıca sarıldı, omzuma yaslanıp ağladı. Viktor ve Fiona beni kucaklıyor. Misha saklamaya çalışsa da gözyaşlarına boğuldu.

Lukas'ın parmakları benimkilere kayıyor, ben de sıkıca sarılıyorum.

Korkusuzca. Çekincesiz. Bizi aşağı çeken geçmişimiz olmadan.

Sadece sevgi, bizi gölgelerden çıkarıp ışığa çeker.

EPİLOG

Bir ay sonra:

Lanetli evin önünde DURUYORUZ - İlya, Mişa, Konstantin ve ben.

Gözlerim yıkık dökük ön kapının kara ağzında gezinirken kalbim düzenli ve sessizce atıyor. Ellerim kibrit kutusunun etrafında kenetleniyor. Burun deliklerim alevleniyor, benzin soluyorum.

Misha her yeri ıslattı. O gönüllü oldu ve ev yakma konusundaki geçmişini göz önünde bulundurarak ona güvenmeye karar verdim. Ayrıca, bir daha buraya adım atmama gerek yok.

Bir dakika içinde, bu lanetli eve bir daha kimse adım atamayacak.

Bu, uzun bir iyileşme destanının son iyileşmesidir.

Lizbet iyileşme sürecinde harika gidiyor. Daha hafif bir ders yüküyle de olsa OHA'ya geri döndü. Ama nakli kusursuz çalışıyor. Hayati değerleri yükseldi ve doktorları

oy birliğiyle başarılı olduğunu söylüyorlar. Artık tamamen tehlikeyi atlattığını söylüyorlar.

Onu neredeyse kaybediyordum. Şimdi, asla kaybetmeyeceğim.

Mara hâlâ St. Thomas'ta ama şu anda orada uzun süreli bakımda. Günden güne daha iyi oluyor. Ve Lizbet neredeyse her hafta sonu onu ziyaret edebiliyor.

Anneleri Nadia, Konstantin'in Belsky holdingini ele geçirmesi için bir teklif olduğu belli olan sahte nişanlarını iptal etmesine çok kızmıştı. Ama bu iş bitince Konstantin'in Nadia'ya olan ilgisi de sona erdi.

Şok edici.

Ama Nadia sonunda durumu daha iyi karşılıyor gibi görünüyor. Bir zamanlar nişanlı olduğu erkek striptizciyle yeniden çıkmaya başladı.

Konstantin artık Reznikov imparatorluğunun başı. Detayları bilmiyorum, bilmek istemiyorum ya da bilmem gerekmiyor. Ama görünüşe göre babasıyla arasında çok daha derin bir karanlık ve ayrılık varmış.

Beni bu eve göndermekteki amacı da buydu... Burayı yönetenlerin üyelerini gizli tutmak için şantajla birlikte sakladıkları üye defterine ihtiyacı vardı. Bu "ortaya çıktığında" Konstantin, Antin'e doğrudan bağlı olanların her şeyi görmesini ve patronlarının gerçekte kim olduğunu görmesini sağladı.

Bir çocuk istismarcısı. Bir canavar.

Bratva şiddet ve suç dolu bir dünya olabilir. Ama bunlar kendi çocukları olan adamlar. Bir sınır var ve Antin o sınırı çoktan aşmıştı. Onu çizginin o tarafına gömdüklerinden emin oldular.

Konstantin teknik olarak işin başında. Ama o okulu bitirene kadar işleri yeni yardımcısı Vadim yürütüyor. Zor ya da değil, OHA'yı sevdiği ortaya çıktı. Reznikov ve Kashenko'nun Belsky holdingi üzerindeki çıkar çatışması da ortadan kalktı.

Semyon'un parası iki aileye de kalmadı. Lizbet, Mara'nın hiç çalışmaması durumunda hayatının geri kalanında oldukça iyi yaşamasına yetecek kadarını bir kenara ayırdıktan sonra, Semyon'un servetinin geri kalanının tamamını Free Them Foundation'a -ailemin kuruluşu- bağışlattı.

Yani bu son çivi. Bu, iyileşmenin son, katartık parçası.

Arkadaşlarıma bakıyorum ve sonra kibrit kutusunu kaldırıyorum. Bir tanesini kutunun kenarına vuruyorum ve parlayıp yanmasını izliyorum. Kutunun tamamına dokunup kıvılcım çıkarmasına ve alevler içinde kalmasına izin verdikten sonra kutuyu ön merdivenlerden yukarı, cehenneme açılan o karanlık deliğe fırlatıyorum.

Ateş benzini tutuştururken hepimiz topluca geri adım atıyoruz. Ve aniden, her yer bir uğultu içinde havaya uçuyor.

Kötülüğe karşı bir haçlı seferi. Yıllar önce kaybettiğim ve bana son bir hediye bırakan kardeşimin cenaze ateşi.

Lizbet'in bölümünün sonundaki noktayı silmiş. Bana onu verdi.

Hepimiz uçurumun kenarındaki siyah kapılı siyah evin yanışını izliyoruz. Önce Ilya ve Misha ayrılıyor. Konstantin benimle birlikte bir saat daha sessizce izliyor. Elini omzuma koyduğunda başımı sallıyorum ve o da gidiyor.

Bekliyorum.

Uçurumdaki ev kül olana kadar izleyeceğim. Kötülük bu lanet gezegenin yüzünden kavrulana kadar. Rüzgar kalıntılarını denize savurana kadar.

O zaman gidebilirim.

Geçmiş artık orada kalacak. Gelecek o. Gelecek biziz.

Lordship'e döndüğümde geç olmuştu; uzun bir uçuş, uzun bir yolculuk, uzun bir gece.

Ev uyuyor ama daha önce olduğu gibi şimdi de evden çıkma ihtiyacı hissetmiyorum. Avlanmak ya da herhangi bir şeyi uyuşturmak için bir çekim hissetmiyorum.

Acı geçti.

Çoğunlukla.

Her zaman köşelerde oyalanacak, biraz gölgelerde saklanacak. Ama bununla kolayca başa çıkabilirim.

Merdivenlerden yukarı çıkıp odama giriyorum, yatağa girerken gömleğimi ve pantolonumu çıkarıyorum. Teninin sıcaklığını tenimde hissetmek beni sırttırıyor. Dönüyor ve dudakları usulca dudaklarıma yapışıyor.

"Evet?" diye

fısıldıyor. Karanlıkta

başımı sallıyorum.

"Gitti."

Beni usulca öpüyor.

"Neye ihtiyacın var?"

"Sen," yanağını okşarken nazikçe gülümsüyorum.

"Sadece sen." "Bana her zaman sahip olacaksın."

Onu tekrar öpüyorum ve aniden tanıdık bir kıvılcım çakıyor. Onu daha sert öperken homurdanıyorum, dilinin benimkini aradığını hissediyorum. Boxerımın beline uzanırken dudaklarıma doğru inliyor.

"Kalbin," diye mırıldanıyorum.

Uzun zaman oldu... seks açısından. Ama belli sebeplerden dolayı. Doktorları birkaç gün önce yavaş gittiği sürece "samimi aktiviteler" için ona yeşil ışık yaktı. Ama ben bekliyordum. Kıyafetlerini yırtıp onu tekrar tekrar sahiplenmek istemediğimden değil. Ama emin olmak istediğim için.

Onu daha yeni geri aldım. Onu kırmak istemiyorum.

Ama beni öperken karanlıkta sırtıyor, eli boxerımın içine kayıyor. Parmakları kalınlığımın etrafında kıvrıldığında inliyorum.

"Ben iyiyim, Lukas," diye

mırıldanıyor. "Lizbet..."

"Sana anlatacağım, söz veriyorum," diye fısıldıyor.

Son bir çeyrek saniye duraklıyoruz. Sonra birbirimizi derinden öperek birbirimize sarılıyoruz.

Giysiler yırtılıyor, ten tene yapışıyor. Bacağının benimkinin üzerinden kayarak beni sırtüstü yatırdığını hissettiğimde inliyorum. Sert sikimi okşuyor, sonra şişmiş başını kaygan girişine yerleştiriyor. Tıslıyorum, ıslaklığının beni kapladığını, taşaklarıma kadar damladığını hissediyorum.

İnliyor, aşağı doğru batmaya başladığında nefesi kesiliyor.

"Siktir..." diye boğuluyor.

Kaşlarımı çatıyorum, onu tutarken geriliyorum. "Lizbet..."

"Hayır, ben sadece..." Yumuşakça inliyor. "Ne kadar büyük olduğunu unutmuşum." Sırtıyorum. "Şimdi mi unuttun?"

"Şey," o kızarır. "Parçalar . Ben Yaptım, I sanırım," Nefes alıyor.

Ağzını benimkine doğru indiriyor ve o yolun geri kalanını ü z e r i m e doğru batırırken ben de onun ağzına sahip oluyorum. O hafifler

Alçaldıkça alçalıyor, klitorisi tabanıma sürtünürken ikimiz de inleyene kadar beni daha derine götürüyor.

Onu tutuyorum ve hareket etmeye başlıyor. Yükselip alçalıyor, yukarı ve aşağı, ay ışığı teninde. Parmaklarım kaburgalarından yukarı, koltukaltının hemen altındaki küçük yara izinin üzerinden kayıyor. Ağzımın içinde inliyor, ellerim kışına inip onu sıkıca kavrarken etrafımda kenetleniyor.

Onu neredeyse kaybediyordum. Ama şimdi, asla kaybetmeyeceğim.

Daha fazlası için inleyip göğsümü pençelerken onu derinden, vahşice öpüyorum. Bedenlerimiz birbirine sürtünüyor, daracık küçük amcığı etrafımda kenetlenirken nefes nefese kalıyorum.

"Lukas!"

İnleyerek ve sızlanarak ağzıma boşalıyor ve ben de hemen arkasındayım. Homurdanıyorum, onu sıkıca tutuyorum ve kalçalarımı yukarı iterek içine olabildiğince derin giriyorum. Döllerim içine akıyor ve dudaklarım kilitleniyor.

Kalbim atıyor. Onunki de öyle. Ve atmaya devam edecekler.

Birlikte.

Lukas ve Lizbet'e doyamadınız mı? Bültenime kaydolun ve buharlı bir ekstra sahne okuyun! Bu bir Brutal King'in sonsözü ya da devamı. Ama bu ekstra sıcak

"takip" hikayesinin Kindle'ınızı sislendireceği garanti! Ayrıca katıldığınızda ücretsiz tam uzunlukta bir kitap kazanacaksınız!

Ekstra sahneyi alın!

ÇOK YAKINDA

Bunun Vahşi Mirasçılar serisinin sonu olduğunu mu düşündünüz? Ama bitmedi. Üzgünüm, kesinlikle üzgün değilim. Oxford Hills Akademisi'nde geçen karanlık, yasak bir yaş farkı romantizmi olan Yasak Krallık yakında geliyor.

Ve belki ondan sonra bir tane daha...

Gelişmelerden [haberdar](#) olmak için [haber_bültenime kaydolmayı](#) unutmayın!

VAHŐI VARİS ÖN İZLEME

Teknik olarak Savage Heirs serisinin 3. kitabı olsa da, Acımasız Kral tek başına okunmak üzere yazıldı (ve umarım okursunuz!). Eğer İlya ve Tenley'nin hikayesine geri dönmek isterseniz, bu bağımsız serinin 1. kitabı olan Savage Heir'ı okuyabilirsiniz.

Bölüm 1

TENLEY

"Ona 'Kurt' demelerinin bir nedeni var Tenley," diyor oda arkadaşım sessizce.

Yutkunuyorum. Bu lakabı ilk kez duymuyorum.

Charlotte ile birlikte öğrenci yurduna taşındığımdan bu yana geçen üç gün içinde, kampüsün ortak alanlarında bu lakabın bir lanet ya da belki bir dua gibi fısıldandığını duydum.

Ilya Volkov: Oxford Tepelerinin Kurdu.

Onu internetten araştırdım. Yani böyle bir lakaptan sonra nasıl yapmazsın. Onunla hiç tanışmadım ya da yüz yüze görmedim. Ama bir Google görsel aramasından sonra neden Kurt olduğunu tamamen anladım.

Çünkü bu adam kameranın objektifine baktığında, avına saldırmaya hazır bir yırtıcı gibidir.

Bir de soyadının Rusça "kurt" anlamına gelmesi var sanırım. Soyadı aynı zamanda Rusya'da, Amerika'daki "Capone" gibi organize suçla eş anlamlıdır. Aslında amcası, acımasız ve soğukkanlı Volkov Bratva ailesinin başı olan Yuri Volkov'dur.

Arama motoru sayfasına yayılan Ilya'nın yüzünü düşündüğümde yüzüm kızarıyor. Koyu renk saçlar, yeşil gözler ve aristokrat bir modelin yontulmuş yakışıklılığı ve kemik yapısı. Ama bütün bu çehre, insanın ürpermekten kendini alamayacağı bir karanlığa bürünmüş.

Tıpkı şu anda bunu düşünürken bile hissettiğim gibi. Ama kendimi çelikleştiriyorum ve bu ürpertiği üzerimden atıyorum. Ilya Volkov "Kurt" olabilir. Dünyanın en tehlikeli, güçlü ve zengin suç ailelerinden birinin veliahtı olabilir. Şaşırtıcı bir şekilde, geçen yılki bazı sorunlardan sonra akademik gözetim altında olabilir.

Ama bunların hiçbirinin beni etkilemesine ya da vazgeçirmesine izin vermeyeceğim. Çünkü tüm bunlar Plan'ın bir parçası.

Tamam, Plan babamın beklenen siyasi hamlelerini çevreleyen medya ve danışmanlık ekibi tarafından biraz değiştirildi. Ama yine de çoğunlukla on iki yaşından beri kafamda olan Plan.

Mezuniyet birinciliği, ardından lisans için Columbia ve tabii ki onur derecesiyle mezun olacağım. Sonrasında Harvard Hukuk'a geçeceğim ve beni Junior Associate yapacak olan ünlü Welsley and Kane'de staj yapacağım. Oradan, DC'deki daha da prestijli Lancer, Stein ve Ramirez firmasına geçeceğim ve iki yıl içinde ortak olacağım. Orada birkaç yıl geçirdikten sonra Columbia Bölgesi'nde hâkimliğe yükseleceğim. Ve kırk yaşına geldiğimde nihai hedefime ulaşacağım: Yüksek Mahkeme Yargıcı Tenley Chambers-tarihteki en genç Yargıç.

Yüksek mi? Belki de. İmkansız mı? Plan ile değil, bu yüzden ona sahibim.

Ancak geçen yıl Plan değişti. Sayılır. Babamın yeni halkla ilişkiler şefi Jill'in deyiimiyle "yeniden renklendirildi". Çünkü Plan artık benden çok daha fazlasını içeriyor.

Plan şimdi babamın muhtemelen ABD'nin bir sonraki Başkan Yardımcısı olmasını içeriyor.

Şu anda babam ABD Dışışleri Bakanı. Oxford Hills'te olmamın nedeni ve nasıl olduğu konusunda hiçbir yanılsamam yok. Elinde tuttuğu güç ve prestij, para değil. Ben büyürken hiç zorlanmadık. Babam deniz subayı ve askeri mahkemelerde avukat olarak iyi işler yaptı.

Ama bir normal insanlar için "iyi olmak" vardır, bir de çocukları Oxford Hills'e giden insanlar için "iyi olmak" vardır.

Ve Oxford Hills tamamen kendi sınıfında.

Buradaki öğrenciler üst tabakadan, dünyanın seçkinlerinin seçkinlerinden oluşuyor. Milyarder iş adamlarının, oligarkların ve kraliyet ailesinin oğulları ve kızları - gerçek anlamda kraliyet ailesi. Ben üst-orta sınıf bir banliyöden ve devlet okulundan geliyorum. Buradaki diğer öğrenciler gerçek şatolardan ya da kendi posta kodları olan evlerden geliyorlar ve tek bir çay kaşığı bile yıkamamışlar.

Ancak altı ay önce Senatör George North babamla temasa geçti. New York Senatörü, tüm siyasi medya tarafından ABD'nin bir sonraki Başkanı olacağı yönünde spekülasyonlara konu oluyor. Daha şimdiden

Yakında görevden ayrılacak olan şu anki Başkan'dan tam not ve ekibi babamı adaylığını açıkladığında potansiyel aday adayı olarak seçti.

Altı ay önce hayat çok karmaşık bir hal aldı. Birdenbire, devlet okulu ve kenar mahalleler yeterli gelmemeye başladı. Mümkün olan en yüksek notları alan örnek bir öğrenci olmak da yeterli değildi. Hayır, "elit statüye" ihtiyacım vardı. "Soyağacı "na ihtiyacım vardı.

"Sosyal bir hayata" ihtiyacım vardı.

İşte buradayım: Washington'dan çıkıp okyanusu aşarak Oxford Hills'in bulunduğu pastoral İngiliz kırsalına gidiyorum. Burada, imajım seçkin sınıflar ve seçkin arkadaşlar tarafından "mükemmelleştirilecek".

Ama en azından yeni oda arkadaşı harika biri. Charlotte da benim gibi. Yani burada olmak onda da sahtekarlık sendromunu maksimuma çıkarıyor. Char bir yıldır Oxford Hills'te. Ama o da benim gibi buraya ait değil.

Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce, Charlotte'un Londra'nın banliyölerinden birinde yaşayan sıradan bir öğretmen olan annesi, küçük bir ülke olan Luxlordia'nın Kralıyla -gerçek, gerçek Kralıyla- evlendi. Bu da Charlotte'u gerçek bir prenses yapıyor. Ya da benim gibi "normal" bir insan için öyle. Diğer kraliyet mensuplarına göre, bu onu bir sahtekar yapar.

İki ay önce Oxford Hills'te bu dönem oda arkadaşı olacağımızı öğrendiğimizde işte böyle hızlı arkadaş olduk. Tek bir telefon görüşmesi neredeyse her gece FaceTiming'e dönüştü ve şimdi en iyi arkadaşız. Ve tüm bunların sebebi

Oda arkadaşı olarak bir araya getirilmemizin tek sebebinin "sahtekâr" olmamız olduğu şakası.

Sahte prenses ve başkanlık yarışı prop. "Tenley."

Sesi beni kendi kafamdan koparıp alıyor.

"Yapamazsın-"

"Charlotte, ben iyi olacağım."

Bu sadece özel ders. Bunu yüzlerce kez yaptım.

Gülümsüyorum. İçimden midem düğümlense de. Kalbim parmaklarımla birlikte avucumun içine sıkışıyor. Cesur olmaya çalışıyorum. Ama aslanın inine girmek üzereymişim gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ya da Kurt'un, duruma göre.

Zarif camlı pencerelerden dışarıya, İngiliz kırsalına yağan yağmura bakıyorum. Bordo yağmurluğumun kapüşonunu yukarı çekiyorum ve aynaya dönüyorum. Mavi gözlerim yansımasıyla buluşuyor. Bir tutam kızıl saçımı kulağımın arkasına, kapüşonun altına sıkıştırıyorum ve bir nefes alıyorum.

Tamam, bunu yapabilirim. Hepsi Plan için. Ve Yüksek Mahkeme Yargıcı ve Time Dergisi Yılın Kişisi Tenley Chambers Büyük Kötü Kurt'tan korkmuyor.

Kanepeye kıvrılmış Charlotte'a bakıyorum ve gülümsüyorum. "Bir saate kadar dönerim sanırım."

"Evet, tabii seni yemezse," diye mırıldanıyor endişeli bir ifadeyle. Gözlerimi deviriyorum, el sallıyorum ve yağmura doğru kapıdan çıkmak için dönüyorum.

Ilya Volkov beni yemeyecek.

Oxford Hills'teki öğrenci evleri şirin ama paralıdır. Diğer özel okullarda olduğu gibi ortak banyolu yatakhanelerle dolu büyük binalar yoktur. Öğrenciler, ortak, muhteşem bakımlı ve peyzajlı bir arka bahçe alanına sahip, tıpkı onun gibi üç kişiyle dörtlü olarak düzenlenmiş, tuhaf bir şekilde güzel Tudor tarzı evler olan bir "kır evi" ile eşleştirilir.

Her kır evinde alt katta bir mutfak, günde üç öğün yemek ve iki çay servisi yapan bir Büyük Salon yemek alanı, bir çalışma kütüphanesi ve oturma odası bulunmaktadır. Üst katta ise özel banyolu iki yatak odası ve aralarında ortak bir alan bulunmaktadır.

Dışarıda, sağanak yağmura karşı kapüşonumu sıkıyor ve kampüs boyunca ilerliyorum. Öğrenci hizmetleri ofisinin bana Ilya için verdiği konut adresinde sadece "Lordship Manor" yazıyor. Üç gün önce taşındığımdan beri kampüsü pek keşfetmedim. Ama internetteki bir harita burayı ahırların -evet, ahırlar var- ve okçuluk sahasının ilerisinde gösteriyordu. Evet, bir okçuluk sahası var.

Yağmur botlarım Oxford Hills'in arazisini boydan boya kat eden arduvaz ve parke taşlı yürüyüş yollarındaki su birikintilerine sıçrıyor. Bu havada dışarıda sadece birkaç kişi daha var ama el salladığımda bile beni görmezden geliyorlar.

Dünyanın elit kesiminin çocuklarının pek de dost canlısı olmadığını çabucak öğreniyorum.

Ahırların önünden geçiyorum, saman ve at kokusuna gülümsüyorum. Okçuluk sahası boş ve sağanak yağmurda gri. Yağmurdan korunmak için başımı eğmişim, bu yüzden duvarı ve kapıyı neredeyse çarpana kadar fark etmiyorum.

İrkiliyorum ve geri çekiliyorum. Yukarı bakıyorum ve gözlerim açılıyor.

Sarmaşıklarla kaplı taş duvarı ve süslü demir kapıyı geçince göz alıcı eski bir evle karşılaşıyorsunuz. Versailles'ın arazisine aitmiş gibi görünüyor - yarısı sarmaşıklarla kaplı devasa, güzel ve bir o kadar da heybetli bir taş malikane. Siyah demir pencereler dış cepheyi süslüyor ve ön kapı rakip bir krallığın kuşatmasına dayanacakmış gibi görünüyor.

Tam telefonumu çıkarıp Ilya'nın kulübesine ne kadar yakın olduğumu öğrenmek üzereydim ki gözlerim aniden kapının yanındaki taş duvara kazınmış kelimelere takılıyor. "Lordluk Malikânesi" yazısını okuyunca ağzım açık kalıyor.

Ne. Ne. Sikeyim.

Burası Ilya Volkov'un yaşadığı yer mi? Kulübe değil. Lanet olası bir kale. İnanamayarak kafamı sallıyorum. Ama işte burası, tamam. Ve saray ya da değil, özgeçmişimi güçlendirmek için ders vermem gereken öğrenci orada.

Bu iyi olacak.

Seni yemediği sürece.

Kapıyı itip açarken ve içeri adım atarken titriyorum. Hızlı adımlarla taş geçitten yukarı, devasa, siyah demir ve

eski ahşap kapı. Kapı zili yok.

Kaşlarımı çattım. Ne yapmam gerekiyor, koçbaşı mı kullanayım? Yaverim krallığın efendisini mi çağırırsın?

Nefes alıyorum, yumruğumu geri çekiyorum ve vuruyorum. Sonra tekrar ve tekrar vuruyorum. Sonunda kilidin geri çekilme sesini duyuyorum. Kapı çatırdıyor ve sonra açılıyor. Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum.

Kız beklediğim gibi değil. O... çarpıcı. Uzun boylu, uzun bacaklı, sarışın ve kesinlikle muhteşem. Ve ben burada sağanak yağmurun altında, bol kırmızı yağmurluğumla, saçlarım yüzüme yapışmış, makyajsız, bir gemi kazasından kurtulmuş gibi duruyorum.

Bana buruşuk burunlu küçümseme bakışı bunu destekliyor gibi görünüyor.

"Sen de kimsin?" Kibirli, havalı bir İngiliz aksanıyla alay ediyor. Manikürlü kaşları tiksintiyle kalkıyor.

"Ben..."

Birden arkasında bir parti olduğunu fark ediyorum. Malikânenin içi dışından bile daha muhteşem. İçerisi içki içen, dans eden, öpüşen, sigara -ve kokusuna bakılırsa başka bir şey- içen ve kahkahalarla kükreyen öğrencilerle dolu. Müzik gümbürdüyor.

"Davet edildin mi?" Küçümsüyor.

Kaşlarımı çattım. "Hayır, yani, ben-"

Birdenbire genişçe gülümsüyor. "Oh! Oh, hayır, tatlım," gülümsemesi inceliyor. "Yarına kadar hizmetçi servisine ihtiyacımız olmayacak. Ve

Geri döndüğünüzde, arkadaki servis girişinden girdiğinizden emin olun, tamam mı?"

Dudakları incelirken soğuk gözleri beni delip geçiyor. "Kay, güle güle..."

Kapıyı yüzüme kapatmaya başladı. Ama yağmur çizmelerim onu durdurmak için dışarı fırladı. Bana kraliyet mücevherlerinin üzerine işemişim gibi baktı.

"Sen lanet olası-"

"Aslında öğretmen ben miyim?" Zayıfça gülümsedim. Sonra bir nefes alıyorum ve kendimi toparlıyorum. Biraz daha dik duruyorum. "Özel öğretmen benim. Ilya için buradayım."

Bana bakıyor. Ama yavaşça dudakları eğlenerek kıvrılıyor. "Ilya?" Sırtarak söylüyor.

"Ah, evet. Burada mı yaşıyor?"

Geniş geniş sırtıyor. "Ilya'yı aradığınızdan eminsiniz. Ilya Volkov."

Aman Tanrım.

"Eminim," diyorum sıkıca. "Ben-"

"Burada kal, ben onu yakalarım." Dönmeye başladı. Ama sonra bana baktı ve başını salladı. "Bundan emin misin?"

"Pardon?"

Gözleri üzerimde aşağı yukarı kayarken kıkırdıyor, sanki beni ölçüp biçiyormuş gibi. Dudakları sırtıyor.

"Tatlım," diye başını sallıyor ve bana sahte bir sempatik bakış atıyor. "Unutma, kaçma şansın vardı ama kaçmadın."

Kapıyı kapattı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında durmuş, gözlerimi kırptıştırıyor ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Dakikalar geçiyor. Beş dakika kadar sonra, bana şaka yapıldığını fark ettim. Evet, siktir et. Herkese özel ders verebilirim. Ama bu kaba kızlarla uğraşmak zorunda değilim.

Eve dönmek için dönmeye başladığımda kapının gıcırdadığını duyuyorum. Gözlerimi deviriyorum, Bayan Buz Kraliçesi'ne parmağımı göstermeye hazırım. Kapı açılırken dudağımda alaycı bir ifadeyle yavaşça dönüyorum.

Ve sonra kalbim bir saniyeliğine durdu.

Birdenbire Kurt'un kendisiyle yüz yüze geldim.

Siyah saçlar, delici yeşil gözler. Mükemmel yontulmuş yüzündeki karanlık, tehditkâr bakış. Gözlerim düşüyor ve kızarıyorum.

Ayrıca gömleksiz. Gömleksiz ve... yapılı. Ve cehenneme kadar dövmeli. Gözlerim geniş, kaslı omuzlarını, photoshop'la mükemmelleştirilmiş göğsünün ve karın kaslarının hatlarını ve siyah kotunun beline dalan kalçalarının oluklarını izlerken yüzüm yanıyor.

Gözlerimi yavaşça onun sert ama hafifçe eğlenen yüzüne dikiyorum. Ve titriyorum.

Ilya Volkov büyüleyici. Ve korkunç. Ve muhteşem. Ve tehlikeli görünüyor. Saçları hem karışık hem de mükemmel. Neredeyse doğaüstü yeşil gözleri ruhumu delip geçiyor. Mükemmel dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme var ve dudaklarından sarkan şey bir esrar gibi görünüyor ve kokuyor.

Elinde içinde viski ya da viski gibi bir şey olan kristal bir bardakla kapının pervazına yaslanıyor. Soğuk, eğlenen bakışları üzerimde geziniyor.

Altında titriyorum.

"Eee?" Kelimenin tam anlamıyla hırlıyor. Bir kurt gibi... şey, bir kurt gibi.

Kaşlarımı çattım. "Peki... ne?"

Sırtışı derinleşiyor. "Peki bunu dışarıda yağmur altında mı yapacağız yoksa benim odamda mı?"

"Ben... uh, senin odan iyi olur mu?"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. Onun yanından geçip devam eden partiye bakıyorum.

"Bak, eğer bir işin ortasındaysan, her zaman daha sonra gelebilirim-"

"Şu anda hazırım." Omuz silkiyor, gözleri ne kırpmıyor ne de benimkilerden ayrılıyor. "Seyirciler sana göreyse, tam şuraya, yere, ortasına geçebiliriz."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Özür dilerim, kim olduğumu biliyor musunuz?"

Omuz silkiyor. "Ne istediğini biliyorum ve bu benim için gayet iyi."

Kaşlarım çatıldı. "Ne yaptığımı biliyorsun-" Başımı sallıyorum. "Ben Tenley."

"Benim de yapacak işlerim var Tenley," diye homurdanıyor. "Madem sevişmeyi bu kadar çok istiyorsun, neden arkanı dönüp eteğini kaldırmıyor ve lütfen demiyorsun?"

Ağzım açık kaldı ve ona bakakaldım. "Pardon?!"

Dudakları sırtıyor; duman, delici yeşil gözlerinin etrafında kıvrılırken sigara hâlâ dudaklarından sarkıyor.

"Lütfen dediğinden emin olmak için söyledim-"

Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum. Tek bildiğim böyle bir saçmalığa katlanmayacağım. Başka bir ülkeye taşınmayı kabul ediyorum. Siyasi imaj saçmalıklarıyla uğraşacağım. Mükemmel planımı hayatımın yeni gerçeklerine uyduracağım. Kıçımda mücevherli bir asa ile doğmadığım için beni aşağılayan züppe zengin veletlerle bile başa çıkacağım.

Ama bu saçmalığa katlanmayacağım.

Hiç düşünmeden elim dışarı fırladı. Bardağı elinden kaptım, geri çektim ve içindekileri yüzüne doğru fırlattım.

Yemin ederim, arkasındaki müzik durdu. Arkasındaki insanlar donup kalıyor ve dehşete düşmüş ifadelerle bakıyorlar. Ve ancak o zaman az önce ne yaptığımı gerçekten anlıyorum.

Az önce dünyanın en acımasız mafya ailesinin varisi Kurt'un suratına bir içki fırlattım.

Ve yine de, hiçbir şey söylemiyor. Gözünü bile kırpmıyor. Muhteşem yüzünden viski damlıyor. Dudaklarındaki esrar gevşekçe sallanıyor ve tükürmeden önce çenesini ıslatıyor. Çenesi gıcırıyor.

Ama aniden gözlerinde erimiş yeşil bir büyü gibi bir ateş parlıyor. Aramızdaki kısa mesafeyi hızla kapatırken nefesim kesiliyor. Elini uzatıyor ve yağmurluğumun önünü boynumdan yumruk yaparak kavradığında nefesim kesiliyor. Beni sertçe kendine doğru çekerken içime korku yayılıyor.

Cam parmaklarımdan düşüyor ve yürüyüş yolunun yanındaki ıslak çimlere iniyor. Kapüşon başımdan geriye düşüyor. Gözleri yeşil bir ateş gibi benimkileri yakarken yağmur ikimizin de üzerine çarşafı halinde dökülüyor. Mükemmel dudakları hayvani bir hırıltıyla geri çekiliyor, beyaz dişleri öfkeyle parlıyor.

Taş kesildim. Bırakın kaçıp canımı kurtarmaya çalışmayı, çılgılık bile atamıyorum. Kocaman gözlerim onunkilere dikilmişken tek yapabildiğim titremek.

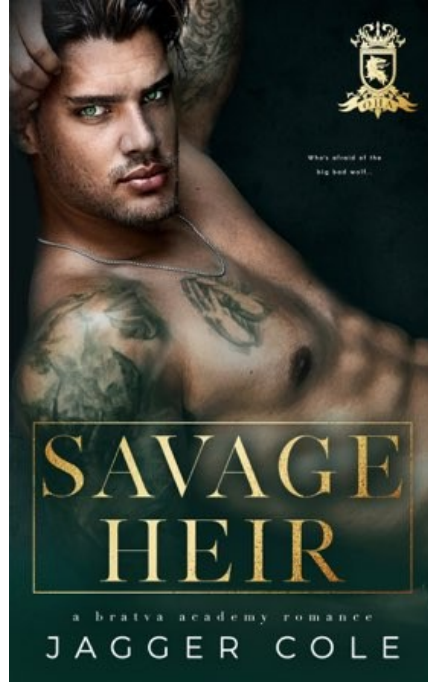
Ben ölümü beklerken saniyeler geçiyor. Ta ki sonunda ağzı açılana kadar.

"Kaç küçük kızıl," diye hırlıyor kalın ve sessiz bir sesle. Kavrayışı sıklaşıyor, neredeyse paltomun boynuyla beni boğacak. "Seni yemeden önce kaç."

Beni geri itti ve bıraktı. Düşünmedim. Ne demek istediğini sormuyorum. Savaş ya da kaç iç savaş çeyrek saniye içinde bitti: kaç kazandı.

Dönüyorum ve Oxford Hills'in büyük, kötü kurdundan olabildiğince hızlı kaçıyorum.

Okumaya devam edin!

Vahşi Varis - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!

Kapakların ilk bakışları, yeni kitaplar, ARC fırsatları ve canlı okumalar için sadece okuyuculara özel Facebook grubumda takılın. Orada görüşürüz!

BRATVA'NIN BORCUNU ÖDEMEK

Kashenko ve Volkov Bratvas'ın daha derinlerine mi inmek istiyorsunuz? Brutal King'de adı geçen Viktor, Yuri, Maksim, Lev ve daha fazlasının kendi kitapları var!

Bratva'nın İddiası serisi, bağımsız olarak herhangi bir sırayla okunmak ve keyif almak için yazılmıştır. Ancak, aşağıdaki sırayla okumanın genel olarak en iyisini sunduğunu görebilirsiniz

hikaye-ark deneyimi.

Bratva'nın Borcunu Ödemek

Bratva'nın Çalınan Gelini

Bratva Canavarı Tarafından

Avlanan Esir Bratva

Prensesi

Bratva Kralı Tarafından
Sahiplenildi Bratva'nın Kilitli
Aşkı

Bratva'nın Borcunu Ödemek kitabına bir göz atmak için okumaya devam edin.

Bölüm 1
Fiona

"Sürünerek gireceğin bir kanalizasyonun yok mu, Chet?"

Zoey aniden benimle bana asılan sürünge arasına giriyor ve ona ters ters bakıyor.

"Zoey Stone," diye homurdanıyor, kaşlarını çatarak.

"İlgilenmiyor. Uç git, pislik herif." "Neden onun konuşmasına izin vermiyorsun?"

"Güven bana, ilgilenmiyor. Onun tipi değilsin, Chet."

Ona ters ters bakıyor ve sonra bana dönüyor. "Neden Fiona'nın bize tipinin ne olduğunu söylemesine izin vermiyoruz?"

"Çünkü kızlarını genç, zengin ve bilinçsiz seven bir tip olmadığını zaten biliyorum," diye tıslıyor.

Adam sinirlenir, ona hırlar. "Beni dinle, seni küçük-"

"Siktir git, Chet. Şimdi."

"Orospu," diye mırıldandı. Zoey'ye ters ters baktı ve sonra dönüp uzaklaştı.

"Ugh, sikeyim o adamı," diye

inliyor. "Onu babam gönderdi."

"Babanın erkek zevki senin için gerçekten berbat."

İç çekiyorum. "Tüm kutuları işaretledi; zengin, başarılı ve görünüşe göre..." Arkadaşımın yüzüne kaşlarımı çatıyorum.

"Bekle, sen ve-"

"Aman Tanrım, hayır. Ben değilim," diye yüzünü buruşturuyor. "Crystal Shoenburg eskiden onun kardeşiyle çıkıyordu. Yırtıcı saçmalıklarını halının altına süpürmek için çok sayıda aile bağıışı yaptı."

Yüzüm kızardı. "Bekle, o Chet Brubaker mıydı?" "Evet."

İnledim. "Yani..."

"Melvin Brubaker'ın oğlu, Adonis Capital'in CEO'su. İşte o."

Gözlerimi deviriyorum ve bağış toplama partisinin karşısındaki babama ters ters bakıyorum. Gerçi o bakmıyor bile. "Siyasi amaçlar için görücü usulü evlilikleri geride bıraktığımızı görmek güzel," diye homurdanıyorum.

"Yani, bu seni gerçekten şaşırttı mı? Baban, ailesinin parası ya da siyasi bağlantıları nedeniyle sana kaç erkek ayarlamaya çalıştı?"

"Saymak istediğimden daha fazla."

İç geçiriyor. "Yani ona bugün mü söyleyeceksin?"

"Planım bu."

"Bana ihtiyacın olursa
buradayım." "Teşekkürler
Zoey."

Planım sonunda babama yaldızlı kafesimden ayrılacağımı söylemek. Yani yirmi iki yaşındayım, hukuk diplomam var ve hala onun çatısı altında esir bir bebek gibi yaşıyor olmam çok saçma. Bu yüzden ayrılıyorum. Tamamen kopmak anlamına gelse bile, çıkmak zorundayım.

Ve bugün, ona bunu söylüyorum. Artık beni zorlayan talipler yok. Artık onun siyasi kariyeri için bir piyon olmak yok. Hayatımı istiyorum ve bunu şimdi istiyorum.

Babam birkaç el sıkarken başımı öne eğiyorum. Personel şefi Wilson geliyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Babam kaşlarını çatıyor ve hızlıca başını sallıyor, sonra dönüp koridorun sonundaki ofisine doğru ilerliyor.

"Nereye gidiyor?"

"Oh, muhtemelen Şeytan telefonda, Eyalet Senatosu koltuğu karşılığında ilk doğan çocuğumu teklif ediyordur."

Zoey kıs kıs gülüyor. "Ofisine kimsenin girmesine izin yok, değil mi?" "Doğru."

"Peki, şimdi uygun bir zaman değil mi?"

Dudağımı ısırdım. O haklı. Yalnız ve köşeye sıkışmış olacak. Eğer bunu yapacaksam, şimdi yapsam daha iyi olur. Dönüp bardağımı ona uzatıyorum.

"Geri geleceğim."

"Cesur ol!"

"Teşekkür

er."

Kalabalığın arasından sıyrılıyorum. Kimse beni tebrik etmeye ya da durdurmaya çalışmıyor, babam izlemeden olmaz. Ve bu benim için sorun değil. Ofis kapısının hemen önüne gelene kadar koridorda ilerledim. Kapıyı açmaya gidiyorum ama birden içeriden tartışan sesler duyuyorum.

"Bak, sana daha önce de söyledim," diyor babam sertçe. "Sana şimdi para bulabilirim ya da seçim sonrasına kadar beklemek istersen, istediğin sözleşmeler-"

"Senin siyasi hedeflerin üzerine kumar oynamakla ilgilenmiyorum Thomas."

Donup kaldım. Diğer adamın sesi karanlık ve sert, bir çeşit Rus ya da başka bir Balkan aksanına sahip.

Babam gergin bir şekilde gülüyor. "Kumar mı? Lütfen. Bu kesin bir şey. Ve inan bana, bir kez girdiğimde, o sözleşmeler o kadar tatlı olacak ki, dişlerin çürüyecek-"

"Sana söyledim ya, ilgilenmiyorum," diye iç geçiriyor dumanlı, karanlık, güçlü sesli adam. "Bir anlaşmamız vardı Thomas."

"Biliyorum, biliyorum ve
deniyorum-" "Sana bir iyilik
yaptım."

"Bunu biliyorum! Ve çok minnettarım, sadece-"

"Bir borç var," diye hırlıyor ses sessizce. "Ve bugün, tahsil etmek için buradayım."

"Bak, deniyorum, tamam mı?! Bana sadece bir ay verin, Bay Komarov."

Donup kaldım, içimi bir korku kapladı. Babamla kapı arkasında dönen dolaplar, Rus aksanı ve şimdi de gazetelerde gördüğüm bir isim. Babamın konuştuğu adam Chicago'daki organize suç dünyasının en tehlikeli, şiddet yanlısı ve kötü şöhretli adamı. Hatta belki de tüm ülkenin.

Kashenko Bratva'nın acımasız ve güçlü lideri Viktor Komarov'la konuşuyor.

"Sana hiçbir şey vermekle ilgilenmiyorum Thomas," diye tıslıyor Rus gangster. "Bana bugün paramı nasıl alacağımı söylemen için üç saniye daha vermen dışında. Bir saniye."

"Bay Komarov, lütfen! Bu işler böyle yapılmaz-"

"Bana ders verme Thomas. Bir anlaşmamız vardı. Bu işler böyle yapılır. İki."

"Bay Komarov!"

Kapının diğer tarafında bir silahın ani metalik tıkırtısını duyuyorum. Yüksek sesle nefes alıyorum.

Çok yüksek sesle.

Rusça hırıltılı bir komutun havlama sesi kapıda yankılanıyor. Ayak sesleri odayı geçiyor ve kapıdan uzaklaşırken nefes nefese kalıyorum. Ama artık çok geç. Ofisin kapısı çekilerek açılıyor ve iki iri yarı, korkunç adam aniden beni yakalıyor. Ben çığlık atıyorum, babam da bağırıyor ama bizi görmezden geliyorlar.

İkisini de. Beni içeri çekip yere attılar. İkisi birden bana doğru hışımla yaklaşıırken aniden bir emir geldi.

"Ostanovka!"

Derin, çakıllı ses odanın içinde gürlüyor.

Yavaşça başımı kaldırdığımda kalbimin boğazımda attığını hissediyorum. İki iri yarı adam kenara çekiliyor ve birden uzun boylu, geniş omuzlu, tamamen muhteşem bir tank gibi adama bakıyorum. İki korumasından bile daha uzun ve iri ve neredeyse ondan yayılan gücü görebiliyorsunuz. Derin mavi gözleri bana bakıyor ve bakışlarımı büyülüyor.

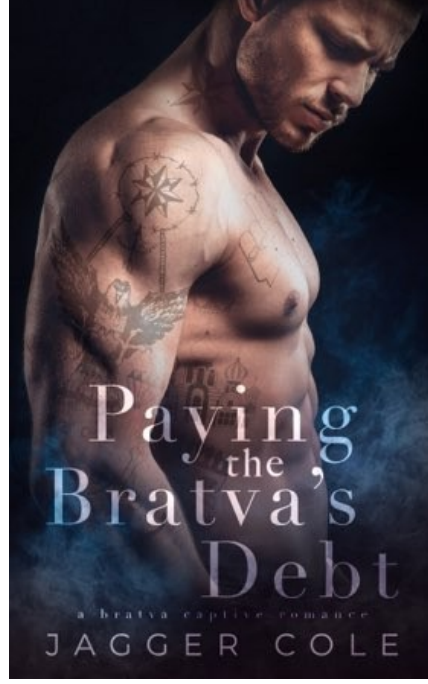
"Kimsin sen?"

"Bay Komarov," diye kekeliyor babam, kekelerken neredeyse takılıp düşüyor. "Bu Fiona, benim kızım."

Düşünceli Rus'un gözleri parlıyor. Dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi kıvrılırken bana doğru daralıyorlar.

"Thomas," diye homurdanıyor. "Borcumuz ödendi."

Okumaya devam edin!

Bratva'nın Borcunu Ödemek - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!

AYRICA JAGGER COLE TARAFINDAN

Vahşi Varisler:

Vahşi Varis

Karanlık Prens

Acımasız Kral

Yasak Krallık

Bratva'nın İddiası:

Bratva'nın Borcunu Ödemek

Bratva'nın Çalınan Gelini

Bratva Canavarı Tarafından

Avlanan Esir Bratva

Prensesi Bratva Kralı

Tarafından Sahiplenilen

Bratva'nın Kilitli Aşkı

Bağımsızlar:

Patron Deliği

Grumpaholic

Kaba Tamircisi El üstünde

tutuldu

Büyülenmiş

Gelininin Peşine

Düşmek Benimki

Onun İçin Aç

Onunla Sarılıp Bizim

Olmak

Scaliami Suç Ailesi:

(Hepsi bağımsız kitaplar olup herhangi bir sırayla okunabilir.) Tetikçinin Saplantısı

Patronun Ayartması

Bodyguard'ın Zayıflığı

Güç Serisi:

(Hepsi bağımsız kitaplar olup herhangi bir sırayla okunabilir.) Tyrant

Haydut

Savaş

Lordu

Wants & Needs Düeti:

Tüm İstedikleri

İhtiyacı Olan Her Şey

Forever Always Duet:

Forever His

Always Hers

Tuff Built Serisi:

Büyük Güverte

Sert Vida

SON NOTLAR

Bu kitapta ele alınan bazı temalar hem dehşet verici hem de trajik bir şekilde kurgu dışındaki gerçek dünyada oldukça gerçek. Free Them Vakfı sadece benim kitaplarımda var olsa da, insan kaçakçılığını ve çocuk istismarını durdurmak için çok gerçek işler yapan birçok güçlü, adanmış kuruluş var. Yardım etmek veya bu gruplardan bazıları hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, bunlar bağış yapmaya veya daha fazla bilgi edinmeye değer olduğunu düşündüğüm birkaçıdır:

Ulusal Kayıp ve İstismara Uğramış Çocuklar

Merkezi 1-800-843-5678

<http://www.missingkids.com/home>

İnsan Ticareti Farkındalık Merkezi 888-

373-7888

ActNow@spcollege.edu

<http://haltht.spcollege.edu>

Polaris

202-790-6300

training@polarisproject.org

<http://polarisproject.org/>

Ulusal İnsan Ticareti Yardım Hattı

888-373-7888

help@humantraffickinghotline.org

<http://humantraffickinghotline.org/>

YAZAR HAKKINDA

Jagger Cole

Her şeyden önce bir okuyucu olan Jagger Cole, yıllar önce çeşitli buharlı hayran-kurgu hikayelerini kaleme alarak romantizm yazma dişlerini kesti. Yazarlık çizmelerini asmaya karar verdikten sonra Jagger, Don Draper gibi davranarak reklamcılıkta çalıştı. Bu, kendisinden çok uzakta olan bir kadını onunla evlenmeye ikna edecek kadar işe yaradı.

Şimdi iki küçük prensesin babası ve bir kraliçenin kralı olan Jagger, klavyenin başına döndüğü için çok heyecanlı.

Aşk kitapları yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda ahşap işleriyle uğraşıyor, iyi viskinin tadını çıkarıyor ve yağmur çamur demeden dışarıda ızgara yapıyor.

Tüm kitaplarını www.jaggercolewrites.com adresinde bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.